

179

ஒரு வானவில் பேரஜாவாகிறது

ரவியூரியா

“Oru Vaanavil Rojaavaakirathu”
By Ravipriya

Pages: 191

First Edition: Feb. 1989

Published by: Batticaloa District
Development Co-op. Society.

Printers:

St. Sebastian Printers,
65, Lady Manning Drive,
Batticaloa, Sri Lanka.

Cover Design: “Bavan”

Price: Rs. 25/-

ரவிப்ரியாவின்
ஒரு வானவில் ரோஜாவாகிறது
நாவல்

பக்கம்: 191

முதற்பதிப்பு: பெப். 1989

வெளியீடு:

மட்டக்களப்பு மாவட்ட

அபிவிருத்திக் கூட்டுறவுச் சங்கம்

அச்சுப் பதிப்பு:

புனித செபஸ்தியார் அச்சகம்,

65, லேடி மனிங் டிரைவ்.

மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

அட்டைப்படம்: “பவான்”

விலை: ரூபா: 25/-

‘ரவிப்ரியா’வின் கதைகள்

இனையதலைமுறை எழுத்தாளர் ‘ரவிப்ரியா’வின் நாவல்களில் நூலுருவம் பெறும் இரண்டாவது நாவல் இது. இதுவும் ஒரு ரோஜா நாவல்தான். முதல் நாவல் ‘சந்தன ரோஜாக்கள்’ தலைப்புக்கும் கதைக்கும் இருந்த ஆழ்ந்த பொருத்தம் இந்த நாவலிலும் காணப்படுகிறது.

கூட்டுறவுத்துறையைப் பின்னணியாகக் கொண்ட இந்த நாவலில், வெறும் வானவில்லாகக் காட்சியளிக்கும் ப. நோ. கூ. சங்க வெற்றிகளை எவ்வாறு ரோஜாக்களாக்க முடியும் என்பது, வாசகர் மனதில் தைக்கும்படி காரண காரியங்களோடு, தர்க்கரீதியாகச் சொல்லப்படுகிறது. எனவே இது லட்சிய நாவலாக அமைவது தவிர்க்க முடியாதது.

யதார்த்த நாவல்களால் கவரப்படும் இன்றைய விமர்சகர்கள் இலட்சியப் போக்குள்ள நாவல்களை நிராகரிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால், இலக்கியம் என்பதற்கு யதார்த்த நாவல்கள் கொடுக்கு வரைவிலக்கணம் - மக்கள் வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பது - விமர்சிப்பது - பண்படுத்துவது - இத்தகைய நாவல்களுக்கும் பொருந்தி வருவதால், மேற்படி ‘நிராகரிப்பு’ நிராகரிக்கப் பட்டுப்போவது தர்க்கரீதியாகிறது.

கலாநிதி க. கைலாசபதி, தமிழக விமர்சகர் க. நா. சுப்பிரமணியம் போன்றோரால், வழிநடாத்தப் படுபவர்கள் கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. யின் மொழி பெயர்ப்பில் வெளிவந்துள்ள வி. ஸ. காண்டேகர் (மராட்டி) நாவல்களையும், த. நா. குமாரசுவாமியின் மொழி பெயர்ப்பில் வந்துள்ள வங்காள இலக்கியங்களையும், த. நா. சேனாபதியின் மொழி பெயர்ப்பில் வெளிவந்துள்ள தாகூரின் நாவல்களையும், ரா. வீழிநாதன் மொழிபெயர்ப்பில் வந்துள்ள இந்தி நாவல்களையும் நினைவு கூரக்கூடவர்.

எனவே லட்சியநாவல்களின் பரப்பில் இந்த நாவலின் இடம் எது என்பதையே நாம் பார்க்க வேண்டும்.

கூட்டுறவுத் துறையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இதற்கு முன் ஏதாவது நாவல் அல்லது புனைகதை வந்துள்ளதா என எண்ணிப் பார்க்கிறேன். நினைவுக் கெட்டிய தூரம் எதுவும் தட்டுப்படவில்லை. அவ்வகையில் இந்நாவல் ஒரு முன்னோடி எனலாம்.

கூட்டுறவுத்துறை ஒரு கற்பகத்தரு, மேல் நாடுகளில் கூட்டுறவு முயற்சிகள், பன்முகப்பட்ட வெற்றியைத் தந்துள்ளன. ஏன் நமது நாட்டில் க. மு (கலவரத்துக்கு மு.வ) எழுபதுகளில் பண்டத்தரிப்பு ப. நோ. கூட்டுறவுச்சங்கம் பல நோக்கங்களில் வெற்றிகண்டு முத்திரை பதித்ததை மறந்து விடமுடியுமா?

ஆனால் இன்று நிலை என்ன? ப. நோ. கூ. என்றாலே மக்கள் முகம் சுளிக்கின்றனர். கூப்பன் கடை மனேஜர் என்றால் கேட்கவே வேண்டாம். பொறுப்பற்ற ஒரு சிலரால் புனிதமான கூட்டுறவுத் துறைக்கு ஏற்பட்ட களங்கம் இது. அதைத் துடைக்கவேண்டும் என்ற இலட்சியவெறி 'ரவிப்ரியாவுக்கு உண்டு. அவரே ஒரு ப. நோ. கூ. ச. முகாமை யாளராக இருப்பதால் அதை நடை முறையில் கடைப் பிடிக்கவும் செய்கிறார். அவர் காணும் இலட்சியக்கனவுகள் பல, கூட்டுறவின் இலட்சியங்களாக இங்கு சித்தரிக்கப் படுகின்றன.

அருள், அர்ச்சுனா, நேர்த்திகா ஆகிய மூவருக்குமிடையில் இழையோடும் காதல் உணர்வின் முரண்பாடுகள்-கதையில் சுவரஸ்யம் ஏற்படுத்துவதற்காகக் கதைப் பின்னல் இழைக்கப்பட்டுள்ளன. பாத்திரங்களின் குணதிசயங்கள் அழுத்தமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளதுடன், கதையுடே சொல்லப்படும் செய்தி (message) யும் அழுத்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கூட்டுறவுத் துறையினுல்தான், தனது தந்தை குடிகாரன் ஆகி தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்ற கசப்பான எண்ணத்தால், கூட்டுறவுத்துறையையும், அதோடு சம்பந்தப்பவட்டர்களையும் முழு மூச்சாக வெறுக்கும் ஒருவர், கூட்டுறவின் உள்ளார்ந்த நோக்கினால் மனம் மாறியது மட்டுமன்றி, கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் தலைவராகவே மாறிக் கூட்டுத்துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபடுவதாகக் கதை அமைந்திருப்பது இந்நாவலின் சிறப்பு.

“பார்பதியகம்”
ஆரையம்பதி - 1
காத்தான்குடி
27 - 1 - 89,

இரா. நாகலிங்கம்
(அன்புமணி)

வெளியீட்டுரை

மட்டக்களப்பு மாவட்ட அபிவிருத்திக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தினரின் கன்னி வெளியீடான 'ஒரு வானவில் ரோஜா வாகிறது' நாவலை உங்கள் கரங்களில் ஒப்படைப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். இந்நூலாசிரியர் கல்லாறு - துறை நீலாவணை ப. நோ. கூ. சங்கத்தின் பொதுமுகாமையாளர். இவர் இலக்கியங்கள் பலவற்றைப் பல வேறுபட்ட புனை பெயர்களில் வாசகர்களுக்கு வழங்குபவா. இந் நாவலை 'ரவிப்ரியா' எனும் புனைபெயரில் எழுதியுள்ள திரு. வி. கே ரவிந்திரன் அவர்கள் கல்லாற்றைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் ஆர்ப்பாட்டம், ஆடம்பரம் இல்லாத ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர்.

மட்டக்களப்பு மாவட்ட அபிவிருத்திக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் இப்புதிய முயற்சி ஏன் தேவை? கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்கும் இலக்கியத்திற்கும் என்னதொடர்பு உள்ளது? எனப் பலரும் வினா எழுப்பலாம். எத்துறையிலும் புதிய முயற்சிகள் ஆரம்பிக்கப்படும்தோது அம்முயற்சி பற்றி பல விமர்சனங்கள் எதிர்நோக்கப்படுவது இயல்பேயாகும். ஆகக் கூர்வமான விமர்சனங்களை நாம் வரவேற்கிறோம்

கூட்டுறவு இயக்கம், முழுக்க முழுக்கப் பொருளாதார இயக்கம் என்ற நிலையில்லை. சமூக, கலாச்சார அபிவிருத்தியில் தான் பொருளாதார அபிவிருத்தி தங்கியுள்ளதென்பது இன்றைய புதிய பொருளாதார ஒழுங்கு முறையாகும். ஆகவே கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இம்முயற்சியில் ஈடுபடுவதைக் கூட்டுறவாளர்கள் மட்டுமன்றி யாவரும் ஏற்றுக் கொண்டேயாக வேண்டும்.

கூட்டுறவு விரிவாக்கற் சேவை சுய நோக்கில் செய்யப்படும், கருத்தரங்குகள், கூட்டங்கள், கலந்துரையாடல்கள், துண்டுப்பிரசுரங்களுடன் திருப்தியடைய முடியாது. இலக்கியத்துறையுடனும் ஒன்று கலத்தல் வேண்டும். எல்லாத் துறையுடனும் ஒன்றிணைந்து செயற்படுவதன் மூலம் கூட்டுறவின் சீரிய நோக்கங்களையும், கொள்கைகளையும் மக்கள் மனதில் ஊன்றச் செய்வதன் மூலமே கூட்டுறவு - திருடர் குகை அல்ல. அது ஒரு வாழ்க்கை முறை சார்ந்த இயக்கம் என்ற உண்மையை மக்கள் மத்தியில் உருவாக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையின் முதல் படியே இந்நூல் வெளியீடு.

மட்டக்களப்பு அபிவிருத்திக் கூட்டுறவுச் சங்கம்,
மட்டக்களப்பு.

வீ. மகாலிங்கசுவம்
தலைவர்.

எனதன்பு வாசக நெஞ்சங்களுக்கு,

“சந்தன ரோஜாக்களின்” பின்
மீண்டும்
விரைவாகவே உங்களைச்
சந்திப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி.
எவர் எது சொன்னாலும்
கூட்டுறவு
எமது பகுதியில்
இன்னும்
எட்டத்தில் இருந்து
வெறும் கவர்ச்சி காட்டும்
‘வான வில்லாகவே’
காட்சி தருகின்றது - அது
நெருங்கி வந்து
முகர்ந்து பார்க்கக் கூடிய
‘ரோஜாவாக’ மலரக் கூடாதா? - என்ற
எனது ஆதங்கத்தின்
வெளிப்பாடே - இந்த
‘ஒரு வானவில் ரோஜாவாகிறது’
எனது கதாபாத்திரங்கள்
உங்களைக் காண
ஆவலுடன் இருக்கின்றார்கள்.
தயவு செய்து
அவர்களைச் சந்தியுங்கள்.
நான்
மீண்டும், மீண்டும்
உங்களுையே சந்திப்பேன்!

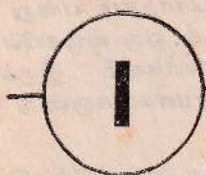
நன்றி.

“திலகா”

விநாயகர் வீதி,
பெரியகல்லாறு - 2
கல்லாறு.

22 - 02 - 89

சந்திக்கும் வரை அன்புடன்,
ரவிப்ரியா

ஒரு வானவில் ரேஜாவாகிறது

நல்ல குளிர், ஐஸ்கிரீம் போல் அருமையாகத்தான் இருக்கிறது.

பனியோ மழைபோல் பூமியை முத்தமிட்டபடி இருக்கின்றது. பூரித்துப் போய் நிற்கும் பக்கத்து வீட்டு ரேஜாக்கள். அவைகளை யன்னலில் நின்றபடி எட்டிப் பார்க்கிறேன்.

அவைகள் நெஞ்சத்தில் ஒரு நிறைவை ஏற்படுத்துகின்றன. அந்த நிறைவு தரும் ஏதோ நினைவோடு மீண்டும் பாய்க்குப் பாரமாகின்றேன்.

சாறனைக் கழுத்துவரை இழுத்து - நான் அளவான உயரம்... உள்ளூர் கைத்தறிச் சாறன் நல்ல நீளம்... அதனால் அதுவே எனது 'பெட்சீற்'ரூக மாறி என்னைச் சீராட்ட போர்த்துக்கொள்கிறேன்.

ஏழ்மையின் சிலிர்ப்பே... ஒருவித சிரிப்பை ஏற்படுத்த... உறங்க மறுக்கின்ற விழிகள்.

காலை ஒன்பதுக்குப் பின்னரும்... என்னோடு உறங்க ஒத்துழைக்காத என்னுடைய விழிகளோடு நான் எப்படி விரோதம் பாராட்டுவது?

பக்கத்து வீட்டு ரேடியோ செவிக்கும் குளிர்மை சேர்க்கின்றது. அதுவும் ஒரு இரவல் குளிர்மை என்ற எண்ணம் எழுந்ததும் ... எஞ்சியது இனம்புரியாத சினம்.

சொந்தக் கிராமத்திலேயே சொந்தம் என்று சொல்ல யாரும் இல்லையே என்ற ஆதங்கம். ஒரு வகையில் இப்போ அதுவே எனக்கு பெரிய ஆறுதலாகவும் இருக்கின்றது. அதனால்தானே இவ்வளவு சுதந்திரமாகச் சுருண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

“மச்சான் நீ சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டே சமூகம் உன்னை ஒதுக்குது என்று நினைக்கிறாய், நீ அவ்வாறு ஒதுங்கியிருப்பதே பெரிய விரதம் என்கிறேன். நினைப்பு உனக்கு. அதுவே நீ உனக்கே செய்து கொள்கிற ஏன் நீ பிறந்த சமூகத்துக்கும், மண்ணுக்கும் செய்து கொள்கிற துரோகம் என்று நீ எப்போதாவது ஒரு நாள் உணர்ந்தான் போகின்றாய். அன்றுதான் நீயே உன்னை உணர்ந்து கொள்வாய்...” நண்பன் சபேஷ் எனக்கு அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகள்

கொழும்பு தெரியாத எனக்கு, கொழும்பு காட்டி... கொழும்பில் ஒரே ‘றாமில்’ இருவரும் தங்கி... நடப்புக்கே இவக்கணம் வகுத்த அந்த நாட்களை... அந்த சபேஷை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். வாழ்க்கையே ‘சப்’ என்றாகி விடுகின்றது.

இந்தப் புண்ணிய கிராமம் என்னைப் புறக்கணிக்கின்றது. என்று புறப்பட்ட என்னைப் புண்ணியவானாக வந்து... பூஜித்த அந்தப் புனித பிறவி என்னை விட்டுப் பிரிந்த பின்னரும்... வரக்கூடாது என்று உறுதியாக இருந்த இடத்திற்கே... மீண்டும் வந்து தான் ஆகவேண்டும் என்று தள்ளிக் கொண்டு போய் விட்ட விதியை... அதன் வலிமையை கணித்தபடி... கலங்கிய உள்ளத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

கண்களில் பனித்த நீரை அதன் இஷ்டப்படி ஓட விட்டு... ஓயாத சிந்தனையில் நான்.

பனிப் புகாரைத் துரத்தும் பணியில் சுதிரவனின் கரங்கள், அந்தக் கரங்கள் முன்னேறி, முன்னேறி யன்னலைக் கடந்து... என் முகத்தையும் முற்றுகையிடுகின்றன.

குச்சக் குடிலில் இருந்து வெளிக்கிட்ட நான்... பல் விளக்க வேப்பம் குச்ச வேட்டையில் இறங்குகின்றேன், அந்தக் கிளையை எட்டிப் பிடித்து... இழுத்து முறித்து... அதில் ஒரு பனிப் பூம்புனல் ஆடி... அந்தப் புல்லரிப்பால் பற்கள் தாங்களாகவே தாளம் போடுகின்றன.

பற்களின் மேலும் கீழும் அசைந்து கொண்டிருந்த வேப்பம் குச்ச திடீரென அப்படியே நிற்கின்றது.

பக்கத்துத் தெருவால் பாவையர் படையொன்று பவனி செல்கின்றது. நான் இங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் கண்டிராத பவனி. கொழும்பு மாநகரில் தொழிலாளர் தினத்தன்று இடம்பெறும் ஊர்வலங்களை ஒத்ததாக அது நீண்டு வளைந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

வர்ணக்கொடி அசைந்து அழகு காட்ட சில முழக்கங்களோடு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது அந்தப்பவனி.

என்னால் எப்பவோ சபிக்கப்பட்ட அந்தச் சொல்..... இல்லை எங்கள் குடும்பத்தையே குட்டிச்சுவராக்கிய அந்த ஆயுதம் 'வாழ்க' என்று அடிக்கடி வானுயர முழக்கமாகி, முட்டுவது... எனக்கு மூக்குமுட்ட ஆத்திரத்தையும்..... வசைமாரி... பொழிந்து தள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வையும் எனக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது.

என்னால் சபிக்கப்பட்ட துறைக்கு இவ்வளவு செல்வாக்கா? சுரண்டலுக்குப் பெயர் பெற்றவர்களின்... சுதந்திரமான ஊர்வலமா? சீ... உலகம் எவ்வாறு சீர்கெட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

சுரண்டல்... கடத்தல்... கலப்படம்.. பதுக்கல் என்ற அத்தனை அக்கிரமங்களையும் அஞ்சாமல் செய்யும் அயோக்கியர்களுக்கு, வக்காலத்து வாங்கி... வனிதையர்களே வழி நடாத்திச் செல்லும் ஊர்வலமா இது?

பாவையர்களின் பங்களிப்பு எல்லாத் துறைகளிலும் பரவலாகி விட்டது தான். இந்தப் பாவத் துறையிலும் கூடவா? குச்சியைத் தூரவீசித் துப்பிக் கொள்கிறேன்.

முகத்தை அலம்பிக் கொண்டு தம்பிராசா அண்ணரின் தேனீர்ச்சாலை நோக்கி விரைகின்றேன். அதே இடம், அதே கடை, கடையிலும் மாற்றம். தம்பிராசாவின் உடலிலும் மாற்றம்தான். பல வருடங்களின் பின்னர் நிகழும் சந்திப்புக்கு... அவரின் வியாபாரப் புன்னகையை விழுங்கியபடி உள்ளே நுழைகின்றேன்.

ஒரு ரோஸ் பாண். ஒரு பிளேன்ர். மத்யத்திற்கும் காலேக்கும் இடையில் வஞ்சனையில்லாமல் வயிற்றுக்கு ஒரு ஆதரவு.

'இப்ப முந்தின மாதிரி இல்ல' 'நல்ல முன்னேற்றம்' 'ஊர்வலமும் ஒரு எழுச்சிதான்' 'பின்னேரம் விழாவும் நடாத்துறாங்களாம். 'ஊரில நல்லது நடந்தா நாமளும், தோளோடு தோள் கொடுக்கத்தான் வேணும்'..... 'நாமளும் உற்சாகப் படுத்தித்தான்... உருப்படியான நல்ல காரியங்கள்... தொடர்ந்து நடக்கும்.

தேனீர் அருந்த வந்தவர்கள் ஆளுக்காள் விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் விமர்சனம் எல்லாம் ஒருதலைப் பட்சமானது... அறியாமல் பாராட்டுகின்றார்கள்... என்றெல்லாம் நான் அருவருத்துக் கொள்கிறேன்.

எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வருகின்றது. என்குடும் பத்தையே குட்டிச்சுவராக்கி... என்னையே அனாதையாக்கி... அலைய வைத்த... இந்தத் துறைக்கு இப்படிப் பரவலான ஒரு பாராட்டா? சகித்துக்கொள்ள முடியாத சங்கடம் எனக்கு.

அப்பாவை மனேச்சராக்கி... அவரைக் குடிக்கப்பழங்கி... கூடிக்குடிப்பதே கூட்டுறவு என்ற வரைவிலக்கணத்தை வகுத்து... சோர்வில் ஒரு சாதனையை ஏற்படுத்தி... அதனாலேயே அவரைச் சாகடித்து... எங்கள் குடியிருந்த வீட்டையே விற்று... அந்த ஏக்கத்தால் அம்மாவையும் சாகடித்த... இந்த சாபக்கேடாற... இந்தத் துறையைத் தான்... இவ்வளவு தூரம் பாராட்டுகின்றார்களா?

நான் எனது ஆத்திரத்தைப்பற்கள் மூலம் ரோஸ்பாணில் காட்ட... ரோஸ்பாண் சிதறி... பக்கத்தில் தேனீர் குடித்த வரின் தேனீர் கிளாசில்... நீச்சலடிக்க... வயசான அவர் என்னக்கு கை நீட்ட ஆரம்பிக்க 'கஷ்டகாலம்' என்று கடையில் இருந்து காலியாகின்றேன்.

பாட்டி வாழ்ந்த குடிசை. நல்லவேளை அது பாட்டியின் பெயரில் இருந்ததால் பிழைத்துக் கொண்டது. பரம்பரைச் சொத்து என்ற திருப்தியைத் தரும் அந்தக் குடிசையில் மீண்டும் முடங்கிக் கொள்கின்றேன்.

பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக என் மனப்பாரங்களைப் பங்கிட்டுக் கொண்டவன் சபேஷ் அவனைக் கூட என்னிடமிருந்து விலக்கி வைத்து விளையாடுகின்றாயே. என்னை எந்த வகையிலெல்லாம் பரிதவிக்க வைத்து விட்டாய்?

பிறந்த மண்ணை திட்டிச், சபித்து, சலித்து, வெளியேறிய என்னை பழிக்குப்பழி வாங்கி பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் அதே மண்ணை மிதிக்க வைத்து விட்டாயே?

அடைபட்டுக்கிடந்த அலுப்புத்தீர், ஊருக்குத் தெரியாமல், உலாவப் போவோம் என்று உன்மனது சொல்ல எழுந்து நடக்கத் தொடங்குகின்றேன்.

சாலை ஓரம் நிமிர்ந்து நிற்கும் வம்மி அதுதான் எனது பள்ளிக்காலத்தில் சர்வதேச மகாநாட்டு மண்டபம். அது தன் பெயரை இப்போதும் காப்பாற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது என்பதை உணர்த்துவதுபோல் அங்கே நாலேந்து தலைகள் அபிநயம் செய்தபடி எதையோ அலசிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“மச்சான் நீ அருள்தானே? எத்தனை வருஷங்களுக்குப் பிறகுடா சந்திக்கிறம்?”

என்னை மோதுவதுபோல் நேருக்கு நேர் வந்து நின்று உரிமை பாராட்டும் அவனை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கின்றேன்.

நான் அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்கின்றேன். கூடப்படித்தவன். கூட்டாளி என்று சொல்லக்கூடியவன்.

இந்த நட்புத் தொல்லைகள் எதையும் புதுப்பிக்கும் நிலையில் நான் இல்லை என்பதை அவனுக்கு எப்படிப் புரியவைப்பது? என்று நான் திணறிப் போய் நிற்கின்றேன்.

“அடியோட ஊரை வெறுத்துப்போனா. பார்த்தாயா, இப்ப உன்னை அடிச்சே அனுப்பியிருக்கானாகள். இரவு கொஞ்சப்பேர றெயினில அனுப்பிவைச்சவங்களாம். அதில தானா வந்த நீ? ஏன்ரா திகைச்சப் போய் நிக்கிறா? எத்தனை நாள் அகதிகள் முகாமில இருந்த நீ...”

அவன் கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனான். அவன் ஓய்வெடுக்க நான் முந்திக் கொள்கிறேன்,

“நான் அகதிகள் முகாமில அதிதிடா, இஞ்சதான் அகதி” - என் அடிமனதில் இருந்தது வார்த்தைகளாக வெளிப்படுகின்றது.

“இனி நீ இஞ்சயும் அதிதிதான். என்னோட வா ஒரு கிளாஸ் தயிர் அடிப்பம்...” - அவன் என்னை உரிமையோடு கையைப்பிடித்து இழுக்கிறான்.

அவன் படிக்கும் காலத்திலேயே! கள், அடிப்பதற்குப் பாவிக்கும் சொல்தான் ‘தயிர்’, எனக்கு ஆத்திரம்கூட வருகின்றது, அடக்கியபடியே நிற்கின்றேன்.

“நான் படிக்கும்போதும் உன்னோடு தயிர் குடிக்க வந்தவனல்ல, இப்போதும் நான் நானேதான்...”

“மச்சான் உண்மையா நான் இப்ப ‘கள்ளே’ குடிக்கிற இல்லடா...”

“என்னடா இருந்தாப்போல தயிர்”

“மச்சான் அது பெரிய கதை. நம்மட கூட்டுறவுச் சங்கத்தால பெரியதொரு பாற்பண்ணை நடத்துறம், தயிர் தான் எங்கட ‘மெயின் பிஷ்னஸ்’ இலங்கை முழுக்க ஏனைய சங்கங்கள் மூலம் தயிர் விநியோகம் செய்யுறம். மலிவு விலை. நல்ல சுவை. இதால அமோக விற்பனை. விற்பனை முகாமையாளர் நான் தான்...”

“யாழ்ப்பாணப் பக்கம் ‘கள்’ விக்கிற கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மாதிரி இஞ்சயும் தொடங்கியாச்சு எண்டு சொல்லன்... அதில சுவை தெரிஞ்ச நீ... விற்பனை முகாமையாளராக இருக்கிறது... முற்றிலும் பொருத்தமானதுதான்...”

“மச்சான் நீ இன்னும் நக்கல்தான் அடிக்கிற. உண்மையா ‘தயிர்’ தாண்டா... அடுத்த மாதத்திலிருந்து ரி. வி. யிலயும் விளம்பரம் செய்யுற அளவிற்கு எங்கட தயிர் விற்பனை பெருகிக் கொண்டிருக்கு. “மச்சான் அப்பா குடிச்ச ‘பொலிடோலுக்கும்’ சேர்த்துத்தான் நாங்க சோர்வு கட்டினம். நீ மச்சான் உன்ர குடும்பத்துக்கு நன்மை செய்யுற எண்டா நஞ்சுக்கும் காசு செலவழிக் காத... நல்ல அலரிக்கொட்டையா பார்த்து சாப்பிடு... என்ற ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்... உன்ர சோர்வு எவ்வளவால போகுது?

“அருள்! நீ இவ்வளவுபடிச்சிருந்தும், உங்க அப்பர் செய்த சொந்தத் தவறுகளுக்காக, ஒரு பாரிய பயனுள்ள இயக்கதில இன்னும் பழியைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது சரியா?

அந்தக் கூட்டுறவுதான் எங்கட குடும்பம் என்ற கூட்டுறவைக் குலைத்து... என்னைச் சிறுவயதிலேயே அனாதையாக்கி... பாட்டியும் இல்லாம இருந்திருந்தா இந்த அருள உன்னால பார்த்திருக்க முடியுமா?”

“பொதுச் சொத்தைச் சொந்தச் சொத்தாக பராமரித்து... ‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம்’ என்று உங்க அப்பா நடக்காததால ஏற்பட்ட பின்விழைவுகளுக்கு கூட்டுறவு என்ன செய்ய முடியும் அருள்?”

“தயவு செய்து பழையவைகளையே மீண்டும், மீண்டும், நினைவுபடுத்தி, என் வேதனைகளை விரிவுபடுத்தாத”

“ரேக் இற்சசி’ மச்சான் நியாயப்படுத்தல்களும், நியாயங்களும் சில வேளைகளில் எமது மனநிலைகளைப் பொறுத்தவரையில் சமாதந்தரங்களாகச் செல்வதுமுண்டு. போனது போகட்டும். வா என்னோடு வந்து தயிர் குடிச்ச பிறகு... உன் மன நிலையில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம் வா...”

அவனது அழைப்பை நிராகரிக்கும் மனோநிலை என்னிடம் நீடிக்கவில்லை. அவனைத் தொடர்கின்றேன். வழியில் வந்த ஜீப் ஒன்று நிற்கின்றது. நெஞ்சு 'திக்' என்று தானாக அடித்துக் கொள்கின்றது. ஜீப்பின் முன்பக்க கதவு திறக்கின்றது.

"அருள் எங்கட தொழிற்சாலை ஜீப்தான். வா ஏறு வம்..." நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் ஜீப்பில் ஏறிக்கொள்கின்றேன். ஒரு சில நிமிடங்களில் ஜீப் அந்த நிலையத்தில் தரித்துக் கொள்கின்றது.

பெரியதொரு தொழிற்சாலைபோல் காட்சியளித்தது அந்த நிலையம். ஐம்பதுக்கும் அதிகமானோர் அங்கு பணி புரிந்து கொண்டிருந்தனர். கொழும்பு தொழிற்சாலைகளை நினைவுபடுத்தும் நவீனமும், புதுமையும் அங்கு புலப்பட்டன.

நான் பிறந்த மண்ணில்... எனது சொந்தக் கிராமத்தில் இப்படியொரு தொழிற்சாலையா? நான் வியப்புமேலிட அவனுடைய அலுவலக ஆசனத்தில் அமர்கின்றேன்.

"என்ன அருள்... அப்படியே அசந்துபோய் இருக்கிறா?" -அவன் என்னைச் சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றான்.

"இல்ல மச்சான், இந்தத் தொழிற்சாலை அமைக்கிறதுக்கு, நம்மட சங்க நிர்வாகமும், முகாமையும் சேர்ந்து எவ்வளவு அடிச்சிருப்பானுகள் எண்டு யோசிக்கிறன்..."

நம்மட பொருளாதார முன்னேற்றம்.. முயற்கொம்பா இருக்கிறதுக்கு முக்கியமான காரணம்... உன்னைப் போன்றவர்களின்... வீணான ஆராய்ச்சியும்... அவப்பெயரும் தான்..." அவன் சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாகப் பேசினான். ஆனாலும் அடக்கமாகத்தான் குற்றம் சுமத்தினான்.

அங்குள்ள இயந்திரங்கள் கூட அடக்கமாக அதிக ஓசை எழுப்பாமலே இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

"என்னைப் போன்றவங்க வீணான ஆராய்ச்சி செய்யல்ல... அப்படியான சுரண்டல்களத் தான் விளம்பரப்

படுத்திறம்... அதனால் உன்னைப்போல கூட்டுறவாளர்களுக்கு கொஞ்சம் கோபமும் வரத்தான் செய்யும், இல்லையா?"

"மச்சான் அருள்! நீ நினைக்கிற நிலையில் இப்ப சமூகம் இல்ல. அது எதிலயும் விழிப்பாத்தான் இருக்கு. ஏனோ தானே எண்ட நிலை எப்பவோ போயிற்றுது. இலக்கியத் திருடர்களைக் கூட இனம் காட்டும் அளவிற்கு சமூகம் முன்னேறிவிட்டது. ஆகவே மக்கள் இயக்கமான கூட்டுறவில் அவர்களின் கண்காணிப்பும், பங்களிப்பும் கடுமையாகவே இருக்கின்றது. எனவே கூட்டுறவாளர்களால் சமூகத்தை ஏமாற்ற முடியாது. அத்தோடு சமூகம் என்பதே கூட்டுறவு என்ற குடும்பமாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்த சமூக எழுச்சியின் முன் உன்போன்றவர்களின் காழ்ப்புணர்ச்சிகள், கடுகளவும் எடுபடப்போவதில்லை..."

"அந்த நம்பிக்கையில் தானே... தான்தோன்றித்தனமாக நடத்து அகப்பட்டதைச் சுருட்டிக் கொள்கின்றீர்கள்?"

"ஏனைய துறைகளில் உள்ள ஊழல்களோடு ஒப்பிடும் போது.. இப்ப கூட்டுறவுத்துறை ஊழல்கள் புறக்கணிக்கப்படக் கூடியன.. கூட்டுறவுத் துறை மக்களோடு நேரடியான தொடர்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றது... அதன் தூய்மையும் சேவையும்... இப்போது நன்றாகத் துலங்கத் தொடங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது... எனவே எவர் எப்படித் தான் கோஷம் எழுப்பினாலும் அதன் வளர்ச்சியையும்... அவசியத்தையும் தடுத்து நிறுத்த முடியாதெண்டு நான் சவால் விடுறன்..."

"தூசிலும் ஒரு தூய்மை இருக்கெண்டு நீயே துணிஞ்சி கூறும் போது..." நான் வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றேன்.

மேசைக்கு இரு தயிர் ரின் வந்து விட்டது. வெளி நாட்டு குளிர்மான ரின்களை ஒத்த கவர்ச்சியாக இருந்தது. நான் அதையே வெறித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

அவன் அதை எடுத்து, அருந்தக் கூடியவாறு நவீன முறையில் அமைந்திருந்த அந்தத் துவாரத்தை நீக்கி... என்னிடம் நீட்டுகின்றான். நான் அதை வாங்கிக் கொள்கின்றேன்.

“மச்சான் தயிரளவு ஊழல்... அதில் நெய்யளவுதான் சேவை... இதுதான் கூட்டுறவு... -நான் தயிரை ருசித்தபடி கூறுகின்றேன்.

நீண்ட நாட்களாக நாவிற்கு சுவையாக எதுவுமே அகப்படவில்லை. அதனால்தான் இந்தத் தயிர் இவ்வளவு சுவையாக இருக்கின்றது என்ற கணிப்பேட்டு ஒரே மூச்சில் அந்தத் தயிர் 'ரின்'னைக் காலிசெய்து விடுகின்றேன்.

“இன்னும் ஒரு 'ரின்' எடுக்கட்டா?” -அவன் அன்போடு என்னைக் கேட்கின்றான்.

நான் அசட்டுச் சிரிப்புடன் 'போதும்' என்கிறேன்.

“எப்படி அருள் எங்கட தயிர்?” -அவன் ஆவலோடு கேட்கின்றான்.

“தாகசாந்தி அளிக்கிறது... பிரமாதமாச் சொல்றதுக்கு எதுவும் இல்லை...”

அவன் ஏமாற்றத்துடன் அந்தக் கோவையை என் பார்வைக்குப் போடுகின்றான்.

அது நிறைய தயிர் பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் பொதுவாக எல்லா நாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகளும், அதன் சுவையை வெகுவாகப் பாராட்டி எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

“மச்சான் என்னைப்போல இஞ்ச வந்ததுகளுக்கு 'ஓசியில்' கொடுத்திருப்பா... அதுகள் நன்றிக் கடனுக்காக இப்படி எழுதியிருக்குங்கள்” நான் அவனுடைய ஆர்வத்துக்கு ஆபத்து விழைவிப்பவன் போல் கூறுகின்றேன்.

“அருள்... உன் அடிமனதில் உள்ள அபிப்பிராயம் நீங்க வேணும் எண்டா...நீயும் ஒரு கூட்டுறவாளனாவே அல்லது

கூட்டுறவுப் பணியாளனாகவோ மாறவேணும்... அப்ப தான் நீ உண்மைகளை உணரத் தொடங்குவா... அது உன் தனிப்பட்ட தலையிடி... அதுக்கு நீயாகத்தான் மருந்து தேடிச் கொள்ள வேணும்... எங்கட தயிருக்கு சங்கங்களில் இருந்தும்... உல்லாசப் பிரயாணிகள் ஹோட்டலில் இருந்தும் வந்திருக்கிற ஓடர்களை எப்படிச் சமாளிப்பது... எப்படிப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது என்பது தான் எங்களுக்குள்ள ஒரே தலையிடி..."

சாட்சியாக வந்திருந்த ஓடர்களையும் என் பார்வைக் காகப் போடுகின்றான்.

"தயிரின் விலையைக் கூட்டி விற்கட்டாம். மாதம் ஒரு பெரிய தொகை தருகின்றார்களாம் என்று தனியார் தயிர்" தொழிற்சாலை முதலாளிகள் எங்களிட்ட வந்து வேறு தொல்லை தருகின்றார்கள். அந்த அளவிற்கு விற்பனையில் மட்டுமல்ல தரத்திலும் ஒரு சாதனையை ஏற்படுத்தி விட்டோம்..."

"மச்சான் விலையைக் கூட்டிப் போடுங்க... கூட்டினத 'கொமிசனா' தாங்க எண்டு கூட்டுறவு ஊழியர்கள்... தனியாரை நச்சரிக்கிறத நான் நல்லாக் கண்டிருக்கிறன். இதென்னடா... புதுக் கதை... தனியாரே உங்களிட்ட வந்து..."

"கூட்டுறவுத் துறைசரியான முறையில் தொழிற்பட்டா தனியார் துறையைச் கலப்பதாக ஆட்டம் காணச் செய்து விடலாம் என்றதுக்கு எங்கட சங்கம் சரியான சான்று மச்சான்... எங்களோட போட்டி போட்டு தயிர் விற்பனை மேற்கொள்ள ஏலாம... அவங்க தத்தளிக்கிற எண்டா... எங்கட சாதனை... "கின்னஸ்" புத்தகத்திற்கு வர வேண்டியது இல்லையா?

பேச்சை இடை நிறுத்தி 'வெல் கம்' என்கிறான் அவன், நான் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். உல்லாசப் பயணிகள் பட்டாளம் ஒன்று அங்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

மாதிரிக்காக வைத்திருந்த 'மோர்' ரின்களை... அவர்கள் விரும்பிச் சுவைப்பதும் .. சிலர் தயிரை வீரல்களால் சுவைப்பதும்... வேடிக்கையாகவும், பெருமைப்படக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது.

நான் சின்னவனாக இருந்தபோது அம்மா தயிரோடு சாதத்தைப் பிசைந்து ஊட்டி, முடியும் தறுவாயில நான் அவரின் தயிர் பிசைந்த வீரல்களையும் விட்டுவைப்பதில்லையாம்... என்று அம்மா என்னை அடிக்கடி பகுடி பண்ணுவா. நான் அன்று சுவைத்ததுபோலல்லவா இவர்களும் சுவைக்கின்றார்கள் .

அந்தச் சுவையே என்னைப் பாசச் சுவையால் அழுத்துகின்றது. உள்ளே அழுது... வெளியே சிரிக்கின்றேன், உல்லாசப் பிரயாணிகளின் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்துத்தான்.

என்ன மச்சான் அணைந்த ஆசிய ஜோதிமாதிரி... கைத்தறிசாறி உடுத்து எளிமையா... ஆன கம்பிரமுக ஒண்டு நடந்து வருது. இந்த தொழிற்சாலை... பாற்பண்ணை தொழிலாளியோ?

"மடையா அது எங்கட ஜி. எம். டா. அவ உடுத்திருக்கிற சாறி கூட எங்கட சங்க கைத்தறி சாறிதான் இந்திரா அம்மையார் போல சாமார்த்திய சாலியும்தான்... வேறு யாருமல்ல... நம்மட....."

அதற்குள் அவள் நெருங்கிவிட்டாள். அவன் எழுந்து மரியாதை செய்கின்றான். நான் ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடியே அவளை ஆண்ணாந்து பார்க்கின்றேன்.

அவளும் என்னையே பார்க்கின்றான். அந்தப் பார்வையில் இருந்து நான் வேண்டுமென்றே விடுபட முயன்றபோது...

தெருவில் 'படார்' என்றொரு சத்தம். தெருவில் நின்றவர்களெல்லாம் நாங்கள் இருந்த அறைக்குள் ஓடி வருகின்றார்கள். கதவுகள் இழுத்து மூடப்படுகின்றன.

தீஉர் பரபரப்பு. அடுத்து மயான அமைதி. எல்லோர் விழிசுளிலும் ஒரு வித பீதி. நான் விடயமறியாது விழிக் கின்றேன். ஜி. எம் கூர்மையாக வீதியைப் பார்க்கின்றான்.

ஏதோ முடிவோடு எழுந்து சென்று கதவைத் திறக்கின்றான்.

"பார்த்துத் திறபிள்ள..." - என்று ஒரு பாட்டி குரல் கொடுக்கின்றாள்.

"பயப்படாதீங்க பாட்டி..... நான் தனிக்கட்டை தான்..." - என்று கூறியபடி வெளியே தலையை நீட்டி வீதியைப் பார்க்கின்றாள்.

கதவைத் திறந்து விட்டபடியே சிறிது நேரத்தில் சிரிப்போடு உள்ளே வருகின்றாள்.

"நீங்க நினைப்பதுபோல் எதுவும் நடக்கல்ல... ஒரு பையன் சைக்கிள் ரயர் வெடிச்சுப் போயிற்றாம் எண்டு... சைக்கிளை உருட்டிற்றுப் போறான்..." - அவள் சிரித்த படியே கூறுகின்றாள்.

தற்காலிக அகதிகள் முகாம் போல் காட்சியளித்த காரியாலயம்... நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் காலியாகின்றது. மீண்டும் காரியாலயத்தில் எங்கள் மூவரினதும் பிரசன்னம்.

சிரித்த அவள் முகம் சீரியசாக மாறுவதுபோல் தெரிகின்றது. பேனாவைத் திறந்து... அந்த 'லொக்புக்கில்'... ஏதோ எழுத முயன்றவள்... பேனாவை மூடிவிட்டு... அதனால் தலையைச் சொறிந்தபடி முணு முணுக்கின்றாள்.

“அந்நிய மண்ணில் அல்ல-பிறந்த மண்ணிலே நாம் அகதிகளாக்கப்படுகின்றோம்... ஆனாலும் நமக்குள் நாமே அடிபட்டுக் கொள்ளும் நிலை இன்னமும் மாறவில்லை. இந்த நிலை நீடிக்கும்வரை... நாம் தற்காலிக அகதிகளாக அல்ல... நிரந்தர அகதிகளாகவே மாறிவிட வேண்டித்தான் வரும். நமக்குள் உண்மையான கூட்டுறவு உருவாகும்வரை... சாதனைகள் எதுவும் உருவாகப் போவதில்லை... பட்டினிச் சாவுகளையும் பொருளாதார இழப்புக்களையும் தவிர...”

அவள் கூற்றுக்கு 'ஆமா' ப் போடுவதுபோல் தலை ஆட்டி, அவள் கூற்றைக் கௌரவிக்கின்றாள் சுமந்தன்.

நான் கொழும்பிலிருந்து அகதியா வந்ததைச் சுட்டிக் காட்டித்தான்... இவள் இப்பிடி சுத்தி வளைச்சுப் பேசுறாள்-” என்று என் மனசு புகைந்து கொள்கின்றது.

அதற்குள் யன்னல் ஊடாக தூரத்தே தெரியும் பாரிய புகை மண்டலம் ஒன்று என் கவனத்தைத் திசை திருப்பு கின்றது. நான் கலவரத்துடன் சுமந்தனைப் பார்க்கின்றேன். விரலால் புகைவரும் திசையைச் சுட்டிக்காட்டி... அவனிடம் விபரம் கேட்கின்றேன்.

அவள் ஜன்னல் அருகே எழுந்து சென்று-அந்தப் புகை மண்டலத்தை ரசிக்கின்றாள்.

“இப்ப நம்மட பொருளாதாரத்திற்கும் அக்கினி பசுவானுக்கும் நல்ல அந்நியோன்னியம்... அந்தக்காட்சியை அவள் இப்படி நிண்டு ரசிச்சிப் பார்க்கிறாளே...” என்று நான் அவனைத் திட்டித் தீர்ப்பதற்குள்... ஏதோ திருப்தியுடன்.. 'ஜி. எம்' ஐப் பார்த்துக் கூறுகின்றாள்.

“மிஸ்... இண்டைக்கு நம்மட கூட்டுறவு தினவிழா, சிரமதானம் முழு 'சக்சஸ்' போல இருக்கு. அங்கே

பாருங்கோ எக்கச்சக்கமா புகைவருது... ஆஸ்பத்திரி சுற்றூடலைத் துப்பரவு செய்யுறதுக்கு மகளிர் குழுதானே பொறுப்பெடுத்தது... அவங்க நல்லா பொறுப்புணர்ச்சி யுடன் செய்யுறங்க போல இருக்கு...''

''சிரமதானச் சாட்டில எத்தன மாமூடை, சீனிமூடை, பருப்புமூடை 'அபேஸ்' பண்ணினாய் மச்சான்'' நான் அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் வினாவை விரைவாகத் தொடுத்து விட்டேன்.

'ஜி. எம்' கண்ணகி பார்வை ஒன்றை என்மீது ஏவ நான் பரிதாபத்துக்குரிய பாண்டிய நாடாகப் பரிதவிக்க ரெலிபோன் அலறுகிறது.

அதை... சுமந்தன்... சீராட்ட என்னை வார்த்தைகளால் சீண்டுகிறான் அவள்.

'சிரமதானத்தையே சின்னத்தனமானதாக நினைக்கின்ற அளவுக்கு கூட்டுறவில் காழ்ப்புணர்ச்சியா?' பி. பி. சி தமிழோசை போல் இனிமையாக அவள் குரல் ஒலித்து ஓய்ந்தது.

சுமந்தன் அதற்குள் நிசீவரை அவள் கையில் கொடுக்கிறான்.

அவள் ரெலிபோனில், உரையாடல் சில நிமிடங்கள் பல பாவங்கள் முகத்தில் பதிவாக, நீடித்து நின்றது.

''மிஸ்ரர் சுமந்தன்! நம்மட 'வாச்சருக்கு' சரியான வெறியாம். வீட்டில பிரச்சனையாம். மனைவிக்கு அடிச்சவராம். அதத்தடுக்கப்போன தன்ர வளர்த்த மகனுக்கு கத்தியால் வெட்டிப் போட்டாராம். அவன் உயிருக்கு போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். பக்கத்து வீட்டுக்காரன் உதவிக்கு போனதுக்கு அவனது குடிசையையும் எரிச்சுப் போட்டு ஒரே வெறியாட்டம் ஆடுறோம். நம்மட வாச்சர், நம்மாளத்தான் வந்து காப்பாத்தட்டாம். நீங்க ஒருக்காலொறிய எடுத்திற்று போய் அந்த பெடியன ஆஸ்பத்திரியில சேர்த்திற்று வாரிங்களா?''

“இரவு முழுக்க கஷ்டப்பட்டும் கண்விழிச்சி... எடுக்கிற காசை இப்பிடி... குடிச்சழிக்கிறதே நம்மட'வாச்சர்' முக்கிய கடமையாப் போச்சு. இதுகள் உருப்படாதுகள் மிஸ்” என்று கூறியவாறே சுமந்தன் வெளியேறுகின்றான்.

“மிஸ் இவன் என்ற 'பெஸ்ற் பிறண்ட்' அருள்... இவனோட பேசிக்கொண்டிருங்க... நான் 'லொறி'யில் போயிற்று வாறன்...” என்று திரும்பிவந்து கூறிவிட்டு புறப்படுகின்றான் அவன்.

அவன் என்னை அறிமுகப் புன்னகையால் அலங்கரித்த படி பார்க்கின்றான், அதுவும் நேருக்கு நேராக.

மைக்கு அவசியமில்லாத இயற்கையான அவளது இருண்ட நீண்ட இமைகள், கூடர் விழிகள், இரண்டினது தரிசனமும் என்னைத் தடுமாறச் செய்துவிடுமோ... என்ற தவிப்பில் நான்.

நான் தடுமாறியபடி எனது பார்வையை அந்தக் காரியாலய அறையினுள் பரவ விடுகின்றேன்.

பக்கத்தில் இருந்த மேசையில் கிடந்த அந்தப் புத்தகத்தில் எனது பார்வை நிலைபெறுகின்றது.

கதிரையை இரண்டுகாலில் இருந்தபடியே அசைத்து அந்தப் புத்தகத்தை எடுக்க முயல்கின்றேன். கதிரை தடுமாறுகின்றது. 'கலீர்' என்று மேசையில் இருந்த திரவப் போத்தல் சிதறுகின்றது. சிந்திய திரவத்தில் அந்தப் புத்தகம்- “சுதந்திரமே சுவையானது” நனைகின்றது.

“மிஸ்ரர் அருள்! புத்தகத்தைத் தொடாதீங்க... 'அசிட்' போல இருக்கு... கையை அரிச்சுப்போடும்...” அவள் எச்சரிக்கின்றாள்.

அவள் எச்சரிக்கையை அலட்சியம் செய்தபடியே 'அசிட்டில்' அகப்பட்ட சுதந்திரத்தை மீட்டெடுப்பதற்கு நான் மீண்டும் முயற்சிக்கின்றேன்.

கையில் பற்றிய அந்தப் புத்தகத்தை.. 'ஐயோ'... என்று அலறியபடியே கைவிடுகின்றேன்.

எரிவு தாங்காமல் எனது கைவிரல்களை உதறிக் கொள்கின்றேன்.

“சொன்னேன் கேட்டிங்களா...? என் கையை இறுகப் பற்றியபடி கேட்கின்றான் அவள்.

எதிர்பாராத அவளது நடவடிக்கை... என் இதயத் தையே எரிப்பதுபோல் இருக்கின்றது.

ஒருவித அருவருப்புடன் எனது கைகளை வீடுவிக்க முயல்கின்றேன், முடியவில்லை.

“ரொம்ப எரியுதா...? என்று குழைந்தபடி எனது கை விரல்களை... நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை... தனது வாயருகே கொண்டு சென்று-

அதற்குள் மின்னல் வேகத்தில், எனது அடுத்த கை விரல்கள் அவள் கன்னத்தில் எனது ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்கின்றன.

அந்த அதிர்ச்சியால் அவள் பற்றிய எனது கரம் தானாக விடுபடுகின்றது.

“தாய்க்குலத்தின் புனிதத்திற்கு புதைகுழி தோண்டப் பிறந்ததுகள்...” - நான் அவளைத் திட்டித் தீர்க்கின்றேன்.

குங்குமத்தைக் குழைத்து கை விரல்களால் பூசி விட்டது போல் அவளுடைய ஒரு பக்கக் கன்னம்... என் கை விரல்களின் அடையாளத்தை தீட்சண்ணியமாகக்காட்ட... கண்கள் கலங்க... நெற்றியில் வியர்வை முத்துக்கள் விளையாட... அவள் வியப்போடு என்னைப் பார்க்கின்றாள்.

“மிஸ்ரர் அருள் ஏன் இப்படி ஆத்திரப்படுறீங்க...” - அழுகையைக் கட்டுப்படுத்தியபடி கேட்கின்றான் அவள்.

“ஒரு ஆடவனின் கையைப் பலாத்காரமாக இழுத்து... அதில் முத்தம் பதித்து... இச்சை தீர்த்துக் கொள்ள முனைகின்ற உங்களைப் போன்ற கேவலமான...” - நான் வார்த்தைகளை முடிக்காமல் விழுங்கிக் கொண்டு... பற்களைக் கடித்து ஆத்திரத்தைக் குறைக்க முயல்கின்றேன்.

“அவசரப்பட்டு தரக்குறைவாகப் பேசாதீங்க...” - அவள் எச்சரிக்கை செய்வதுபோல் கூறுகின்றாள்.

“தரக்குறைவான பொருட்களை விற்பனை செய்து மக்களை ஏமாத்தி தரமான பொருட்களை நீங்களே அனுபவிக்கிற மாதிரி... என்னையும் அனுபவிக்கலாம் எண்டா எதிர்பார்க்கிறீங்க... நான் மடையன்... கூட்டுறவுத் துறைக்கு... அதுவும் ‘ஜி. எம்’ ஆ வந்த பெண்ணிட்ட நல்லொழுக்கம் என்கே இருக்கப் போகுது? நான் அலட்சியமாகச் சிரித்தபடியே கூறுகின்றேன்.

“நீங்க மனதில எதையோ வைச்சக் கொண்டு எப்படியெல்லாமோ பேசுறீங்க... உங்கட பேச்சு எனக்கு எவ்வித ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தல்ல...” - அவள் தனது கன்னத்தை வருடியபடி கூறுகிறாள்.

நான் மௌனமாக நிற்கின்றேன். அவளது கன்னம் சற்று வீங்கியிருப்பது எனக்குள் ஏதோ ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த எனது மௌனம் நீடிக்கின்றது. அவளே தொடருகின்றாள்.

“கூட்டுறவுத் துறைக்கு வந்த பிறகுதான் என் மனசு நல்ல முறையில் பக்குவப்பட்டிருக்கு. கூட்டுறவுத்துறை நூறுவீதம் நன்மை செய்தும்... தசம் ஒரு வீதம் புறக்கணிக்கத் தக்க ஒரு சிறு தவறு நடந்து விட்டால் போதும்... கூட்டுறவுப் பணியாளர்களும் மணிதர்கள் தான் அவர்களுக்கும் சுயகௌரவம் இருக்கு என்பதை மறந்து கண்டபடி கதைத்து அவங்க மனசைப் புன்படுத்திறதில் ஆத்ம திருப்தி கொள்கின்ற ஆட்கள்தான் நம்மட ஊரில் ஏராளம், ஏன் அவங்கட பொழுது போக்குகூட இதுதான் என்றும் சொல்லலாம். அந்த வரிசையில் நீங்க புதிய அங்கத்தவர் என்று நினைக்கிறேன்.....” - அவள் அமைதியாக நிதானமாகக் கூறுகின்றாள்.

வேதனையை வெளிக்காட்டாமல் கைவிரல்களை உதறியபடி அவள் உரையையும் செவிமடுத்ததுக் கொண்டேன்.

“சரியாச் சொன்னீங்க அப்பாவி ஒருவன் உங்களிட்ட அகப்பட்டா... கையைப் பிடிச்சு முத்தத்தில் ஆரம்பிச்சி

...இதுதான் உங்க பொழுது போக்கு இல்லையா?.....
 மற்றவர்கள் விமர்சிக்கிற பொழுது போக்கைவிட... இப்படி
 விபரீதமாக நடக்கிற பொழுதுபோக்குக்கு நீங்க பக்குவப்
 பட்டிருப்பதைப் பாராட்டி ஒரு பெருவிழாவே நடாத்தலாம்
 பொல இருக்கு.....'' நான் அவளை அவமானப்படுத்தும்
 கடைசி ஆயுதத்தையும் பிரயோகித்துவிட்டேன்.

ஆனால் அவள் அதற்கும் ஆத்திரப்படவில்லை. மாறாக
 மின்னல் சிரிப்பொன்றை மிடுக்காக விட்டு முழங்கத்
 தொடங்கினாள்.

'உயிரைத் துச்சமாக மதித்து கூட்டுறவுப் பணியாளர்கள்
 கஷ்டமான காலங்களில் எல்லாம் பணிபுரிஞ்சதும் கடைசியா
 அவர்களுக்குப் பரிசாகக்கிடைக்கிறது அவப்பெயர் தான்.
 இப்ப நடந்ததையே பாருங்களேன்.....''

நான் விரல்களை உதறியபடி நாலாபக்கமும் பார்க்
 கின்றேன். எதுவும் தென்படவில்லை. எனது செய்கை
 அவளுக்குச் சிரிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

மென் சிரிப்பொன்றை மிதக்கவிட்டு மெதுவாகவே
 பேசுகின்றாள்.

எரிகின்ற உங்களுடைய விரல்களுக்கு சற்று ஆறுதல்
 அளிக்கவே, உங்கள் விரல்களில் காற்றுப்பட்டால் வேதனை
 கொஞ்சமேனும் குறையுமென்றுதான் உங்கள் விரல்களை
 வாயருகே வைத்து ஊதிவிட முயன்றேன். ஆபத்துக்குப்
 பாவம் இல்ல என்று நான் அவசரமாக செயல்பட்டதுக்கு
 இப்படி அவமானப்படுத்திற்றீங்களே. மற்றவங்கட வேதனை
 களில் பங்குகொள்கின்ற எனது பிறவிக் குணத்துக்கு அதுவும்
 பால் பேதம் பாராமல் முந்திக்கொள்கின்ற எனது முற்
 போக்கு பாவத்திற்கு உடனேயே பரிசு தந்திட்டீங்களே?''
 அவள் ஆற்றாமையுடன் கேட்டாள்.

''நீங்க தந்த பரிசை விடவா?'' -நான் அவளிடம்
 நிதானமாக அழுத்தமாகக் கேட்கின்றேன்.

''எப்போ?'' -அவள் அறிர்ச்சியுடன் கேட்கின்றாள்.

“பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் - பாடசாலையில்” - நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டு உரத்த குரலில் கூறுகின்றேன்.

அவள் முகத்தில் திடீர் மாற்றங்கள். அவள் கண்களில் அனுதாப அலைகள். தலையைக் குனிந்து கொள்கின்றாள். தரையில் கண்ணீர்க் கோலங்கள்.

“அருள் பிளீஸ் நான் அதற்காக வருந்தாத நான் இல்லை. அதை அடியோட மறந்திடுங்க... ” கண்ணீரைத் துடைத்தபடி கெஞ்சுவதுபோல் வேண்டுகின்றாள்.

அதற்குள் சுமந்தன் வந்து விட்டான். அந்தக்குறுகிய நேரத்துள்... அவள் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு ‘ஜீ, எம், என்ற பழைய நிலைக்கு மாறி “என்ன சுமந்தன் போய் வந்திற்றீங்களா?” என்று அக்கறையுடன் அவளை வினாவுகின்றாள்.

“சொறி மிஸ்... லொறியை குறிப்பிட்ட இடத்துக்குக் கொண்டுபோகவே முடியல்ல. ஒரே புகைமண்டலம்...வழியே தெரியல்ல... அவன் குடிகாரன் வைச்ச தீ... பல குடிசைகளைச்... சரம்பலாக்கிக் கொண்டிருந்ததால்... நாங்க வழியிலேயே திரும்பிற்றம்...” சுமந்தன் சோகமாகக் கூறுகின்றான்.

அதற்குள் நான் கையை உதறிக் கொண்டிருப்பதையும் அவதானித்து விட்டான் சுமந்தன்.

“என்ன அருள்? கையை உதறிக் கொண்டிருக்கா? என்ன நடந்தது? கேட்கின்றான்.

“உங்கட நண்பரை “சுதந்திரமே சுவையானது” வேண்டி இழுத்தது.. அதை அனுபவிக்க அவசரப்பட்டார்... அமிலம் விரலை அரிச்சக் கொண்டிருக்கு. உடனே ‘டிஸ்பென்சரிக்கு’ கொண்டுபோய் மருந்து கட்டிவிடுங்க...” அவள் ஆணையிடுவதுபோல் நாகரீகமாகக் கூறுகின்றாள்.

சிதறிக் கிடந்த அமிலம் போத்தலையும், நன்றாகக் கருகி விட்ட ‘சுதந்திரமே சுவையானதையும்’ அப்போதான் அவதானித்த சுமந்தன் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான்.

“மச்சான் அருள் மனித சுதந்திரம் என்பது அமிலத்துள் அகப்பட்டுவிட்ட காகிதம்தான். அது கருகுவதற்குள் காப்பாற்ற வேண்டும். அதுக்கு கவலையீனமாக காலதாமதமோ... கண்மூடித்தனமான அவசரமோ கை தரப் போவதில்லை.

நீ கொஞ்சம் நிதானமாச் செயல்பட்டிருந்தா... உன் கையோ புத்தகமோ இப்படி பழுதாகியிருக்காது...

நம்மட அணுகு முறையெல்லாம் இப்படித்தான் இருக்கு. புத்தகம் தான் உன் நோக்கமாக இருந்தது. அது சரியானதுதான். ஆனால் பக்கத்தில் இருந்த அமிலப் போத்தலை அவதானிக்க உன் அவசரம் அவகாசம் அளிக்கவில்லை...

நீ கவனிக்காம விட்ட ஒண்டு புத்தகத்தையும் பாழாக்கி, உன் கையையும் பழுதாக்கிப் போட்டுது.

ரேஜா பூ பறிக்கச் சென்றவன்... ரேஜா முட்களை விரல்களில் பதித்து வந்த பரிதாபமான நிலையில் தான் நம்மில் பலர் இன்னும் இருக்கின்றோம்.

நம்மட கவலையீனங்களும், அவதானக் குறைவுகளுமே நம்மட கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படை... - சாதாரணமாக ஆரம்பித்தவன்... உணர்ச்சிவசப்பட்டு... கொஞ்சம் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாகப் பேசி முடித்தான்.

அவனது கருத்தை முழுமையாக ஆதரிப்பவள் போல் அமைதியாக தலையாட்டுகிறாள் அவள். எனக்கோ விரல்களின் வேதனை... என்னையே விழுங்கிவிடும் போலிருக்கிறது.

“மிஸ்ரர் சுமந்தன்... நீங்க உங்க ‘பிறண்ட’டை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போங்கோ... நான் ‘வாச்சர்’ வீட்டுக்குப் போயிற்று வாறன்...” - அவள் கூறியபடி எழுகின்றாள்.

“ஐ. எம்... நீங்க போகாதீங்க... அங்கு போகக்கூடிய குழலும் இல்ல... அத்தோட நம்மட ‘வாச்சர்’ அளவுக் கதிகமான போதையில் இருக்கானாம்... அவன் உங்களோடு

நாகரீகமாக நடந்து கொள்வான் என்பதற்கு எவ்வித உத்தரவாதமும் இல்லை'' - சுமந்தன் அவளைத் தடுத்தான்.

''நம்மட சங்கத்தைப் பாதுகாக்கிறவனே... அந்தக் கிராமப் பகுதியில் ஒரு பகுதிக் குடிசைகள் அழியக் காரணமாக இருந்திருக்கான்... நாமெல்லாம் கூட்டுறவாளர்கள் என்ற வகையில் வெட்கமும் வேதனையும் பட வேண்டிய விடயம் .. இது... வளர்த்த மகளை வெட்டிவிட்டு... வீரூப் புடன் நிற்கும் அவன் செயலை நீடிக்க விடுவதா? அநியாயம் பக்கத்திலேயே நடந்திருக்கு... எமக்கு அழைப்பும் வந்திருக்கு அதை அலட்சியம் செய்து விட்டு... அமைதியாக இருக்க என்னால் முடியல்ல .. வளர்த்த அவன் மகளைக் காப்பாற்றவும் .. அந்தப் பகுதியில் அமைதியை ஏற்படுத்தவும்... கூட்டுறவின் அடிப்படைத் தத்துவங்களுக்கு அடிமையாகி விட்ட என்னால் முடியும் என்ற நம்பிக்கையிருக்கு நான், நிச்சயம் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவேன். நான்வர 'லேற்றூ' கினாலும் கூட்டுறவுதின விழாவை சரியான நேரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருங்க .. பிளீஸ்'' - அவள் கூறியபடி பதுமைப் பெண்ணைக் காரதிக்கு உயிரூட்டி கம்பீரமாக நடந்து சென்று தனியாகவே ஜீப்பில் ஏறி அதை நிதானமாகச் செலுதிச் செல்கின்றாள்.

நானும் சுமந்தனும் மெய் சிலிர்த்து நிற்கின்றோம். அந்த நிலையிலும் அவளைப் பாராட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உள்ளூர அவள்மீது கொண்ட வைராக்கியம் வளர விடாமல் தடுத்துவிடுகின்றது.

''உங்கட 'ஜி. எம்' 'எதுக்கும்' - துணிஞ்சவள்தான் 'எதுக்கும்' என்பதை என்பாணியில் அழுத்திக் கூறுகின்றேன்.

'பளார்' நான் தடுமாறுகின்றேன். கண்களால் மின்னல் பறப்பது போன்ற பிரமை. கன்னத்தைத் தடவுகின்றேன். அறைபட்ட என் கன்னங்கள்... அசிட்பட்ட என் விரல்களால் அரிக்க... ஆரம்பிக்கின்றது... ''வலிக்குதா?'' என்று கேட்கவும் அங்கே யாருமில்லை.

கையோடு கை இணைந்த அந்தப் பழைய கூட்டுறவுச் சின்னம் மட்டும் என்னைப் பார்த்து பலமாகச் சிரிப்பது போன்ற பிரமையில் நான்.

என்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு விழிகளைச் சுழல விடுகின்றேன்.

என்னை அறைந்த சுமந்தன் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே வேகமாக நடக்கின்றான்.

நடந்து சென்றவன் அதே வேகத்தில் திரும்புகின்றான். என்னை மீண்டும் நெருங்குகின்றான். என் முன்னாலேயே வந்து நிற்கின்றான்.

'பளார்' - அவனே அவன் கைகளால் அவன் கன்னத்திலேயே அறைந்து கொள்கின்றான். மீண்டும் அவனது கை வேகமாக அவனது கன்னத்தையே தாக்கத் தாவுகின்றது.

நான் அதைத் தடுக்க அவன் கையைப் பலமாகப் பற்றுக்கின்றேன்.

சுமந்தன் கண்கள் கலங்குகின்றன. அவன் இதழ்கள் அசைகின்றன. ஆனால் அவனால் பேசமுடியவில்லை. அவன் பேசமுடியாது தவிப்பதும் மௌனமாகக் கலங்குவதும் எனக்குப் புரிகின்றது.

பற்றிய எமது கரங்கள் பல நிமிடங்களாக விடுபடாமல் இருக்கின்றன.

கையோடு கை இணைந்த அந்த பழைய கூட்டுறவுச் சின்னத்திற்கருகே பற்றிய அவன் கரத்தைக் கொண்டு செல்கின்றேன்.

அவன் அர்த்தத்தோடு ஆனந்தமாகப் புன்னகைக்கின்றான். கரங்கள் விடுபடுகின்றன. ஒருவர் கன்னத்தை ஒருவராகத் தடவி ஆறுதல் அடைகின்றோம்.

அருள்...! நீ “ஜி. எம்” என்ற ரீதியிலா அர்ச்சனாவை அவமதிக்கிற மாதிரிப் பேசுறா? அல்லது அர்ச்சனா மீது உனக்குத் தனிப்பட்ட ஏதும் கோபமா? உண்மையை உடனடியாக அறிந்து கொள்ள ஆர்வம் கொண்டவன்போல் அருள் அன்போடு கேட்கின்றான்.

“இரண்டும் தான்.....” நான் சுருக்கமாகப் பதில் கொடுக்கின்றேன்.

“பிளிஸ்...” கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லேன்...” அவன் என் சேட்டில் கழண்டிருந்த பட்டின் ஒன்றைப் பூட்டிவிட்டபடி கேட்கின்றான்.

“கோப்பிரட்டிக்” காரர் என்றாலே எனக்குத் துண்டாப் பிடிக்காது. அதுவும் உயர்மட்ட “கோப்பிரட்டிவ்” நிர்வாகி எண்டா எனக்கு.. அலேஜிக் .. அப்பாவைக் குடிக்கப் பழக்கினதே ஒரு “கோப்பிரட்டிவ் இன்ஸ்பெக்டர்” தான்..... நான் பல்லைக் கடித்துக் கொள்கின்றேன்.

“அதுக்கும் அப்பாவி அர்ச்சனாவிக்கும் ஒருவித சம்பந்தமுமில்லையே?” அவன் வியப்போடு கேட்கின்றான்.

“கூட்டுறவின் அடையாளம் எதுவாக இருந்தாலும் அது என்னைத் தாக்குகின்ற... என் குடும்பத்தைத் தாக்கிய... ஆயுதங்கள் என்பதை என் அடி மனதிலிருந்து அகற்றிவிட என்னால் உண்மையிலேயே முடியல்ல சுமந்தன்”

“அது போகட்டும் உன் மனதைக் காலம் மாற்றத் தான் போகின்றது. அர்ச்சனாமீது உனக்கு என்ன தனிப்பட்ட கோபம்?” அவன் அக்கறையோடு கேட்கின்றான்.

“பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர்.....” அவசரமா பதிலுக்கு முயன்ற நான்... ஏதோ ஒரு கட்டுப்பாட்டுடன்.....” அது உனக்கு வேண்டாம் சுமந்தன் என்று என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கின்றேன்.

சுமந்தன் அதுக்குமேல் என்னிடம் எதுவும் கேட்க முயலவில்லை, நான் ஒரு கூட்டுறவாளர்தான். ஆனால் நாகரீகமானவன் என்பதை மறந்திடாதே - என்று கூறுவதுபோல் ஒரு நிமிடத்தில் வருகின்றேன் என்று சென்றான் சுமந்தன்.

சென்றவன் “மோட்டார்சைக்கிள்” ஒன்றுடன் வந்து நின்றான், “டிஸ்பென்சரிக்குப் போவம்” - மோட்டார்சைக்கிளை ‘ஸ்ராட்’பண்ணியபடி கூறுகின்றான் அவன். நான் மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிக் கொள்கின்றேன்.

“உலக நாடுகளுக்குள் உண்மையான ஒரு கூட்டுறவு ஏற்படுமாலை ஆயுத பயம் நீங்கிப் பொருளாதார பலம் நிலைக்கும். அதுவரை ஆயுத வியாபாரம் தான் அனைத்தையும் ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும்..... கூட்டுறவு... கூட்டுறவாளர்களுக்குள் கூட்டுறவு என்ற நிலை ஒங்கும்போதுதான் ஆக்கிரமிப்புக்கள் அகன்று அரவணைப்பு ஏற்படும்... அப்போது ஆயுதங்களே அவசியமற்றவைகளாகப்போய்விடும்... அந்த பொற்காலத்தை உருவாக்கக் கூட்டுறவு ஒன்றுதான் உகந்த உலக இயக்கமாகும்...” சுமந்தன் மோட்டார்சைக்கிளின் வேகத்தைக் குறைத்தபடி உற்சாகமாகக் கூறி முடிக்கின்றான்.

நான் சலித்துக் கொள்கின்றேன். அவன் கூற்றுக்கு ஒரு அலட்சியப் புன்னகை ஒன்றை வெளியிடுவதைத் தவிர என்னை எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

அதற்குள் ‘டிஸ்பென்சரியும்’ வந்துவிடுகின்றது. வைத்தியசாலை ஊழியர்கள் எங்களைப் பார்த்த பார்வைகள் வித்தியாசமானவைகளாக இருக்கின்றன. எனக்கு எல்லாமே விசித்திரமாகத் தோன்றுவது போன்ற பிரமை.

“டொக்டரை”த் தேடிச் செல்கின்றோம். டொக்டர் வெளியூரைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். வேண்டாப் பிராணியைப்போல் அவர் என்னை நோட்டம் இடுவது எனக்குச் சங்கடமாக இருக்கின்றது.

அவர் சுமந்தனை மட்டும் தனியாக அழைத்து ஏதோ வினாவுகின்றார். சுமார் பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பின்னரே என்னை அழைக்கின்றார்.

“தம்பி நீங்க என்னைத் தப்பா நினைக்கக் கூடாது” நாங்க வீணான பிரச்சனைகளில் மாட்டிக்கொள்ளக் கூடாது தானே? நம்மட சனங்களுக்கு வைத்தியம் செய்யுறதெண்டால் கூட எத்தனை பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கு. அதுவும் உங்களை ஒத்த வயதுள்ளவங்களுக்கு இப்படியான விபத்துக்கள் ஏற்படவே கூடாது” - அவர் எனது கைகளை நன்கு பரிசோதித்தபடி அனுதாபம் மேலிட கூறுகின்றார்.

“தென்னையை வீழ்த்தி இளநீர் குடிக்கிற காலம் டொக்டர் இது. வேலிச் சண்டைக்கு வீட்டைத்தகர்த்து தீர்வுகாணுகின்ற விவேகம் உள்ளவர்கள் தனிக்காட்டு ராஜாக்களாக உலவுகின்ற காலம்தான் டொக்டர் இது இப்படியான சூழலிலும் நாம் வாழ்ந்து தொலைக்க வேண்டியிருக்கு” - சுமந்தன் பெருமூச்சுடன் டொக்டரைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்.

“நீ வாழ்ந்து தொலைக்க வேண்டாம், தொலைக்க வேண்டியவைகளைத் தொலைத்து சமூகவிடிவு ஒன்று ஏற்பட நீ துணை போகலாமே?” - நான் சுமந்தனிடம் உணர்ச்சியோடு கூறுகின்றேன்.

“நிச்சயமாக நான் அர்ச்சனாவிற்கு வலது கை. நான் அவளோடு சேர்ந்து முதலாளித்துவத்தைத் தொலைத்து, எமது சமூகத்தில் உண்மையான ஒரு விடிவு ஏற்படக் கூட்டுறவுக் கொடியை வீட்டுக்கு வீடு ஏற்றி வைக்கத்தான் போகின்றேன்...” - சுமந்தன் என்னைவிட உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறுகின்றான்.

“அர்ச்சனா!” - ‘வலது கை’ - ‘முதலாளித்துவம்’ - ‘கூட்டுறவுக் கொடி’” - அவன் கூறிய வசனத்தில் உள்ள குறிப்பிட்ட வார்த்தைகளை நானே மறுபடியும் அலட்சியமாகக் கூறி நகைத்துக் கொள்கின்றேன்.

“உனக்கு கூட்டுறவு என்றாலே ஏளனத்துக்குரிய ஒண்டாப் போச்சு... உன்னைச் சொல்லிக்குற்றமில்லை... வா போகலாம்...” - சுமந்தன் கூறிமுடிக்கவும்... எனது கைக்கு மருந்து பூசி முடிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

“தம்பிமார் தெருவில போற கவனம்...” - டொக்டர் தன் அனுபவ முத்திரையை எங்களோடு அன்புடன் பதித்து விடுகின்றார்.

நாங்கள் அவரிடமிருந்து விடைபெற்று, மோட்டார் சைக்கிளில் விரைந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

சுமந்தன் இப்போ வேறு ஒரு பாதையால் மோட்டார் சைக்கிளைச் செலுத்தத் தொடங்கினான். அது வசதியானவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசமாக இருக்க வேண்டும்.

அதன் அடையாளமாக பாரிய வீடுகள் சில வற்றில் கூரையைக் காணவில்லை. கட்டிடங்களோ கறுத்திருந்தன. சில சுவர்கள்கூடச் சிதறிக்கிடந்தன.

“மணி இரண்டாகுது- ‘லஞ்’ எடுத்திற்றுப் போவம்...” அவன் அந்தக் கடையருகே மோட்டார்சைக்கிளை நிறுத்துகின்றான்.

“எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம்”

“ஏன்?”

“சாப்பிடமுடியாது” - நான் மருந்து பூசிய கையை அவனிடம் காட்டுகின்றேன்.

“சரி” - என்று சொல்லிவிட்டுக் கடைக்குள் சென்றவன் இரு பார்சல்களுடன் திரும்பி வந்தான். மீண்டும் சைக்கிளை ‘ஸ்ராட்’ பண்ணி அவனது காரியாலயத்தில் அதை நிறுத்துகின்றான்.

“அருள்! வா உள்ள போவம்...” - சுமந்தனின் வார்த்தைகளால், நான் அவன் பின்னால் இழுபட்டுச் செல்கின்றேன்.

தனியான அந்த அறையில், நல்ல வசதிகளுடன் கூடிய அந்த அறையில் இருவரும் அமர்ந்து கொள்கின்றோம்.

மேசையின் மீது அவன் பார்சலைப் பிரிக்கின்றான் பிரித்த பார்சலை நன்றாகக் கவனித்துப் பார்க்கின்றான். சோற்றோடு கறியைச் சேர்த்துப் பிசைகின்றான்.

“அருள் வாயைத் திற...”-அவன் எனக்குச் சோற்றை ஊட்டிவிடுவதற்காக, பிசைந்த சோற்றுப் பிடியுடன் தனது கையை எனது வாயருகே கொண்டு வருகின்றான்.

எனது கண்கள் கலங்குகின்றன. அவனை இமைவெட்டாது பார்த்தபடியே இருக்கின்றேன். அவன் புன்னகைக்கின்றான்.

“சுமந்தன் நான் உன்னைச் சந்தித்து இருக்கவே கூடாது” - நான் அவன் ஊட்டிவிட்ட சாதத்தைச் சுவைத்தபடி கூறுகின்றேன்.

“ஏன்?” - அவன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்கின்றான்.

“என்னால் உனக்கு வீணான சிரமங்கள்” ... நான் உள்ளம் நெகிழ்ந்தபடி கூறுகின்றேன்.

“நான் பாக்கியசாலி... அதனால் தான் உனக்கு உணவு லூட்டக் கொடுத்துவைத்திருக்கின்றேன்...” அவன் மிகவும் மகிழ்ந்தபடி கூறுகின்றான்.

“நான் உனக்கு ஒரே நாளிலேயே மிகவும் கடமைப் பட்டு விட்டேன்... இதற்கு என்ன கைமாறு செய்யப் போகிறேன்?...”

“உன்னால் ஒன்று செய்ய முடியும்?”

“என்ன?”

“நீயும் ஒரு கூட்டுறவாளனாக மாறுவது பெரியதொரு கைமாறாக இருக்கும் அருள்...” - அவன் வாஞ்சையோடு கூறுகின்றான்.

உள்ளே சென்ற சாதம் வெளியே வருவது போன்ற அவதி எனக்கு என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. சாதம் வாந்தியாக வெளியே வருகின்றது.

நல்லவேளை அவனது றூயில் 'சிங்' இருந்ததால் எனது வாந்தி சுமந்தனுக்கு எவ்வித சிரமத்தையும் கொடுக்கவில்லை.

சுமந்தனின் கட்டிலில் சரிந்து கொள்கின்றேன். சுமந்தனின் செய்கை ஒவ்வொன்றும் எனது தாயை நினைவூட்டுவதாக அமைகின்றது. நெஞ்சு கனக்கின்றது.

"சுமந்தன் நீ சாப்பிடன்..."

"நான் சாப்பிடுறது இருக்கட்டும்... உனக்கேன் வாந்தி வந்தது?"

"நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டால் எனக்கு அப்படித்தான்"

"விளங்கும்படியா சொல்லேன்..."

"நான் கொழும்பில அகதிமுகாமில இருந்த போது... அதிஸ்டவசமா ஒரு நாள் நல்ல சாப்பாடுகிடைச்சது... அண்டைக்கும் இப்படித்தான்..."

"ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் விளங்குதில்ல..." - சுமந்தன் அலுத்தபடி கூறுகின்றான்.

"கொழும்பில ஒரு கூட்டுறவுச் சங்கம் கொடுத்த சாப்பாடு அது..... இஞ்ச ஒரு கூட்டுறவாளன் தந்த சாப்பாடு இது" நான் உண்மையைக் கூறிவிட்டேன்.

"கூட்டுறவு என்ற சுவையான சாப்பாடு உன் இதயம் என்ற இரைப்பையில் சமிபாடடையத்தான் போகின்றது. அப்போதுதான் ஓர் ஆரிய கூட்டுறவுச் சகாப்தமே உதயமாகும்" - சுமந்தன் நம்பிக்கையோடு கூறுகின்றான்.

நான் மீண்டும் அவனோடு கூட்டுறவு பற்றிக்கதைக்க விரும்பாதவன் மாதிரி அந்த மேசையில் கிடந்த பத்திரிகையைப் புரட்டுகின்றேன்.

'சுமல்-சரிகா விவகாரத்திற்கு அந்தப் பத்திரிகை கொடுத்திருக்கும் முக்கியத்துவம்... முகத்தைச் சுழிக்கச் செய்ய சுமந்தனை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்.

"அருள்! ரைம் நெருங்குது... வெளிக்கிடு போவம் "

"எங்கி? "

"கூட்டுறவு தின விழாவிற்கு... "

"விழா நடத்துற காலமா இது? "

"இப்போ வீடியோ சென்றார்கள்தான்... எமது பகுதிகளில முன்னுரிமை பெற்றிருக்கின்றன என்பது உனக்குத் தெரியுமா மச்சான்? "

நான் மௌனம் சாதிக்கின்றேன். அவன் தொடர் கின்றான்.

"நமது சமூகம் இருக்கும் நிலையில் 'வீடியோ' முக்கியத் துவம் பெறுகின்ற தென்றால்... எமது சமூகத்தின் அடிப் படைத் தேவைகளை அயராது செய்து கொண்டிருக்கும் நாம் விழா எடுப்பதில் என்ன தவறு?

"சினிமாவுக்கும்... கூட்டுறவுக்கும் அவ்வளவு வித்தி யாசம் இல்லைத்தான்... " நான் குறும்பாகச் சிரித்தபடி கூறுகின்றேன்.

"ஏன் அப்படிச் சொல்லு? "

"சினிமாவால... சமூகம் சீரழியுது..... உங்கட கூட்டு றவால எங்களைப் போன்றவர்களின் குடும்பங்கள் சீரழிஞ்சே போயிருக்கு!.. இதுக்கு விழா ஒண்டு தான் குறை ...இடறி விழுந்தா மரண ஓலம்... .. இந்த நிலையில் விழாவா கொண்டாடப்போறீங்க? "

"கோயில் திருவிழா நடக்கவேணும் என்பதற்காக அவ சரமாக பிரேத அடக்கம் செய்யவேணும் என்று . மரண வீட்டை மதியாமல் கோயில் திருவிழாவே கொண்டாடு ருங்க நாங்க ஒரு இலட்சிய நோக்கோடு விழா எடுக் கிறது நியாயமானதுதான்! "

சோலை ஒன்று சோபை இழந்து சோர்ந்து கிடக்கின்றது, 'சோ' வென்று மழை பெய்ததோ என்று எண்ணு மளவிற்கு அந்த 'வாட்' முழுக்க சோகக் சண்ணீர் வெள்ளம்.

ஏதோ நினைவோடு ஒரு கணம் கண்ணை மூடுகின்றேன். கண்ணீர் முத்துக்கள் என் கன்னங்களைக் கடந்து செல்ல முயற்சிக்கின்றன.

நானுமா அழுகின்றேன்? அதுவும் இந்த அர்ச்சனாவிற்கு காகவா நானும் அழுகின்றேன்?

என்னை என்னால் நம்பமுடியவில்லை. என் வாழ்க்கையில் இரண்டாவது தடவையாக அழுகின்றேனா?

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் இதே அர்ச்சனாவால் தானே என்னை மறந்து அழுதேன். இன்று அவளுக்காக அழுகின்றேனா?

என் வாழ்க்கை திசைமாறிய போவதற்கும் இன்று திசையறியாமல் சுழல்வதற்கும் அவள் அன்று காட்டிய அகோர மௌனம்தானே காரணம்.

அன்று பதினாறு வயதுப் பாவையாக கை நிறையக் கனமான புத்தகங்களோடு என்னை அர்ச்சனா கடந்து செல்லும் போதெல்லாம் என் இதயத்தில் இனம் புரியாத ஒரு 'பட படப்பு' ஏற்படுமே! அதே 'பட படப்பு' இப்போதும் என்னை ஏன் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது

என் 'பட படப்பு'யிற்கு' பரிசாக பௌவியமாக ஒரு புன்னகையை வீசி விட்டுப் போவாளே அர்ச்சனா! அதே

அர்ச்சுன இன்று புன்னகைக்க முடியாமல் சோர்ந்து போய் கிடப்பதைக் கண்டா, என் இதயம் 'படபடக்' கின்றது;

பழைய பாடங்களைப் புரட்டி புதிய கேள்விக்குப் பதில் தேட முனையும் என்னை அந்த ஆஸ்பத்திரிச் சூழல் சுதா கரிக்கின்றது.

“நாய்க்குக்கூட கல்லெறியாத என்ற பிள்ளைய அந்த பஞ்சமா பாதகனுகள் நாயிலும் கேவலமாச்சுட்டுப் போட்டு கட்டடையையும் காட்டாம... கொண்டு போயிற்றானுகளே... கடவுளே உனக்குக் கண்ணிருந்தால் இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாயா?”

“ஆறு குமர கரைசேர்க்க கடைக்குட்டியாப் பிறந்தான்... இளந்தாரியாகியும் எண்ட சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு திரிஞ்சு பிள்ளைய பொல்லாத பேர் சொல்லி எல்லோ கொண்டு போயிற்றானுகள்... முருகா உன்ர வேல் விளையாட வேண்டிய காலம் வந்திற்று. இந்த அக்கிரமங்களுக்கு ஒரு முடிவு கட்டப்பா...”

அந்தத் தாயின் ஒப்பாரி கல் நெஞ்சையும் கரைய வைக்கின்றது.

கடவுளை நிந்தித்து அதே, கடவுளிடம் சரணடையும் அந்தத் தாயின் உணர்வுகள் எல்லோர் உள்ளங்களையும் உருக்குகின்றது.

சுமந்தன் என்னை நெருங்கி வந்தான். “எமது தாய்க் குலத்தின் பரிதாப யதார்த்த நிலை இதுதான்... பெருமூச்சு மேலிட அந்தத் தாயின் ஒப்பாரிக்கு விளக்கமளித்தான் அவன்.

“மனிசி மகன்ர கட்டடையெண்டான பாப்பம் எண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருக்கு... ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து டொக் டரை அழைச்சுப்போய்... வேண்டிய வழக்கமான பரிசோ தனைகளை நடாத்திப்போட்டு அங்கேயே எரிச்சுப்போட்டா னுகளாம்...” அவன் மேலும் விளக்கமளித்தான்.

“அர்ச்சனாவிற்கு எப்படியாம்?” நான் என்னை மறந்து கேட்கின்றேன்.

“பயப்படும்படி ஒண்டும் இல்லை யாம். கொஞ்சம் ‘றெஸ்ற்’ எடுத்தால் சரியாம் என்று டொக்டர் சொன்னார்” — சுமந்தன் கூறினான்.

“அர்ச்சனாவிற்கு என்ன நடந்ததாம்” — மீண்டும் வினாத் தொடுக்கின்றேன் நான்.

“எங்கட காவலாளி தலைகெட்ட வெறியில் அசூர தாண்டவம் ஆடிக் கொண்டிருந்த போதுதான் அர்ச்சனா அங்கு போய்ச் சேர்ந்தாளாம்.

அர்ச்சனாவை அடையாளம் கண்டு கொண்ட அவன் ஓடி வந்து அவள் காலில் வீழ்ந்தாலாம்.

அவ்வேளை அங்கு வந்த இளைஞர் குழு ஒன்று அவளை உரிய மரியாதையோடு அழைத்துச் சென்றதாம்.

கத்தி வெட்டிற்கு இலக்கான அவனது வளர்ப்பு மகன் இரத்த வெள்ளத்தில் மயங்கிக் கிடந்தாலாம். அவனை அவசர அவசரமாக ஜீப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு அர்ச்சனா ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தாவாம்.

ஆஸ்பத்திரியில் அவனுக்கு உடனடியாக இரத்தம் பாய்ச்ச வேண்டும் என்று கூறினார்களாம் ஆஸ்பத்திரியில் அவனது இன இரத்தம் இருக்கவில்லையாம்.

அதனால் அர்ச்சனாவே முன் வந்து இரத்தத் தானம் செய்தாளாம்.

டொக்டரின் அறிவுரையையும் மீறி, கூட்டுறவுத் தின விழாவில் கலந்து கொள்வதற்காக டொக்டருக்கும் தெரியாமல் ஜீப்பை எடுத்துக் கொண்டு நம்மட காரியாலயத் திற்கு வந்திருக்கின்றாள் அர்ச்சனா. வந்ததும் மயக்கம் வந்திருக்கு’

சுமந்தன் நீண்டதொரு விளக்கத்தைப்பெருமையோடு கூறி முடித்தான்.

“சமூக உதிரத்தையே உறிஞ்சும் வர்க்கம்தான் கூட்டுறவுப்பணியாளர் வர்க்கம் என்று அறிஞ்சிருக்கிறன்... உதிரத்தையே உவந்தளிக்கின்ற உன்னத மனப்பான்மை கொண்டவர்களும் இங்கே உருவாகின்றார்கள் என்பதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியாமலிருக்கின்றது. திருடர்களுக்குள்ளும் தியாகிகளா?” - நான் ஆச்சரியத்துடன் என் வழக்கமான பாணியில் சமந்தனைக் கேட்கின்றேன்.

“அது மட்டுமல்ல அருள். தற்போதைய சூழலில் சங்கங்கள் நடத்துறது எவ்வளவு கஷ்டம் என்று தெரியுமா? கல்லில் நார் உரிப்பது போல்தான் சங்கங்கள் இலாபத்தை நாடவேண்டியிருக்கு. அதே வேளையில் நாட்டில் நடக்கும் அனர்த்தங்களில் அகப்பட்டு அநாதைகளாக வருகின்றவர்களையும் ஆதரிக்க வேண்டிய பொதுப் பணியையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கு. இதற்குச் சங்கத்தில் நிதியோ இல்லை. இருந்தும் எமது பகுதியில் உள்ள சங்கப் பணியாளர்கள் ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு நாள் சம்பளத்திற்கும் அதிகமான தொகையைத் தியாகம் செய்து இத்தகைய பணிகளுக்கும் முன்னுரிமை அளிக்கின்றனர்...” சமந்தன் தன் வர்க்கத்திற்கு மீண்டும் வக்காளத்து வாங்கினான்.

“மச்சான் ஒரு மத்தியானச் சாப்பாட்டை எனக்கு வாங்கித் தந்துபோட்டு... ‘வில்’லை (பற்றுச் சீட்டை) என்னிடம் நீட்டிற் மாதிரியல்லோ நீ கதைக்கிறா?” நான் சமந்தனின் பெருமைக்குச் சிறுமை சேர்க்க ஹாசியமாகக் கூறுகிறேன்.

“அரசாங்க ஆஸ்பத்திரி என்ட பெயர்தான்... எல்லா மருந்தையும் கிடையில வாங்கிற்று வா என்று துண்டெழுதி தாறதுக்குத்தான இஞ்ச டொக்டர்மார் இருக்காங்க... சீ என்ற அடிப்பட்ட பெடியனுக்கு இந்தக்குளிசையை அவ சரமா வாங்கிற்று வரட்டாம்... அவசரத்தில் காசும் கொண்டு வரல்ல... நான் என்ன செய்யற கடவுளே...” ஒரு வயதான தாய் நாங்கள் இருந்த பக்கமாக தனக்குள் கதைத்துச் சலித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த நேர்த்திகா. 'அம்மா இந்தாங்க இதைக் கொண்டு போங்க' என்று கூறியபடி அவளிடம் இருபது ரூபாய் தாள் ஒன்றை நீட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ர பொடியன் வயலுக்குள்ள குருவி கலைச்சுக் கொண்டு திரிந்தவன். ஜீப்பில வந்தவர்கள் இவனைக்கப் பிட்டு அடிச்சுப்போட்டு போயிற்றாங்கள் தங்கச்சி.. என்ர பிள்ள ஒரு குழப்படிக்கும் போகாதவன்..." நன்றியுணர்வோடு அந்தக்காசை வாங்கியபடி கூறினாள் அவள்.

"எங்கட கூட்டுறவு உதவி ஆணையாளரின் கனவில் ஒன்று கூட்டுறவு வைத்தியசாலை. அதன் அவசியம் இப்போ எவ்வளவு அவசரமா இருக்கு... எம்மை நாமே காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய சூழலில் எமது பகுதியில் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை ஒன்று இல்லாததின்பாதிப்பு பல வகையாலும் இப்போ நன்கு உணரப்படுகின்றது" சுமந்தன் கூட்டுறவு உதவி ஆணையாளரின் கனவிற்குச் சுருதி சேர்த்தான்.

"நம்மட களுவாஞ்சிக்குடி ஜி. எம்.மும், மட்டக்களப்பு ஜி. எம்.மும் கூட்டுறவு உதவி ஆணையாளரோடு சேர்ந்து கூட்டுறவு வைத்தியசாலை அமைக்கின்ற ஆரம்ப நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுத் திரிஞ்சாங்க... பிறகு என்ன நடந்தது?" நேர்த்திகா ஏதோ நினைவு வந்தவளாக சுமந்தனை நெருங்கி வந்து கேட்டாள்.

"நான் நினைக்கிறேன் நேர்த்திகா ஏதாவது ஒரு சங்கம் இந்த முயற்சியில் இறங்கியிருந்தா... இன்னேரம் வைத்தியசாலை உருவாகி இருக்கும். கூட்டு முயற்சியில் உருவாக்க நினைச்சதாலோ என்னவோ இன்னும் உருப்படியா ஒண்டும் நடக்கல்ல. நாம எப்படித்தான் பெருமை அடித்தாலும் எமது மாவட்டத்தில் கூட்டுறவாளர்களுக்குள்ள உண்மையான கூட்டுறவு இன்னும் ஏற்படல்ல. அப்படி ஏற்பட்டிருந்தால் எமது மாவட்டம் இன்று கூட்டுறவால் தலைநிமிர்ந்து தனித்துவமாக மிளிர்ந்திருக்கும்..." ஒரு வித பெருமூச்சுடன் சுமந்தன் கூறினான்.

“நான் இந்த முறை கூட்டுறவு தின விழாவில் “கூட்டுறவாளர்களுக்குள் கூட்டுறவு” என்பதைத் தான் பிரகடனம் செய்யப்போறன். எமது உணர்வெல்லாம் தற்போது ஒன்றாக இருந்தபோதும், எமது உருவாக்கங்கள் வேறு வேறாக இருக்கின்றன. இதனால்தான் கூட்டுறவால் கூட உருப்படியா எதையும் சாதிக்க முடியாம இருக்கு... இந்நிலை மாற எமது மாவட்ட கூட்டுறவாளர்களுக்குள்ள உண்மையான கூட்டுறவு ஏற்பட்டால் எம்மை எவராலும் ஜெயிக்க முடியாது...” நேர்த்திகா சுமந்தனுக்கு உடன்பாடாகக் கூறினாள்.

“அடிபட்டு, உதைபட்டு, அல்லற்பட்டும்... எமது பொதுப் பிரச்சனைகளுக்கே இன்னும் எமக்குள் ஒருமைப்பாடு இல்லை... அதற்குள் எப்படி மிஸ்... உண்மையான கூட்டுறவு மலரப்போகுது?” நான் நேர்த்திகாவைப் பார்த்துக் கூறுகின்றேன்.

அவள் தன் அகல விழிகளை இன்னும் அகலமாக்கி என்னை ஆழமாக நோக்குகின்றாள். அவள் கண்மணிகளில் என் சிறு விம்பம் முழுமையாக விழுவது எனக்கும் தெரிகின்றது. பார்வையை விலக்கிக் கொள்கின்றேன்.

“உண்மையான கூட்டுறவை நீங்கள் ஆதரிக்கிறீங்களானே?” அவள் உற்சாகமாக என்னை நோக்கி ஒரு வித நம்பிக்கை மேலிடக் கேட்கின்றாள்.

“நீங்க சற்று முன்பு இருபது ரூபா நோட்டொன்றை அறிமுகமில்லாத அந்தத் தாய்க்குக் கொடுத்தீங்களே அப்படியான கூட்டுறவைத் தான் நான் ஆதரிக்கின்றேன். எனக்கென்ற சுயநலம் ஒழிந்து.. எல்லோருக்கும் தான் என்று எமது சொந்தப்பொருட்களையே பொதுவுடமையாக்க வேண்டிய காலகட்டம் இது. உங்கள் செயலை மனப் பூர்வமாகப் பாராட்டுகின்றேன்.” நான் பெருமையோடு கூறுகின்றேன்.

நேர்த்திகாவின் முகம் பெருமையால் புதுப் பொலிவு பெறுகின்றது. ‘கணீர்’ என்ற அவள் குரல் மௌனமாகி ‘நன்றி’யைப் பார்வை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“முதல் முதல் அருள்றவாயால பாராட்டப்படுகின்ற ஒரே வனிதை நீங்களாத்தான் இருக்கும் நேர்த்திகா!” சுமந்தன் கிண்டலாகக் கூறினான்.

அவள் முகம் நாணத்தால் சிவந்து கவிஞர்களின் ‘நயங்களுக்கும் கட்டுப்படாத கவர்ச்சியோடு காட்சி தருகிறது. தலையைக் குனிந்து கொள்கிறாள். ஏதோ நினைவோடு நிமிர்கின்றாள்.

இருண்ட மேகங்களின் இடையே தோன்றும் மின்னல் போல் தெளிவான ‘பளிச்’ என்ற புன்னகை ஒன்றை அரும்ப விட்டு அழகுக்கு அழகு சேர்த்தாள்.

இரத்தச் சிவப்பில் அவள் உடலை இறுகப்பற்றிக் கொண்டிருந்த அந்தக் ‘கவுன்’ அசைவில், அவள் இதயத் துடிப்பு இதமாக வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பொல்லாத என்மனம் போதை கொண்டுவீடுமோ என்ற அச்சத்தில் நான், “நேர்த்திகா வாயடைத்து நீண்ட நேரம் நின்றது இன்று தான்...” சுமந்தன் என்னையும் அவளையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி கூறுகின்றான்.

“ஆழமான கடலில் ஆர்ப்பாட்டம் இருக்காதுதானே. பெண் மௌமாக இருக்கும்போது அதன் அழகே தனி. நான் அவளுக்குச் சார்பாகப் பதிலளிக்கின்றேன்.

“அருள் ரசிகனானதும் இன்றுதான்...” அவன் மீண்டும் என்னைப் பார்த்துக் குறும்போடு கூறுகின்றான்.

நேர்த்திகா வாயே திறக்காமல் நடந்தாள். பண்பாடும் நாடகமும், நளினமும் நிறைந்த அவள் நடைகூட என்னைக் கவிஞர்களுக்கிடும் போலிருந்தது.

சென்றவள் திரும்பிப்பார்த்து கனுவாஞ்சிக்குடி ஜி. எம். வருகின்றார் என்று உற்சாகமாகக் குரல் கொடுத்தாள்.

பத்து வயதைக் குறைத்துச் சொல்லும் பாங்கான உடற் கட்டுடன் சும்பீரமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார் அவர்.

“பொது முகாமையாளர்களின் பேச்சாளரெனவும்’ கூட்டுறவாளர்களின் இன்ப துன்பங்களில் சமபங்கெடுக்கின்ற உயர்ந்த பண்புள்ளவர்” என்றும் அவர் எம்மை நெருங்குவதற்குள்ளே அவரைப் பற்றிச் சுருக்கமாக விபரித்து விட்டான் சுமந்தன்.

“அர்ச்சனாவிற்கு எப்படி? பதற்றத்துடன் கேட்டார் அவர்.

“பயப்படும்படி எதுவுமில்லை அண்ண..”

“இப்போதான் எனக்கு நிம்மதி...”

“என்ன அண்ண காகிதச் சுருள்..? சுமந்தன் அவர் கையில் இருந்த காகிதச் சுருளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அர்ச்சனாவிற்கு வீர அஞ்சலி எழுதி வந்திருக்கிறன் எண்ட நினைப்போ?”... அவர் கிண்டலாகக் கேட்டார்.

‘கடமை நேரத்தில் அகால மரணமடையும் கூட்டுறவுப் பணியாளர்களுக்கு வீர அஞ்சலி செலுத்த வேணும் எண்டு நீங்கதானே ஒரு பிரச்சனை கொண்டு வந்தீங்க. அதைக் கூட்டுறவு தின விழாவில நினைவுட்டுற நோக்கமா அண்ண!’ சுமந்தன் விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசினான்.

“அஞ்சலிகள் எழுத்தில வடிக்காம மனதில பதிக்க வேணும் தம்பி. இது எங்க புதிய கூட்டுறவுச் சங்கக் கட்டிட மண்டப வரைபடம்...” அதை விரித்துக் காட்டிய படி கூறினார் அவர்.

“இன்றைய சூழலில் கட்டிடமா போடப்போறீங்க... யோசிச்சுச் செய்யலாமே?” அவன் அறிவுரை வழங்குவது போல் கூறினான்.

“இக்கால கட்டத்தில பொது இடங்கள் தாக்கப்படுவது குறைவு. எம்மவர்கள் அகதிகளாகும் போது தாக்குப் பிடிக்கக்கூடிய அளவு பொது மண்டபங்கள் எமது பகுதிகளில் மிகவும் குறைவு. இந்நிலையில் இப்படியான ஒரு மண்டபம் உருவானால் தற்காலிகமாக வேணும். எம்மவர்களை

நாம் காப்பாற்ற முடியும் எனவே இன்றைய குழுவில் இப்படியான மண்டபங்களை ஒவ்வொரு சங்கமும் முடிந்தவரை உருவாக்க முயல வேணும்..." அவர் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறினார்.

கால ஓட்டத்திற்குப் பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முனையும் அவரை ஆர்வத்துடன் நோக்குகின்றேன்.

சுமந்தன் என்னை அறிமுகப்படுத்த சம்பிரதாய கேள்வி பதில்களுக்கு இருவரும் உட்படுகின்றோம்.

காட்டுத் தீ போல் அர்ச்சனாவின் ஆஸ்பத்திரி அனுமதி பரவி விட்டது போலும்.

ஆஸ்பத்திரி கட்டுக்கடங்காத சனத்திரளில் மிதக்கின்றது. எனக்கே ஆச்சரியம் போலிருக்கின்றது.

கூட்டுறவாளர்கள் பொதுசனங்கள் அபிமானிகள் ஆதரவாளர்கள் என்று மக்கள் கூட்டம் அர்ச்சனாவின் பெயரை அர்ச்சித்தபடி ஆஸ்பத்திரியை ஆக்கிரமித்த வண்ணம் இருக்கின்றனர்.

"திட்டமிட்டபடி கூட்டுறவு தினவிழாவை நடத்தட்டாம் என்று அர்ச்சனா கூறுகின்றாள். அவ விழாவில் கலந்து கொள்ள என்னால் அனுமதிக்க முடியாது..." டொக்டர் மிகுந்த சிரமத்துடன் அந்தச் செய்தியைக் கூறுகிறார்.

"அர்ச்சனா இல்லாத விழாவா? நடக்காது. நடக்க விட மாட்டோம்....." கோஷங்கள் வாணைப் பிளந்தன.

"அர்ச்சனா மிகுந்த சிரமப்பட்டு வெளியே வந்தாள்" எல்லோருக்கும் கை கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தாள்.

இது வைத்தியசாலை. எத்தனையோ நோயாளிகள் இங்கே உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருக்காங்க. எனக்குப் பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை. நோயாளிகளின் நலன் கருதி தயவு செய்து அமைதியைப் பேணி இவ்விடத்தை விட்டு நீங்க

எல்லோரும் வெளியேறுவது தான் எனக்கு நீங்க செய்யக் கூடிய பேருதவியாக இருக்கும்.....' -அவள் உருக்கமான வேண்டுகோள் ஒன்றை விடுத்தாள்.

அவளது உருக்கமான வேண்டுகோள் உடன் பலன் அளித்தது.

எங்கும் நிசப்தம். கூட்டம் மெல்ல மெல்ல ஆர்ப்பாட்டமின்றிக் கலையத் தொடங்கியது.

அர்ச்சனாவின் சக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு கலைந்து செல்லும் கூட்டம் அவளை ஆசிரிவதித்தே செல்கின்றது.

பெண் என்ற அனுதாபத்தில் கூடிய கூட்டமா இது? அல்லது ஒரு உண்மையான கூட்டுறவு மறுமலர்ச்சியின் எதிரொலியா இந்த ஜனசமுத்திரம்?

தனிப்பட்ட அர்ச்சனாவின் செல்வாக்கைக் காட்டுகின்றதா இந்த ஜனத்திரள்? அல்லது கூட்டுறவின் செல்வாக்கால் பெருக்கெடுத்ததா இந்த மக்கள் கூட்டம்?

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் கூட்டுறவைப் பற்றிய எனது கணிப்பு..... இப்போ திருத்தப் பட வேண்டியது தானா? எனது கணிப்பைப்பரிசீலிக்க..... மீள் பரிசீலனை செய்ய முனைகின்றேன்.

அர்ச்சனா, நேர்த்திகா இருவரும் என் மீள் பரிசீலனைக்கு மானசீகமாக..... மனத்துள் ஒத்துழைத்துக்கொண்டிருக்க... என் சிந்தனைக் கோடுகள் சீராகிக் கொண்டிருக்கின்றன ஏதோ நினைவாக நேர்த்திகாவைத் தேடுகின்றேன்.

“என்ன பலமான யோசனை” என்று கேட்டவாறு அவளும் என்னை நெருங்கி வருகின்றாள்.

பிளாஸ்டிக் கைவளைகள் இசையமைக்க, அவள் ஒரு கையை உயர்த்தி, அபிநயத்தோடு கேள்வி கேட்டவாறு ஒரு வித உரிமையோடு, என் முன்னால் நிற்கின்றாள் நேர்த்திகா.

“உங்களுக்கு சாறி கட்டிவைல் எப்படி இருக்கும் என்ற ரசனையுடன் கூடிய சிந்தனை தான்...” நான் அவளைத் திசை திருப்புகின்றேன்.

வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் வாஞ்சையோடு பார்த்தாள், வார்த்தைகளைச் சிக்க வைத்துத் தவித்தாள், தன் மார்பில் தன் கைகளாலேயே புள்ளடி போட்டவாறு சிலிர்த்தாள்.

நிலத்தைப் பார்த்தாள். நிமிர்ந்து என்னையும் பார்த்தாள். கலங்கியிருந்தன கண்கள். குங்குமச் சுரங்கமாகின கன்னங்கள்.

‘சுவிச்சைப் போடப்போய், ‘ஷாக்’ அடித்தவன் போல் நின்றேன் நான்,

“காரணம் இல்லாமல், கலங்க வைத்துவிட்டேனே...” என் மனம் பேதலிக்கின்றது.

“அளந்து பேசு என்று அறியாமலா சொன்னார்கள்?” என் மனம் அங்கலாய்த்து, எச்சரிக்கின்றது.

பின் பக்கம் மகாவலிபோல் நீண்டு விரிந்து கிடந்த அவள் கூந்தல் திசைமாறுகின்றது. சமமாகப் பிரிந்து மார்புப் பக்கம் விழுகின்றது.

குன்றில் மோதிய நீர் வீழ்ச்சி போல், அவள் மார்பில் கலைந்து கிடந்த கூந்தல் மென்மையான கலைநயம் ஒன்றை விரசமின்றி வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

என் பார்வையில் கூர்மை. அவள் இதழ்கள் கூட்டுச் சேர்ந்து புன்னகைப் பிரசவம்.

தடம் புரண்ட புகையிரதப் பெட்டிகள் போல் அவள் இமைகள் இடறி ஈரமாகின்றன.

‘மிஸ்ரர்’ அருள்! என் ஏழ்மையை மறைக்க நாகரீகம் என்ற போர்வையில் ‘கவுண்டன்’ அணிகின்றேன். அதற்காக நான் பண்பாட்டின் எதிரி அல்ல...’ அவள் அழாக்குறையாக அமைதியாகக் கூறுகின்றாள்.

‘நோ’... ‘நோ’ பண்பாட்டுக்குக் ‘கூப்பாடு’ போடுற குமரிகள் பட்டாளத்தில் நீங்களும் ஒருத்திதான் என்ற நினைவோடு அவ்வாறு கூறல்ல...’ நான் தடுமாற்றத் துடன் கூறுகின்றேன்.

“இப்பதான் எனக்கு ஆறுதலாக இருக்கு. ‘தாங்கியூ’ ஒரு சாறி உடுத்துவர குறைந்தது இருநூறு ரூபா வேணும் ஆன அதே தொகைக்கு என்னை ஐந்து ‘வெட்லுக்’ கவுண்டன் கள் தைத்துக் கொள்ளமுடியும். அதுவும் எங்கட ‘நவீன’ கூட்டுறவு மினி மாக்கற்றில் குறைந்த விலையில்... நல்ல தரத்தில் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறதால... இதுதான் என் நிலை...” - அவள் தன் நிலையை வெளிப்படுத்தினாள்.

“உங்களுக்கு சாறி உடுத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லையா?” - நான் இயல்பாகவே கேட்கின்றேன்.

“நான் பருவமடைந்த போது கூட... எனது தோழிகளைப்போல.. என்னையும் என் பெற்றோர்... சாறி உடுத்தி புகைப்படம் எடுப்பார்கள் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்து ஏமாந்தேன். ‘சாறி’ உடுத்துவர எனக்கு நிறைய ஆசை தான்... அது நிறைவேறுவதென்பது...” - பெருமூச்சுடன் வார்த்தைகளை இடை நிறுத்தினாள் அவள்.

“குடும்பச்சுமையா? அல்லது சம்பளம் குறைவா?”
நான் அனுதாபத்துடன் கேட்கின்றேன்.

“இரண்டும்தான் கூட்டுறவுத் துறையைப் பொறுத்த வரையில் சம்பளம் என்பது ஒரு சாபக்கேட்டுப் பிரச்சனை அடிப்படைப் பிரச்சனையை அறிந்திருந்தும் அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடாமல், அணுகுகின்ற மனப்பாங்கு நம் நாட்டில் நன்கு வேருன்றி விட்டது என்பதற்கு எமது சம்பளத்திட்டமே நல்லதொரு உதாரணம்.

அதிக நேரம் வேலை செய்கின்றோம். மற்ற அரசாங்கத் துறையினரை விட நீளமான கடமைப் பட்டியல்களைச் சுமக்கின்றோம். சம்பளம் மட்டும் எல்லாத்துறையினரையும் விடப் பல மடங்குகள் குறைந்ததாகவே கிடைக்கின்றது.

சங்கம் இலாபத்தில் இயங்கினாலும் சரி நட்டத்தில் இயங்கினாலும் சரி.. நாம் எமது வேலைகளை வழக்கம் போலவே செய்கின்றோம். ஆனால் சங்கம் நட்டத்தில் இயங்கினால்... எமக்கான அலவன்சுகளுக்குக் கூட நாம் உரிமை அற்றவர்களாக்கப்படுகின்றோம்.

இந்த நாட்டில் வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளி ‘அலவன்ஸ்’ வழங்கும் போது கூட கூட்டுறவுத்துறை ஊழியர்களினதும் அவர்களுடைய குடும்பத்தினதும்... வயிறுகள் சுருங்கிக் கொண்டு வருகின்றன என்று தான் கணிக்கப்படுகின்றது போலும்... அல்லது நீங்கள் மட்டும் வயிற்றைச் சுருக்கத் தான் வேண்டும்... அல்லது இயலுமான வரை சுரண்டிக் கொள்ளுங்கள் என்றுதான் மறைமுக ஆலோசனை வழங்குகின்றார்கள் போலும்...” - அவள் வேதனையுடனும் சிந்தனையைத் தூண்டும் வேடிக்கையுடனும் கூறினாள்.

“கூட்டுறவுத்துறையில் இருந்து விலகிப், பொருத்தமான ஒரு வேலையைத் தேடிக் கொள்ளலாமே...” - நான் அவளுக்கு ஆலோசனை வழங்குவது போல் கூறுகின்றேன்.

“சம்பளம் தான் நோக்கமாக இருந்திருந்தால் நான் இதிலிருந்து எப்பவோ விலகியிருப்பேன்...”

“அப்போ இன்னும் ஏன் இதில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கீங்க...”

“நான் சேவை நோக்கோடே இதில் சேர்ந்தேன். இதில் சேர்வதற்கு முன்னரே கூட்டுறவு மகளிர் குழு உறுப்பினராக இருந்து எமது கிராம எழுச்சிக்காக உழைத்தேன். அது கொடுத்த உற்சாகம் தான் இங்கு எனக்கு உத்தியோகம் பார்க்கும் ஆசையையும் ஏற்படுத்தியது...”

சமூகத் தொண்டு செய்வதற்கு அதுவும் எமது இன்றைய நெருக்கடியான சூழலில்... இதைவிடப் பொருத்தமான சமூக நிலையம் வேறெதுவுமாக இருக்க முடியாது.. சேவையில் ஏற்படுகின்ற உண்மையான திருப்திக்கு எந்தச் சம்பளமும் நிகராகாது. அதற்காக ஊழியர்களைச் சுரண்டி சங்கத்தை நடட்டத்தில இருந்து காப்பாற்றுவது தர்மமும் அல்ல...” - நேர்த்திகா நெஞ்சை நிமிர்த்தி உணர்ச்சி மேலிடக் கூறினாள்.

அவளுடைய இலட்சிய நோக்கும், அடிக்கடி மாறும் முகபாவமும், நிமிர்ந்த நெஞ்சும் என் உள்ளத்தை நெருடிச் செல்ல என் விழிகள் தானாகச் சுழல்கின்றன. என் ரசனைக்கும் அவகாசம் அளித்து அவளே தொடர்கின்றாள்.

“கூட்டுறவுத்துறை ஊழியர்களின் சம்பளம் போதா தென்று உயர்மட்டங்களும், ஏன் அரசியல்வாதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

கூட்டுறவுத்துறையில் ஊழல்கள் தொடர்கதை ஆவதற்கு ஊழியர்களின் சம்பளப் பற்றாக்குறையும் ஒரு முக்கிய காரணம் என ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால் எது எதெற்கெல்லாமோ மானியம் என்றெல்லாம் வாரி வழங்குகின்றார்கள். ஆனால் உண்மையான மானிட நேயத்தின் பங்காளிகளான எம்மவர்க்குச் சம்பளத்தை உயர்த்துவதற்கு எவருக்கும் இன்னும் தைரியம் இல்லை, ஏன் மனச்சாட்சியும் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்...” அவள் தொழிற்சங்கவாதி பாணியில் தன் பேச்சை மூக்கவிடாமல் தொடர்கின்றாள்.

“அரசு துறையில் சர்தாரண அடிமட்ட ஓர் ஊழியர் கூடச் சாதாரணமாக ஆயிரத்து ஐந்நூறை எட்டி ஈடுகின்றான். செயலாளர், பொது முகாமையாளர், வங்கிச்சேவை முகாமையாளர் என்ற உயர் பதவி வகிக்கும் கூட்டுறவுப் பணியாளர்களோ அரசு அடிமட்ட ஊழியரின் சம்பளத்தைக் கூட எட்டிப்பிடிக்க முடியாதவாறு தவிக்கின்றார்கள்.

எமது கிராமிய வங்கிகளில், மக்கள் வங்கியில் குறைந்தது ஐந்து உத்தியோகத்தர்கள் பகிர்ந்து செய்யும் வேலைகளை தனி ஒருவராக நின்று வங்கிச்சேவைகள் முகாமையாளர் செய்கின்றார். மக்கள் வங்கியில் ஒரு உத்தியோகத்தர் பெறும் சம்பளத்தில் அரைவாசியைக்கூட அவரால் அடைய முடிவதில்லை. அவர்கள் பெறும் சலுகைகள் எதுவும் இவருக்குக் கிடையாது. இதுதான் கூட்டுறவுத்துறை ஊழியர்சளுக்கான நீதி.

எனவே கூட்டுறவுத் துறைக்குச் சாபமிடுவோரும் கூட்டுறவுத்துறையை அழித்துவிட முனையும் முதலாளித்துவ மறைமுகக் கரங்களும், கூட்டுறவுத்துறை ஊழியர்களைப் பற்றி வாய்க்கு வந்தபடி வம்பளக்கும் இந்தச் சமூகமும் சமதர்ம நிலையில் நின்று.. எமது பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து ஏற்றத்தாழ்வுகள் அற்ற நீதியான நியாயமான ஒரு சம்பளத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினால் கூட்டுறவுத்துறை ஒரு மாசற்ற மாணிக்கமாக ஜொலிக்கும்...”

அவள் முகமும் மாணிக்கமாக ஜொலிக்க, ஒருவிதத் தீர்க்க தரிசனத்துடனும், திடத்துடனும், அவள் தனது தொழிற்சங்கக் குட்டிப் பிரசங்கத்தை முடித்துக் கொண்டாள்.

அவள் பேச்சில் உள்ள நியாயங்கள் நிதர்சனமான உண்மைகளாக இருக்குமா?

அப்பா கூடச் சம்பளப் பற்றாக்குறையை மூடி மறைத்து சோர்வை வளர்த்து, அதனால்தான் மாண்டாரா?

கூட்டுறவுத்துறை ஊழியர்களின் சலிப்பிற்கும், உற்
சாகமின்மைக்கும், உண்மையான அடிப்படைக் காரணம்,
சம்பளப் பற்றாக்குறைதானா? முக்கிய காரணி?

சம்பளம் பற்றாக்குறையாக இருந்தாலும், சமூகசேவை
நோக்கோடு, இத்துறையில் உற்சாகமான ஈடுபாடு காட்
டும் அர்ச்சனா, நேர்த்திகா, எனது நண்பன் சுமந்தன்
போன்றோர் இக்கூட்டுறவுத் துறையில் ஒரு சகாப்தத்தை
உருவாக்குவார்களா?

இதனால் சமூகத்தில் உண்மையான ஒரு சமதர்மம் உரு
வாகத்தான் போகின்றதா:

எனது ஆழ்ந்த சிந்தனைத் தொடர்பு அறுபடாமல்
தொடர்கின்றது.

நேர்த்திகாவும் குட்டிப் பிரசங்கத்தால் களைப்
படைந்து விட்டாள் போலும் அதனால்தான் தன் நெற்றிக்கு
தன் கைகளால் முட்டுக்கொடுத்தபடி, முகத்தை மூன்றாம்
பிறையாக்கி நிற்கின்றாள்.

“ஆளரவமே அடங்கிவிட்ட ஆஸ்பத்திரிப் பிரதேசத்தில்
...அமைதி காணும் இரு இளசுகள் ...” கூறியவாறே
சுமந்தன் அங்கு வந்தான்.

அப்போதான் அந்த ஆஸ்பத்திரி முன்றலில் ஆட்கள்
எவருமே இல்லை என்பதை இருவரும் உணர்ந்து ஆச்சரியப்
படுகின்றோம்.

அந்த ஆச்சரியம் தந்த சுகமான அதிர்ச்சி, அவளைப்
பாதித்ததற்கான அடையாளங்கள் அவள் முகத்தில் எதி
ரொலிக்க நாணத்துடன் கூடிய நகையொன்றை நளின
மாகச் சிந்துகிறாள் நேர்த்திகா.

“இளசுகளின் இதயப் பிரதேசத்தில், இங்கிதம் தெரி
யாமல் இந்த இளையவன் புகுந்ததால், எதிர்பாராத இன்ப
இன்னலில் தவிக்கின்றனவோ இரு பறவைகள்” - மீண்டும்
குறுப்பு மிளிர்க் கூறினான் சுமந்தன்.

“சுமந்தன் உன் வர்ணனைகள் வரம்புமீறிப் போகின்றன... வாங்கிக்கட்டப் போகின்றாய் ” - நானும் அவனைக் குறும்போடு எச்சரிக்கின்றேன்.

“கூட்டுறவுத்துறை ஊழியர்களைச் சமூகம் எப்போதும் சந்தேகக் கண்ணோடு நோக்குவது சர்வசாதாரணம். ஆனால் கூட்டுறவுத்துறை ஊழியரே ... இல்லுமொரு சக ஊழியரைச் சந்தேகக் கண்ணோடு நோக்குவதைத் தள்ள என்னால் சகிக்க முடியல்ல ” பாதி கோபமாகவும் மீதி குறும்பாகவும் கூறியான் நேர்த்திகா.

“சாகும்வரை சகித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்ற நிலையில் எம் இனம் இருக்கும்போது ... என்னைச் சரிக்கலாமா தாயே? இரு சோடிக் கண்களிடையே முன்னெச்சரிக்கை ஏதுமின்றி மூன்றும் கண் புகுந்து.. முரண்டு பண்ணியது தப்புத்தான் தங்கையே! தண்டனைக்குத் தயார் தாராளமாக வழங்குங்கள் தாயே!...” வாயைக் கையால் பொத்தியபடி கூறியான் சுமந்தன்.

“தண்டனைக்குத் தயாரா தோழரே?” - தொழிற் சங்கவாதி பாணியில் கேட்டான் நேர்த்திகா.

“மின்கம்பத் தண்டனை தவிரப் எதுவென்றாலும் அடியேன் தயார் தான்...”

“சாவிற்கு அவ்வளவு பயமா?”

“சா ... இப்போ சாதாரண சம்பவம். ‘வேண்டாப் பெண்டாட்டியின் கால் பட்டாலும் குற்றம், கை பட்டாலும் குற்றம்’ என்பதுபோல் எங்கு எது நடந்தாலும், எம் இனத்தவரைத் தானே மரணங்கள் வரவேற்கின்றன. எனவே மரணம் என்பது ‘லெரி சிம்பின்’ ‘சோ’ தண்டனை தரம் கூடியதாக இருக்கட்டும் ” - அவன் வெகுயதார்த்தமாகக் கூறியான்.

“உங்களையும், அருளையும் இன்று எனது வீட்டில் இராப்போசனம் முடியும் வரை எனது இல்லத்திலேயே

தடுப்புச் சாவலில் வைப்பதாக உத்தேசம். சம்மதமா தோழரே?"

சாப்பாடு என்றதும் சகலதையும் மறந்தவன் போல் "பார்த்தீங்களா... இப்பதான் நமக்குள் மீண்டும் கூட்டுறவு சுமந்தன் குதூகலத்துடன் என்னையும் துரிதப்படுத்துகின்றான்.

"மற்றவங்களுக்குச் சிரமம் கொடுக்கிறத நான் எப்பவும் விரும்புறதில்ல ... வா கடையில் சாப்பிடுவம்..." நான் சுமந்தனிடம் கூறுகின்றேன்.

"இப்பவே நேரம் ஏழு. உனக்கு எந்தக்கடைக் காரன் சாப்பாடு போடப்போறான். இஞ்செல்லாம் பிரகடனப்படுத்தாத ஊரடங்கு ஆறுமணிக்கல்லாம் ஆரம் பிச்சிரும்... வாடாப்பா போவம்" -சுமந்தன் ஒரே பிடியாகக் கூறினான்.

"மற்றவங்கள அவமானப்படுத்திறதோ, புண்படுத்திறதோ எனக்குப் பிடிக்காததொன்று, அப்பிடியானவங்கள் எனக்குப் பிடிக்கவும் மாட்டாது. உங்கட நண்பரைக் கட்டாயப்படுத்தாதீங்க. விரும்பினால் மட்டும் வரட்டும்..." நேர்த்திகா சுமந்தனைப் பார்த்துக் கூறினான்.

எனக்குத் தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. "ஏற்கனவே 'சாறி' மூலம் அவளைப் புண்படுத்தி விட்டாய். அவள் அழைப்பை நிராகரித்து மீண்டும் அவளைப் புண்படுத்தப் போகிறாயா? அவளோடு புறப்படு" - என் மனச்சாட்சி எனக்குக் கட்டளை பிறப்பிக்கின்றது.

நீண்டதூரம் நடந்து, அவள் இல்லத்தையடைய, அங்கு வானொலி "வெற்றிற்றுஸ் செய்தியை" ஒலிபரப்பிக்கொண்டிருந்தது.

"இலங்கை இராணுவத்தினர், சுற்றி வளைத்துத் தேடுதல் நடத்தியதில் முப்பது பயங்கரவாதிகள் கொல்லப்பட்டனர் என இராணுவ வட்டாரங்கள் தெருவிக்கின்றன.

ஆனால் அங்குள்ள பிரஜைகள் குழு இறந்தவர்கள் அனைவரும் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் என முறைப்பாடு செய்துள்ளது...''

அந்தச் செய்தியின் உண்மைத் தன்மையையும், செய்தி நேர்மையையும் உணர்ந்து அனைவருடைய முகமும் விறைக்கின்றது.

''அருள்! இந்த நிலை இன்னும் நீடித்தால் எமது சமூகம் .. வரலாற்றில் 'வாழ்ந்த சமூகமாக' சித்தரிக்கும் காலம் வெகு தொலைவில் இல்லை. வரலாற்றில் வாழும் சமூகமாக எம்மில் எத்தனை பேர்தான் இடம் பிடிக்கப் போகின்றோமோ?'' - சோகம் மேலிட சுமந்தன் கேட்டான்.

அந்தச் செய்தி தந்த அதிர்ச்சியால், அங்கு அனைத்து முகங்களிலும் ஒரு வாட்டம். அங்கு அவர்கள் எம்மை வரவேற்ற முறை வாடிய மலர்களால் மாலையிட்டதுபோல் இருந்தது.

எல்லாவற்றையும் ஈடு செய்வதுபோல் நேர்த்திகாபம்பரமாகச் சுழன்று எம்மை வரவேற்று. தனது குடும்பத்தினருக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

அப்போதான் அவளின் குடும்பச் சூமையையும் என்னை உணரமுடிந்தது. அவள் மீது இயல்பாகவே ஒருவித அபிமானமும், அனுதாபமும் ஏற்படத் தொடங்கியது.

அவளுடைய சிறிய கோழிப்பண்ணையில் ஒரு அங்கத்த வரைத் தியாகம் செய்து, எமக்குச் சுவையான ஆகாரம் படைத்தாள்.

சுமந்தன் ஏற்கனவே கூறியதுபோல் எனக்காக ஒரு புதுச் சுவையையும் சேர்த்துத்தான் பரிமாறினாள் என்று கூறவேண்டும்.

வெளுறிய அந்த வெண்ணிற வொயில் சாறியில் அவள் சாமான்னிய அழகியாக வந்து நின்று உணவு பரிமாறியது என்னை இனம்புரியாத ஒரு பருவத்தில் ஆழ்த்தியது.

‘நன்றி’ கூறி விடைபெற, அவள் தாயோ “தம்பி... நீங்க தனியா இருக்கிறதா பிள்ள சொன்னாள். அடிக்கடி கூச்சப்படாமவந்து சாப்பிட்டுப் போங்க. இதை உங்க சொந்த வீடு மாதிரி நினைச்சு வந்து போங்க என்று எவ்வித வஞ்சகமுமில்லாமல் மலர்ந்த முகத்தோடு வழியனுப்பி வைத்தாள்.

“சொந்த வீடு மாதிரி நினைச்சு வந்து போங்க” இது எப்படி இருக்கு அருள்? சுமந்தன் என்னைச் சுரண்டியபடி கேட்டான்.

“சுகமாகவும், ஆறுதலாகவும் இருக்கு...” நான் பெரு மிதத்தோடு கூறினேன்.

“அப்போ அடுத்த சாப்பாடு, கல்யாணச் சாப்பாடு தான்... கோழி புரியாணியா? ஆட்டு புரியாணியா?” சுமந்தன் கூறி முடிப்பதற்குள் ஆக்திரம் மேலிட அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்துகின்றேன்.

“சுமந்தன்! நான் அனாதை. அந்த உணர்வை அந்த அம்மா அடியோடு அகற்றிவிட்ட ஆணந்தத்தில் நான் மூழ்கியிக்கும் போது இப்படி அபத்தமாப்பேசி... என் அமைதியை ஏன் கெடுக்கின்றாய்...?”

“என்னை மன்னிச்சிடு அருள். நான் விளையாட்டுக்குத் தான் கூறினேன்...” என்முகத்தை வாஞ்சையோடு தடவி, அதே அரவணைப்புடன் என்னை வீடுவரை கொண்டு வந்து விட்டு விடைபெற்றான் சுமந்தன்.

குடிசையில் புகுந்து. தரையில் சாய்ந்ததும்.. அன்றைய சம்பவங்கள் முழுக்க என் மனதில் பலவகையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

புதிய உலகம் ஒன்றில், தனி ஒருவராகக் குடி புகுந்த மனோநிலையில்... பல புதிய சிந்தனைகள் உருவாக... பழைய அனுபவங்கள் அதில் குறுக்கீடு செய்து குழப்ப எனது நித்திரையும் குழம்புகின்றது.

அந்தத்தெருவில் நாய்கள் தொடர்ச்சியாகக் குரைக்கும் சத்தம், தெருவைக் கூர்ந்து கவனிக்கின்றேன்.

ஒரு உருவம் பாரமான எதையோ சுமந்து செல்கின்றது.

“இந்த அகாலவேளையில், அசாத்திய துணிச்சலுடன் நகருவது யார்?” என்பதைத் துப்புத் துலக்க இதயம் துடிக்கின்றது.

நாய்கள் ஓய்வுபெற, வீண் ஆராய்ச்சியில் இருந்து நானும் விடுபடுகின்றேன்.

மீண்டும் நாய்கள் குரைக்கின்றன. நான் உசார் நிலைக்கு உந்தப்படுகின்றேன்.

அதே உருவம், அதே சுமை, அதே நடை குடிசைக்கு வெளியே வருகின்றேன்.

அந்த உருவம் சென்று மறைகின்றது. சுமையின்றி மீண்டும் அந்த உருவம் எதிர்த்திசையில் நகர ஆரம்பிக்கின்றது. இரவு பகல் பாராது பாடுபடும் பாட்டாளியா இவன்?

இனத்துக்குப் பாடை கட்டப் பகீரதப்பிரயத்தனம் நடக்கும் இவ்வேளையில், இனத்தின் பாவச் சுமைகளைச் சுமந்து இனத்தை இரட்சிக்க இன்னல்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்கும் இரட்சகனா இவன்?

‘சுள்’ளெனக் குத்தும் மார்கழிக் குளிரையும் பொருட் படுத்தாது சுறுசுறுப்புடன் செயல்படும் இவன் யார்?

அசட்டுத் தைரியம், அரவம் இல்லாமல் அவனைத் தொடர்கின்றேன்.

நாய்களின் தொடர்ச்சியான இசையமைப்பு. அது என் அசைவின் ஒவியை இருட்டடிப்புச் செய்கின்றது. நான் அவனைத் தொடர்வது... அவனுக்குத் தெரியவில்லை என்ற தென்பால் என் வேகம் அதிகரிக்கின்றது.

அந்த உருவம் திடீரென நிற்கின்றது. நான் திகிலூடன் அந்த வம்மி மரத்தில் மறைந்து கொள்கின்றேன்.

அந்த உருவம் தன் தலையைச் சுழட்டி ஒரு நோட்டம் இடுகின்றது.

நின்று நிதானித்து, கணநேரத்தில் அந்தப் பாதையைக் குறுக்கறுத்து, திறந்திருந்த அந்தக் கதவு வழியாக, உள்ளே நுழைந்துவிட்டது அந்த உருவம்.

நானும் அதிரடிப் பாய்ச்சலில் உள்ளே நுழைகின்றேன்.

“யாரது?” - அதி பிரகாசமான “டோர்ச்லைற்றில்” இருந்து ஒளிக்கற்றைகள் என் முகத்தை முற்றுகையிட அவன் கேட்கின்றான்.

திடீரென பாய்ந்த ஒளிவெள்ளத்தால்... கண்கள் கூச தடுமாறுகின்றேன் நான்.

எனது தடுமாற்றம் அவனுக்குச் சாதகம். லைற்றைப் பிடித்தபடி பின் நோக்கி நகர்ந்த அவன்... திடீரென வெளியேறி கதவின் வெளிப்பக்கத்தைத் தாழிட்டுக் கொள்கின்றான்.

இருளில் இடறி விழுந்து... எழுந்து... தாழிட்ட கதவைப் பலம் கொண்டமட்டும் தட்டுகின்றேன்.

சாவியால் கதவைப் பூட்டி, மேலதிகமாக பூட்டொன்றும் போடும் சத்தம். கதவை மீண்டும் தட்டுகின்றேன்.

“கள்ளன்!... கள்ளன்!!...” - அவன்தான் பலமாகக் கத்துகின்றான்.

நான் பேயறைந்தவன் மாதிரி நிற்கின்றேன். ஏதோ நினைவோடு நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்.

வெண்மையும், நீலமும் கலந்து கிடந்த அந்தவான வீதியில் பின் நிலாவின உலா உற்சவம். அந்த அருமையான உற்சவத்திற்கு ஊறு விழைவிப்பதுபோல் சில ஒழுங்கற்ற கரிய கோடுகள் அங்குமிங்குமாக.

கதவின் முன்னே சனக்கூட்டத்தின் ஆரவாரம். என் இதயம் பரிதாபமாக அடிக்க ஆரம்பிக்கின்றது.

“உள்ளே கள்ளன்...” அவன் குரல் ஒங்கி ஒலிக்கின்றது. அவனுக்கு ஒத்தாசை புரிவதுபோல் இன்னும் சில குரல்கள்.

“ஓடு கழட்டி இருக்கு. ஓட்டாலதான் இறங்கியிருக்கான்...” அதை ஊர்ஜிதம் செய்வதுபோல் அவதானிகள் ஆரவாரிக்கின்றார்கள்.

“வளைச்சி நில்லுங்க... இறங்கிற்று ஒடிருவான்...” - பாண்டிய மன்னனின் படைகளை வழி நடத்திய தளபதி போல் ஒருவன் அங்கு கூடி நின்றவர்களை எச்சரிக்கின்றான்.

“ஆயுதங்கள் ஏதும் வெச்சிருப்பான்... அவதானமா இருங்க...” ஒரு பெண் குரல் ஆலோசனை வழங்குகின்றது.

நான் எனக்குள் சிரித்துக் கொள்ளுகின்றேன். ஒரு தனி மனிதன், ஊரைக் கூட்டி என்னைக் கள்ளனாக இனம் காட்டும் கைங்கரியத்தைக் கச்சிதமாக நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றான்.

மீண்டும் அந்தக் குளிர் நிலவைக் கூர்ந்து பார்க்கின்றேன். கரிய மெல்லிய கோடுகளின் குறுக்கீடுகளைக் கடந்து அது ஏதோ சுகம் தரத்தான் செய்கின்றது.

“பெடியனுக்கு விளளம் அனுப்புங்க... அப்பதான் உள்ள அம்பிட்டிருக்கிற ஆசாயியை அடையாளம் கண்டு, ஆள் உருட்டி எடுப்பானுகள்... அப்பதான் எல்லாம்

வெளிக்கிறங்கும்...' - பொதுசன அபிப்பிராயம் நடை முறையை நினைவூட்டுகிறது.

'அகப்பட்டிருக்கிறவன் ஆராம்?' - அவசரப்பட்ட சிலர் அங்கலாய்க்கின்றார்கள்.

'ஊரவன் செய்யமாட்டான்... அன்னியனாகத்தான் இருக்கவேணும்'

'உள்ளனும் கள்ளனுமாக... உள்ள இருக்கிறவனோட வந்தவனுக்கும் நம்மளோட நிபபானுகள்... வித்தியாசமான ஆக்கள் நிண்டா கவனியுங்க..' - வயதான ஒரு வரின் குரல் அனுபவ முத்திரை பதிக்கிறது.

மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று அட்டகாசமாக உறுமிய படி வந்து நிற்கின்றது.

'கடையைப் பாப்பம் எண்டு வந்த நேரத்தில தான் தம்பி இது நடந்தது...' - மனேச்சர் கூறியபடியே கதவைத் திறக்கின்றார்.

என்மீது டோர்ச் லைற்றின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் மாறி, மாறி, விழுகின்றன.

கண்கள் கூச, உள்ளம் நடுங்க, கூனிக் குறுகி நிற்கின்றேன்.

ஒளிக்கீற்றுக்களின் அத்தமீறல்களை அனுசரிக்க முடியாமல் கைகளால் கண்களைப் பொத்தியபடி அவதிப்படுகின்றேன் நான்.

'ஒருத்தரும் லைற் அடிக்க வேணும்...' - மனேச்சரோடு, என்னை எட்டிப்பார்க்க வாய்ப்பு இல்லாமல் ஒரு இளைஞன் உத்தரவிடுகின்றான்.

டோர்ச் லைற்றுக்கள் உடனடியாகச் செயலிழக்கின்றன. 'ஒருத்தரும் சத்தம் போடக் கூடாது...' - அடுத்த இளைஞன் எச்சரிக்கை செய்தான்.

அலெக்டல், ஓய்ந்ததுபோல் பயங்கரமான அமைதி இளைஞர்களின் கேள்விகளுக்கு நான் கொம்பியூட்டர் போல் சரியான பதில்களை வழங்குகின்றேன்.

பெயரைக்கேட்டு, இடத்தைக் கேட்டபோது தான் அவர்களுக்கு சந்தேகம் ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும்.

இளைஞர்கள் சந்தேகத்துடன் என்னை நோட்டமிடுகின்றார்கள். "பார்த்ததே தில்லையே..." அவர்களுக்குள்ளேயே பேசிக்கொள்கின்றார்கள்.

"இவர யாருக்கும் தெரியுமா?" - பொதுசனங்களின் ஒத்துழைப்பைக் கோருகின்றார்கள் இளைஞர்கள்.

எல்லோருடைய விழிப்பும் என்மீது மொய்க்கின்றன. பல விழிகளில் ஆர்வம், சில விழிகளில் ஆணவம், அனுதாப விழிகள் ஏதாவது தென்படுகின்றதா என என் விழிகளே தேடுதல் நடாத்துவதற்குள் அசிங்கமான பார்வைகளே என் விழிகளோடு மோதுகின்றன.

"அப்பன் பகல் கொள்ளை அடிச்சான்... அப்பனுக்குத் தப்பாத மகன் ராக் கொள்ளை அடிக்க வந்திருக்கான்" - என்னைக் குறிவைத்த இரு முரட்டு விழிகள், என்னை ஆவேசமாக அடையாளம் காட்டுகின்றன.

கூட்டத்தில் பரபரப்பு. மின்சார இணைப்பிழந்த கொம்பியூட்டர் போல் நான் நிற்கிறேன்.

"அப்பன் சங்கத்தை விழுங்கிற்று... சுழுத்தில கயிறை மாட்டினான்... பரம்பரைப் பழக்கம்... இவன் கம்பி எண்ணப் போறான்..."

"அதுவும் கொள்ளை அடிக்கிறதுக்கு .. இவ்வளவு காலமும்... அஞ்ச சதமும் கிள்ளாத முத்து மனேச்சர்ர கடைதாற இவனுக்குக் கிடைச்சது...?"

"அவண்ட அப்பன் கடைசியா வேலை செய்த சடை இது தானே... அந்த அபிமானத்திலதான் வந்திருக்கான்..."

“ஆளப் பார்த்தா அப்பாவி மாதிரி இருக்கான் ஊரிலயும் நானெண்டா காணல்ல... பொறுத்த ஆசாமி போல இருக்கு...”

“இவன் ஊரவிட்டுப்போய் பத்து பதினஞ்சு, வரிசமா போச்சு.. குழப்படிக்குப் பிறகுதான்.. எங்கேயோ கிடந்து வந்திருக்கான்... வந்த உடனேயே சைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கியிருக்கான்...”

ஊர் வாய்க்கு அவல் கிடைத்துவிட்டது, உற்சாகமாக பல் இல்லாதவர்களும் சுவைக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். என் இதயமே ஊனமுற்று, ஊமையாக நிற்கின்றேன்.

பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. மனித ஆரவாரங்களால் சுற்றூடல், சேவல்கள் சுறுசுறுப்பாக கூவிக் கொண்டே இருக்கின்றன.

இளைஞர்களில் ஒருவன் மனேச்சரை அழைத்து, “என்னைன்ன சாமான் களவு போயிருக்கு எண்டு சொல்ல முடியுமா?” - என்று கேட்டான்.

‘இருப்பெடுத்துப் பார்த்தால் தான் தம்பி தெரியும்...’ முத்து அடக்கமாகக் கூறுகின்றார்.

“இதில முத்தண்ணலும் ஒரு எழுப்பம் எழும்பிரலாம்... களவோடு களவா... சோர்வும் போயிரும்...” - ஒரு பழுத்த குரல் பகுடி பகுடியாக கூறுகின்றது.

“முத்தண்ண அப்பிடியான ஆள் இல்ல... ஒரு சதமும் தொடமாட்டார்... அதில ஆள் கறார்... அதாலதான் கடவுள் அவருக்குக் கள்ளன கையும் மெய்யுமாகப் பிடிச்சுக் கொடுத்திருக்கார்...”

முத்து மனேச்சருக்கு வாய் மூலமான சான்றிதழ்கள் பரவலாக வழங்கப்படுகின்றன.

“இருப்பெடுக்கிறதுக்கு ஆயத்தம் செய்யலாமே...” - ஒரு இளைஞன் ஆலோசனை தெரிவித்தான்.

“ஜி. எம்... அர்ச்சனாவும் ஆஸ்பத்திரியில்... சுமந்தன் தான் ‘அக்ரிங்...’ ...” - சங்க வட்டாரங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

“ஆரெண்டான ஒரு ஆள கெதியா கூட்டி வாங்க...” - அந்த இளைஞன் கூற மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று பறக்கின்றது.

“அண்ண உங்களப் பார்த்தா மோசமான ஆளா தெரியல சந்தர்ப்ப வசத்தால... நீங்க இந்த முயற்சியில இறங்கி இருக்கலாம்... எடுத்த பொருட்களைத் திருப்பித் தந்தீங்க எண்டா உங்களை மன்னிச்சி விடுவம்...” - இளைஞர் குழுத் தலைவன் அனுதாபத்துடன் என்னிடம் கேட்கின்றான்.

அந்த இளைஞனை நமீர்ந்து பார்த்து புன்னகைக்கின்றேன். அந்த இளைஞன் முகத்தில் ஆச்சரியம் அல்லது ஆத்திரம் பரவுவதை அவதானிக்கின்றேன்.

“என்ன அண்ண! நான் மனத்தன்மைக்குக் கேட்டா... நீங்க மமதையோட சிரிக்கையள்... மரியாதையா சொல்லுங்க... இல்லாட்டி எங்களுக்கு எப்படி எடுக்கிற எண்டு தெரியும்...” - அவன் சினந்தபடி கூறுகின்றான்.

நான் வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றேன். அதைத்தான் என்னைச் செய்ய முடிகின்றது.

“செய்யுறதை செஞ்சி போட்டு... பைத்தியக்காரன் மாதிரி நடிக்கான்... இவன சும்மா விடாதீங்க தம்பி... எல்லோரையும் பேய்க்காட்டப் பார்க்கின்றான்...” - பொதுசன அபிப்பிராயம் வெளிப்படுகின்றது.

“நிரபராதி ஒருவன நிக்க வைத்து... வார்த்தைகளால் வேதனைப்படுத்தி... ஊரே கூடி வேடிக்கை பார்க்கிறத நினைக்க என்னைச் சிரிக்காமல் இருக்க முடியல...” - நான் நிதானமாகக் கூறுகின்றேன்.

ஒரு இளைஞனின் உணர்ச்சியின் வேகம் எனது கன்னத்தில் உறைக்கின்றது.

கண்ணத்தைத் தடவியபடி மீண்டும் என்ஞால் புன்ன
கைக்க முடிகின்றது.

“தம்பி... ஆத்திரப்பட்டா... நீதியே ஆட்டம் கண்டி
ரும், அவசரப்பட்டாம... எல்லாத்துக்கும் - பலாத்காரத்தில
நம்பிக்கை வைக்காம... உங்கட - மதியிலயும் நம்பிக்கை
வையுங்க அறைந்துவிட்டு மன்னிப்பு கேட்பது அழகல்ல...
நீங்க நியாயத்திற்காக போராடுறவங்க என்பதில எவருக்
கும் சந்தேகமேயில்ல .. ஆனா நியாயத்தை நிலைநாட்ட
நிதானத்திற்கும் சந்தர்ப்பமளியுங்க...”

“இவன பேச விட்டதே... தப்பு...” - பொதுசன
அபிப்பிராயம் மீண்டும் அவசரம் காட்டுகின்றது.

இளைக்கவில் பலரும் எனது கருத்தால் எனக்கெதிரான
உணர்ச்சிகளைப் பிரதியலித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக்
குழுத் தலைவன் மட்டும் சற்று யோசித்து விட்டு, என்னைப்
பார்த்து நிதானமாகவே கேட்கின்றான்.

“நீங்க ஊருக்குப் புதிசு. ஊரெல்லாம் அடங்கிய பிறகு
ஓட்டைக் கழட்டி... கிளைக்குள்ள இறங்கியிருக்கீங்க...
கிளைக்குள்ள வெச்சே... முத்தண்ண கையும் களவுமாக
பிடிச்சிருக்கான்... நீங்க நிரபராதி எண்டு எப்படி நிரூபிக்
கப் போறீங்க...”

கதிரவனின் ஒளிவெள்ளக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அந்தப்
பிரதேசமே பிரகாசிக்கின்றது.

இளைஞர்களில் ஒருவன் கடையைக் கீழே உற்றுப்
பார்த்து விட்டு... அதன் படிக்கட்டில் மைசூர்ப் பருப்பு,
கொஞ்சம், கொஞ்சமாக விழுந்து கிடப்பதை
அவதானித்து விட்டு... பருப்பைத் தடயமாக வைத்து...
பொருட்கள் சென்ற பாதையைத் துப்புத் துலக்க குழுத்
தலைவனின் அனுமதியுடன் சுறுசுறுப்படைகின்றான்.
அவனைத் தொடர்கிறது ஒரு கூட்டம்.

பருப்புச் சாக்கில் ஓட்டை இருந்திருக்க வேண்டும். பிரதான பாதையைக் கடந்தும், பருப்பு தடயம் தாராளமாகவே காணப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மிக அவதானமாக பருப்பு விழுந்து கிடந்த பாதையை மோப்ப நாய்போல் அந்த இளைஞன் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

“அவன் ஒருக்கிற குடில் பக்கமாகத்தான் பருப்பு போயிருக்கு...” - பாதையை அவதானித்து, சிலர் தங்கள் ஊகங்களையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முத்து மனேச்சரும் அதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அந்த வேளையில் ஜீப் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து சுபந்தன் இறங்குகிறான். அதைத் தொடர்ந்து அர்ச்சனாவும் இறங்குகிறான்.

இருவரும் கிளையை நோக்கி வேகமாக நடந்து வந்தார்கள்.

சுமந்தன் என்னைக் கண்டதும்... அவனது கண்கள்... சுருக்கில் தொங்கியவனின் கண்கள்போல் விகாரமாக மாறின. அர்ச்சனாவின் விழிகளில் ஒளியே இல்லை.

“அருள் நீயா?” - உணர்ச்சியே இல்லாத குரலில் வார்த்தைகளை உச்சரித்தான் சுமந்தன்,

இருவரும் தங்களைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு தங்களின் ஆரம்பக் கடமைகளில் இறங்கினார்கள்.

கிளையை மேலோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு, முத்து மனேச்சரை அழைத்து...” என்னென்ன சாமான் போயிருக்கு?” - என்று கேட்டார்கள்.

“பருப்பு, மா, சீனி, அரிசி, பால்மா வகை...” அவர் கூறினார்.

“உத்தேசமா எவ்வளவு இருக்கும் முத்து?”

“நேற்று நான் ‘போம்’ முடிக்கக் குள்ள இருபத்தாறு அளவில இருப்பு இருந்தது. இப்ப மிஞ்சிக் கிடக்கிறது

பத்தும் தேறும் போல இருக்கு..." - அவர் தனது அபிப் பிராயத்தைக் கூறுகின்றார்.

"அப்ப பதினைஞ்சுக்கு மேல போயிருக்கு எண்டு சொல்றீங்களா?" - அர்ச்சனா ஒருவித அச்சத்துடன் கேட்கின்றாள்.

"இருப்பெடுத்துப் பார்த்தாத்தானே சரியாத்தெரியும்?" அவர் அவசரப்பட்டுக் கூறுகின்றார்.

அர்ச்சனா இருப்பெடுப்பிற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்யும்படி அங்குள்ள ஊழியர்களைப் பணிக்க இருப்பெடுப்பு ஆரம்பமாகிவிட்டது.

பருப்பு மூடை துப்புத் துலக்கச் சென்றவர்கள் பருப்பு மூடையுடன் வெற்றிகரமாகத் திரும்பி வந்தார்கள்.

எங்கும் ஒரே பரபரப்பு. "நான் நிரபராதி என்று நிரூபிப்பதற்குரிய பருப்பு மூடை வந்து கொண்டிருக்கின்றது பார்த்தீங்களா?" - நான் பெருமையுடன் இளைஞர் தலைவனுடன் கூறுகின்றேன்.

"இவ்வளவு குடிவலதான் இந்தப் பருப்பு மூடை இருந்தது. இதுக்கு மேலேயும் இவனுக்கு கருணை காட்டினால் அது கடவுளுக்கும் பொறுக்காது..."

அவசரப்பட்ட இளைஞர்களின் கரங்களின் சக்தியை என் அங்கங்கள் சிலோ கணக்கில் ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

"தயவு செய்து அவரை என் பொறுப்பில் விடுங்க கண்டபடி அடிக்காதீங்க..." - சுமந்தன் இளைஞர்களிடமிருந்து என்னை விடுவிக்கின்றான்.

அவர்கள் விடுவதாக இல்லை. நல்ல அவகாசம் எடுத்து, அர்ச்சனாவும் சேர்ந்து, ... என்னை ஒருவாறு விடுவிக்கின்றார்கள்.

"என் அருள் இப்படிச் செய்தீங்க?... உங்களுக்கு கஷ்டமெண்டா ... என்னட்ட கேட்டிருந்தா... ஒப்பமிட்ட 'விளங் செக்' - ஒன்றை... உங்களுக்குத் தந்திருப்பன்..." அர்ச்சனா கூறிய வார்த்தைகளின் கூர்மையில்... என் இதயம் அணு அணுவாக அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“அர்ச்சனா..!” என ஆத்திரம் பொங்க எழுந்த என் குரல் எனக்குள்ளேயே அடங்கிப் போகின்றது,

“ ‘பிளாங் செக்’, கொடுக்கிற அளவிற்கு கோடீஸ் வரிக்கு, என்மீது நம்பிக்கை. என் சுபாவத்தை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய அளவிற்கு இவள் என்னோட அவ்வளவு அன்னியோன்னியமா? என் பாடசாலை வாழ்க்கையில் கூட இவள்தானே?” - விரக்திப் பெருமூச்சொன்று என்னிடமிருந்து விடைபெறுகின்றது.

கெட்ட வார்த்தைகளால் என் இதயத்தைக் கிள்ளி விட்டுக்கூட்டம் மெல்ல, மெல்லக் கலையத்தொடங்குகின்றது.

“அவமானப்படுத்துவதற்கென்றே பிறந்த அவதாரமா இவள்? அவமானப்படுத்தியே அடிமைப்படுத்துவதுதானே இவள் சுபாவம்?” - அர்ச்சனாவை அலட்சியமாகப் பார்த்த என் விழிகள்.. பரிதாபமாக நிலத்தில் பதிகின்றன.

நான் நிரபராதி என்பதை நிரூபிக்க நான் துணியும் ஓவ்வொரு வினாடியும்... சூழல் அதை நீர்க்கு விடியாக்கி... வெடிக்க வைத்துவிடுகின்றது. என் நெஞ்சமும் வெடித்துச் சிதறியபடியே இருக்கின்றது.

நிர்ப்பந்தங்களினால் நான் நிர்க்கதியாகி நிற்கின்றேன். “ஜி. எம்..” இந்தாங்க இதில் பதனையாயிரம் ரொக்கம் இருக்கின்றது, என் நண்பனை என்னோடு செல்ல விடுங்கள்...”

அர்ச்சுனாவிடம் ரொக்கத்தை நீட்டியபடி நிற்கின்றான்.
சுமந்தன்

“சுமந்தன்! நீ கூட நான் இதைச் செய்திருப்பன்
எண்டு நம்பிற்றயா?” - நான் ஆற்றாமையுடன் சேட்கின்
றேன்.

அவன் பாராமுகமாகவே நிற்கின்றான். என்னுடைய
இதயபாரம் எல்லை மீறுகின்றது.

“அருள் நான் சொல்றன்... உங்களோடு மிகக் குறுகிய
காலமே பழகியிருந்தாலும் கூட... உங்களை முழுமையாகப்
புரிந்து வைத்திருப்பதால்.. நீங்க இதைச் செய்யவே
இல்ல நிச்சயமா செய்யவில்ல... - இதமான குரலால்
என் இதயத்தைத் தொட்டு எனக்கு நேராக நிற்கின்றான்
நேர்த்திகா.

‘கொல்’ என்ற ஏளனச் சிரிப்புக்களையெல்லாம்,
பொருட்படுத்தாமல், பூமாதேவியையே மிஞ்சிவிட்ட பொறு
மையுடன் பெருமைப்படும்படி நிற்கின்றான் நேர்த்திகா.

எனக்காகத் துணிந்து வக்காலத்து வாங்கும் அவளை
வாஞ்சையோடு பார்த்தபடியே நிற்கின்றேன்.

கொதிக்கும் வெயிலில்... வெட்டவெளியில் நின்ற
என்னை யாரோ அழைத்துச் சென்று ஏ. சி. அறையில் அமரச்
சொல்லி, இளநீர் பருகத்தருவதுபோன்ற உணர்வில் நான்.

“அக்கா! நீங்க இவர்மேல அபார நம்பிக்கை வைத்
திருக்கிறீங்க. அதைப் பாராட்டுறும். அதைப் பாழாக்கிவிட்டு
நிக்கிரூரே... இவர் நிரபராதி என்பதை நிரூபிக்க உங்களால்
முடியுமா?” - இளைஞர்களில் ஒருவன் நேர்த்திகாவிடம்
சவால் விடுத்தான்.

“நிரூபிப்பதற்கு எவ்வளவு அவகாசம் எடுக்குதோ
தெரியாது... ஆனா நிரூபிக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும்,
வைராக்கியமும், என்னிடம் உறுதியாகவே இருக்கின்
றது...” - அவள் உறுதியாகக் கூறினாள்.

“ஒரு மணித்தியாலம் அவகாசம் தருகின்றோம். அதற்குள் நீங்கள் நிரூபித்தால், நாங்கள் இவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்கத் தயார்...” இளைஞர் தலைவன் கூறினான்.

அர்ச்சனாவும், சுமந்தனும் எதையும் வெளிப்படுத்தாமல் கலவரத்துடன் நிற்கின்றார்கள்.

நேராகக் கிளைக்குள் சென்றாள் நேர்த்திகா. திறந்து கிடந்த கதவைப் பார்த்தாள். ஒழுங்கின்றிக் கிடந்த பொருட்களைப் பார்த்தாள்.

வெளியே வந்து நின்று ஆழமாகச் சிந்தித்தாள் தோல்வியைத் தொட்டுச் செல்கின்ற உணர்வுதான் உக்கிரயடைகின்றதோ என்ற தவிப்பு அவளுக்கு.

ஏதோ சிந்தனையோடு என்னை நெருங்கி வந்தாள். என்னை உற்றுப்பார்த்தாள். ‘உள்ளத்தை உடைச்சிராதிங்க என்பதுபோல் கண்கள் நீரை உதிர்க்க ஆரம்பித்தன.

கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு மீண்டும் கடைக்குள் சென்றாள். கடையை அண்ணாந்து பார்த்தாள். சூரிய பகவானின் பிரகாசமிக்க பார்வைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவள் கண்கள் கூசின.

ஓடு கழட்டப்பட்டிருந்த இடத்தை நெற்றியில் சைவைத்துக் கவனமாகப் பார்த்தாள்.

நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்தாள். தடயம் ஏதோ தட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவள் முகத்தில் முழுமையான மலர்ச்சி உள்ளூர எழுந்த உற்சாகத்தை தன்னடைக்கத்தோடு தடுத்து விட்டாள்.

“முத்து மனேச்சருக்கு கிளைச் சுத்தத்திற்கு முதற் பரிசு வழங்கலாம் ஜி. எம்....” அர்ச்சனாவைப் பார்த்துக் கூறினாள் நேர்த்திகா.

பொருத்தமில்லாத நேரத்தில், பொருத்தமின்றிப் பேசுகின்றாளே என அர்ச்சனா அதில் அக்கறை காட்டாமல் இருந்தாள்.

இருப்பெடுப்பில் மும்முரம் காட்டிய முத்து மனேச்சரின் முகத்தில் திடீர் மாற்றம். அதைச் சமாளிப்பவர் போல், “பிள்ளைக்கு என்னோடு எப்பவும் பகுடிதான்...” என்றார்.

“அண்ண நீங்க இந்தக் கடைக்குத் தூசு தட்டி, ஒட்டறை அடிச்சி எத்தனை மாசம் இருக்கும்?...” - நேர்த்திகா அளவோடு சிரித்தபடியே கேட்டாள்.

“பிள்ள! ஜி. எம். இருக்கா .. பேசாம விடு பிள்ள... பின்னேரம் அடிச்சி விடுறன்... இந்த நாளில நாட்டு நிலமை தெரியாதா... அதால அஞ்சாறு கிழமையா தூசுதட்டல்ல... இப்பவும் பதற்றம் தணியல்லதானே ..” - ஒருவித பதற்றத் துடன் முத்து மனேச்சர் கண்கள் முட்டையாகக் கூறினார்.

“உங்கட சேரம்பேறித்தனம்... ஒரு நிரபராதி மேல் படிந்திருந்த தூசைத் தட்டுவதற்கு பெரிதும் உதவி இருக்கு ..”

“என்ன பிள்ள ஒரு மாதிரியாக் கதைக்கா...” - உடலில் உள்ள நடுக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் கேட்டார் மனேச்சர்.

“ஓடு கழட்டின இடத்தைப் பாருங்க... நல்லாக்கவனிச்சுப் பாருங்க... மெல்லிய ஒட்டறைக் கோலம் ஒண்டு போட்டிருக்குப் பார்த்தீங்களா? ஆள் ஒட்டைப் பிரிச்சி இறங்கியும் ஒட்டறைக் கோலம் சிதையாத விந்தையைப் பார்த்தீங்களா?

இருப்பெடுப்பு உத்தியோகத்தர்கள் மட்டுமல்ல அர்ச்சனா, சுமந்தன், இளைஞர்கள் எல்லோருமே அப்போதான் அண்ணாந்து பார்த்து அதை அவதானித்தார்கள்.

“எவ்வளவுதான் திட்டம்போட்டுச் செய்தாலும்... தவறுதலாகத் தடயங்கள் தரவும் தவறுவதில்லை அதனால் தான் நிரபராதிகள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடமுடிவின்றது...” - நேர்த்திகா முத்துமனேச்சர்மீது பார்வையைச் செலுத்தியபடி கூறினார்.

“அகப்பட்டு விட்டோம்...” - என அவர் உள்மனது அழுத்திக் கூறியிருக்க வேண்டும். முத்துமனேச்சர் அழுது வட்டார்.

“நான்தான் ஓட்டைக் கழட்டிப் போட்டு பூட்டைத் திறந்து சாமான்களை எடுத்தன்... என்னைப்பிடிக்கத்தான் இந்தத் தம்பி வந்திருக்க வேணும்... அதால நான் சாதூரியமா செயற்பட்டு.. இஞ்ச சனம் கூட... வியளம் அனுப்பி.. நான் பதுக்கி வைத்த பருப்பு மூடையையும்.. தம்பியிர குடிசையில் வைக்கச் சொல்லி ஆட்களை அனுப்பினன்...” முத்து மனேச்சர் கண்கள் பிதுங்கக் கூறி முடித்தார்.

“பதினாஞ்சு வருஷங்களுக்கு மேலாக நேர்மையாகக் கடமை புரிஞ்ச நீங்களா இப்படியான வேலையைச் செய்தீங்க?” - அர்ச்சனா ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

முத்து மனேச்சர் முகத்தில் பல பாவங்கள் படம் காட்டின. எல்லோருமே ஆச்சரியமாக அவரைப் பார்க்கக் கூறார்கள்.

அவர்மீதுள்ள அபிமானம்... அங்கு அனுதாப அலையாக வீச ஆரம்பிக்கின்றது.

நேர்த்திகா இளைஞர்களை நோக்கி, “ஜென்ரில்மேன் தான் அருள் என்றத நிருபிச்சிப் போட்டேன். இனிமேலாவது எங்கட சமூகத்தின் தூண்களாகிய நீங்க... அவசரப்பட்டு முடிவுகளை எடுக்காம ஆராஞ்சி பார்த்து... ஆழமாயோசிச்சி... முடிவுகளை எடுத்து... நம்மட சமூகம்... ஆரோக்கியமானதாக அமைய... ஆவண செய்ய வேணும்...” - என்று நிதானம் தவறாமல் தைரியமாகக் கூறினார்.

“அக்கா... உங்கட ஆலோசனைகளை வரவேற்கிறம். ஆனா மிஸ்ரர் அருளை ‘இன்சல்ஹ்’ பண்ணியதற்காகப் பெரிதும் வருந்துறம்...” அந்த இளைஞர் குழுத் தலைவர் பெருந்தன்மையோடு, நேர்த்திகாவையும் என்னையும் பார்த்துப் பக்குவமாகக் கூறினார்.

அர்ச்சனாவும், சுமந்தனும் என்னை நெருங்கி வருவதை அவதானித்து, அங்கிருந்து உடனடியாக அகன்றுவிட வேண்டும் என்ற அவசரம் எனக்கு.

“எல்லாம் அவன் செயல்...” - என்று எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி கூறிவிட்டு, எவரையும் ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் என்பாட்டில் நடக்க ஆரம்பிக்கின்றேன்.

என்னைத் தொடர்ந்து நேர்த்திகா மட்டும் வருவது என்பனமென்ற ரெலிவிசன் பெட்டியில் தெளிவாக விழுவதைத் தெரிந்து கொண்டும்... திரும்பிப் பார்க்கும் அக்கறையே இல்லாமல் அசைந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

“தம்பி..!” - என்ற உணர்ச்சிபூர்வமான குரல் என் அசைவைக் கட்டுப்படுத்த .. அப்படியே நிற்கின்றேன்.

“தம்பி என்ன மன்னிக்க வேணும்...” - என் கையைப் பிடித்து முத்து மனேச்சர் கெஞ்சுகின்றார்.

“நீங்கதான் என்ன மன்னிக்கவேணும்... நினையாப் பிரகாரமாக வந்து .. உங்கட திட்டத்தைத் தவிடுபொடியாக்கினதுக்கு...” நான் அழுத்தமாக கூறிவிட்டு நகர ஆரம்பிக்கின்றேன்.

‘கேற்’ போட கட்டை நாட்டியதுபோல் அர்ச்சனாவும், சுமந்தனும் என் முன்னால் நிற்கின்றார்கள்.

வெறுப்புடன் பார்வையை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொள்ளுகின்றேன்.

“தம்பி...நான் திட்டமிட்டு இதைச் செய்தது உண்மைதான் .. உயிர் ஒன்றை காப்பாற்ற வேறு வழி தெரியாமத் தான் இதைச் செய்தன் ”

“எந்தச் சினிமாப்பட வசனம் அண்ண இது?” நான் ஆத்திரத்துடன் கேட்கின்றேன்.

“என்னைப் பற்றி...உங்களுக்குச் சரியாதெரியாதம்பி. நான் இப்பிடி நடந்து கொண்டதைப் பார்த்து ஊரே அசந்து போய் நிக்குது பார்த்தீங்களா? ...இதிவிருந்தே

நான் நாணயமானவனாகத் தான் இருந்தன் என்பதை உங்களால நம்ப முடியலையா தம்பி..." மனேச்சர் என்கையை அழுத்திப்பிடித்து, தன் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

"ஊரை ஏய்ப்பவன் உத்தமன் போலே...பல நாள் திருடன் ஒரு நாள் சிறையில்..." என்ற சினிமாப்பாடலின் வரிகளை நான் அடிக்கடி முணு முணுப்பது வழக்கம். இன்று அதைச் சற்று மும்முரமாகவே நான் முணுமுணுக்கின்றேன்.

"தம்பி... எனக்கேற்பட்ட அவலங்களை அறிந்தீங்க ஊண்டா என்மீது நீங்களும் அனுதாபம் காட்டத் தவற மாட்டீங்க "

"தவறி வந்ததாலதான் தலை குனிஞ்சி நிண்டன். இப்போ தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் எண்டு தப்பிப் போகவும் விடாமல் தடைபோடுறீங்களே..." நான் எரிச்சலுடன் கூறுகின்றேன்.

"அளவை நிறுவையில் அஞ்சி சதம் எடுத்திருக்க மாட்டன் தம்பி..."

"அதுதான் இப்படி ஆயிரக்கணக்கில அடிக்கிறதுக்குத் திட்டம் போட்டீங்க..."

"என் நேர்மையும் நாணயமும், என் தம்பி ஒருவனின் உயிரைக் காப்பாத்த உதவல்ல.. இப்ப என்ற மச்சான் ஒருவனின் உயிரைக் காப்பாத்த அதையெல்லாம் அடகு வைச்சுப் பார்த்தும் ஒண்டும் ஆகல்ல..."

"என்ன மனேச்சர் புதிர் போடுறீங்க?"

"ஆறு மாசத்துக்கு முந்தி என்ற தம்பியைப் பிடிச் சிறிறுப் போறாங்க... அவன வெளியில எடுக்கிறதுக்கு... எத்தனையோ பேரிட்ட கையேந்திப் பார்த்தேன்... யாருமே கணக்கில எடுக்கல்ல... இண்டைக்கு வர என்ற தம்பியைப் பற்றி எந்தத் தகவலும் இல்ல..."

யதார்த்த அனுதாபம்... அவர் முகத்தைப் பார்க்கத் தூண்ட தலை தானாக அசைய... அவர் என்னைப் பார்த்த படியே பாவமன்னிப்புக் கேட்பவர்போல் தொடர்கின்றார்.

“ஒரு கிழமைக்கு முதல்தான் என்ற மச்சாங்காரணையும், மேசன் வேலைக்குப் போன இடத்தில பிடிச்சிற்றுப் போனானுகள். இன்னும் ஆள விடவேயில்ல... பத்து பதினைஞ்சு செல்வழிச்சா ஆள எடுக்கலாம் எண்டு தெரிஞ்சது

எனக்குத் தெரிஞ்சவங்களிட்ட எல்லாம் கைமாற்றுகேட்டுப்பார்த்தன் யாரும் கை கொடுக்கவேயில்ல...” சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர் கடை நோக்கி ஓடினர். வரும்போது ஒரு கொப்பியுடன் வந்தார்.

“இந்தக் கொப்பியைப் பாருங்க தம்பி...” கொப்பியை என்னிடம் நீட்டுகின்றார் மனேச்சர். நான் விபரம் தெரியாமல் கொப்பியைப் புரட்டுகின்றேன்.

கொப்பி நிறையப் பெயர்களும், தொகைகளும் காணப்படுகின்றன. அவரிடம் விபரம் கேட்கின்றன என் விழிகள்.

“உத்தியோகப் பற்றற்ற முறையில் நான் இவ்வளவும் கடனாகக் கொடுத்திருக்கன்... கூட்டிப்பார்த்தா பத்துக்கு குறையாம வரும்.

இந்த ஊரிலுள்ள முக்கியஸ்தர்கள்... கூடிடுறவுத் திணைக்கள உத்தியோகத்தர்களை... எல்லாருடைய பேருமே இந்தக் கொப்பியில பாக்கித் தொகையுடன் இருக்கு... இருந்தும் பத்துச் சதம் கூட அறவிட முடியல.. அறவிட முடியா கடன் தான் இதெல்லாம்... ஆன ஒரு சதமும் கூட சோர்வு ஏற்படலாம் என்ற சம்பளத்தில தான்... இதையெல்லாம் சரிக்கட்டி வந்தன்... இப்ப எனக்குச் சடுதியாப் பணம் தேவைப்பட்ட போது... அதுவும் என்ற மச்சான் உயிரைக் காப்பாற்ற ஒருவன் கூட உதவி செய்யல்லையே.

அதால தான் எங்கட குடும்பத்தில இன்னும் ஒரு உயிரும் அநியாயமா... அக்கிரமத்திற்குப் பனியாகிவிடக் கூடாது என்ற நிலைப்பாட்டில... இதை விட வேறுவழி தென்படாததால... தைரியமாச் செய்தன்... அவன் வெளியே வர... நான் உள்ளே போனாலும் பரவாயில்ல... என்ற உறுதியுடன் தான்... இதைச் செய்தன்... அதுக்குள்ள நீங்க வந்து மாட்டங்க தம்பி...”

முத்துவின் கண்கள் கண்ணீரில் மூழ்க... அவனுக்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பது போல் ஒவ்வொரு சோடிக் கண்களாகக் உலங்குகின்றன.

முத்து தந்த கொப்பியை நான் மெல்ல மெல்லப் புரட்டுகின்றேன். கூடியிருந்த சனக்கூட்டமும் மெல்ல மெல்ல புறப்படத் தொடங்குகின்றது.

நான் கொப்பியை முற்றுகப் பார்த்து முடிய, சனக் கூட்டமும் முழுமையாக நழுவி விட்டது.

“கடன் கொடுத்தால், கணக்கெழுதிய கொப்பி மட்டும்தான் மிஞ்சும்... என்பதுபோல்” முத்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்த சனக்கூட்டத்தை வெறித்தபடி பார்த்து நின்றார்.

சுமந்தன் என்னருகே வந்து தலை குனிந்தபடியே நிற்கின்றான்.

அர்ச்சனாவும் குனிந்த தன் தலைக்குத் தன் கையால் முட்டுக்கொடுத்து, முறுவல் இழந்த முகத்தினளாய் முன்னால்தான் நிற்கிறாள்.

விபத்துக்குள்ளான விமானத்திலிருந்து பரகூட்டில் குதித்து, என் உயிரை உறவைக் காப்பாற்றி விட்ட ஒரே பெண்ணாக நேர்த்திகா மட்டுமே என்முனனால் நிற்பது போன்ற உணர்வு எனக்கு.

எல்லோரையுமே ‘வெட்டி’ வந்த எனது கண்கள், நேர்த்திகாவின காலில் மட்டும் வீழ்ந்து கிடப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது.

நேர்த்திகாவை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன். அவரும் என்னை நோகவே பார்க்கின்றான்.

அலங்காரங்கள் ஏழ்மையை எடுத்துக் காட்டினாலும் சுத்தியத்தின் தேவதையாக, உள்ளத்தின் அழகை உள்ள படியே எடுத்துக் காட்டும் எழில் வதனத்துடன் என்னையே ஏறெடுத்துப் பார்க்கின்றான் அவள்.

அவளது அசலவிழிகளில் ஓர் ஆர்வம் "அடைக்கலம் தந்தவள் நான் தான். உங்களுக்காக அடித்துப் பேசியவரும் நான்தான் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கின்றீர்களா? அதை வெளிப்படுத்த மாட்டீர்களா? என்பதை அறியத்துடிக் கின்றனவா அவள் விழிகள்

என் கண்கள் கலங்கி ... சொட்டுச் சொட்டாக கண்ணீர் சிந்தி சொற்ப நேரம் எடுப்பதற்குள் அவள் விழிகளில் நீர்வீழ்ச்சி ஒன்றே நிலை கொண்டு விட்டது.

அலைகடல் போல் ஆர்ப்பரித்த அவ்விடம், அசாதாரண அமைதிக்கு ஆட்பட்டு நிற்கின்றது.

'முத்தண்ணை கொண்டு போன சாமான்களையெல்லாம் கொண்டு வந்து இருப்பெடுங்க.' - அர்ச்சனா கிணற்றில் இருந்து கதைப்பது போல் கூறினாள்.

'அண்ண இந்தாங்க... இது என்னுடைய சொந்தப் பணம். பதினையாயிரம் உங்கட மச்சினனை மீட்கிறத்துக்கு இது பயன்பட்டும் நீங்க வசதி கிடக்கும் போது திருப்பித் தாங்க' சுமந்தன் முத்துவிடம் பணத்தை நீட்டுகின்றான்.

'நேர்த்திகா! நான் மனிதாபிமனப்படி முத்து மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கிற இல்லெண்டு தீர்மானிச் சிருக்கன். உமக்கு தொழிற் சங்கத் தலைவி என்ற வகையில் திருப்தி தானே?' - அர்ச்சனா நேர்த்திகாவை முதுகில் தட்டியழைத்தபடி கேட்டாள்.

'இது சங்கத்தைப் பாதிக்கிற விடயம். சாமான்களை முத்து கொண்டு வந்து, சோர்வெதுவும் இல்லாட்டித்

தான் அதை நான் வரவேற்க முடியும். எங்கட தொழிற் சங்கம், ஊழியர்களுக்காக கண்முடித்தனமாக வாதாடுற சங்கமல்ல. கஞ்சி ஊத்திற பாணையும் உடையாம இருக்க வேணும் என்பதில் கண்ணும் கருத்துமா இருக்கிற சங்கம்'

'நேர்த்திகா தொழிற்சங்கப் பிரசங்கம் செய்யுறதுக்கு, நேரம் காலம் பார்க்கிறதே கிடையாது.' - சுமந்தன் குறுக்கீடு செய்தான்.

'நேரம் காலம் பார்த்து நண்பர்களின் காலே வாரி விடும் நட்பைப் போன்றதல்ல எங்கள் தொழிற் சங்கம்... எதிர் நீச்சல் போட்டு தொழில் நிலையத்தையும்... தொழிலாளர்களையும்... உயர்த்தும் உயர்ந்த இலட்சியத் துடன் உருவானது தான் எமது சங்கம்...' ஏதோ முகத்தில் அடித்தாற் போல், அன்னியனிடம் கூறுவது போல் கடுமையாகவே கூறிவிட்டாள் நேர்த்திகா.

சுமந்தன் அதிரடித் தாக்குதலால் அதிர்ந்து போய் நின்றான்.

'நேர்த்திகா! ஆத்திரப்படக் கூடாது. பிழைகள் செய்யாதவர்கள் மனிதர்கள் அல்ல, மன்னிக்குர் மனப் பக்குவம் தான் மகத்தானது. முத்தை மன்னிப்போம்... எமக்குள் மோதிக் கொள்ள வேண்டாம்...' - அர்ச்சுன அமைதியாகக் கூறினாள்.

அனுபவசாலியான... நேர்மையான முத்தண்ணனைத் தொழில் ரீதியில் மன்னிப்போம்... ஆனால் அவர் செய்த அடாத செயலை மறைக்க அகப்பட்டுக் கொண்ட, அருளை அவமானப்படுத்தியதை எப்படி மன்னிப்பது?' - ஆத்திரத் துடன் கேட்டாள் நேர்த்திகா.

'என்னை மன்னிச்சிருங்க தம்பி. திட்டம் பிழைச்சதால சித்தம் கலங்கிப் போயிற்றன்... என்ற தம்பிக்குச் சமம் நீங்க.. இவ்வளவு அவமானப்படுத்தியும் ... என்னை நீங்க அடையாளமே காட்டவில்லையே ... இத்தகைய பெரிய மனசு கொண்ட உங்கட கால் செருப்பாக நானிருக்கன் தம்பி...' - என் காலைப் பற்றியபடி கதறுகிறான் முத்து.

எனக்குச் சங்கடமான நிலை. நான் எதிர்பாராத வேளையில் அல்லவா காலில் வீழ்ந்து விட்டான்.

கடவுளின் காலில் தவிர, மனிதன் எவர் காலிலும் விழக்கூடாது என்ற கொள்கை காக்கும் என் காலடியில் என் வயதிலும் கூடிய முத்து.

என் இதயம் துடிக்க அவரைத் தூக்கிவிடுகின்றேன். 'அண்ணை நடந்தது, நடந்ததாகவே போகட்டும். என்னைச் சங்கடப்படுத்தாதீங்க... நான் பெரிதாக ஒண்டும் செய்யவே இல்ல. நீங்க தவறை உணர்ந்திற்றீங்க... அதுவே போதும். உங்கட நேர்மைக்கு பாசம் சவால் விடுத்தது... அதில் பாசம் வென்று.. நேர்மை நிலைக்கட்டும்... நீடிக்கட்டும் .. நான் அவருக்கு ஆறுதல் அளிக்கின்றேன்.

எல்லாமே முடிவுக்கு வருகின்றது. சுமுகமாகச் சங்கடங்கள் அனைத்தும் சமாளிக்கப்படுகின்றன. நான் என்பாட்டில் நடக்க ஆரம்பிக்கின்றேன்.

'அருள் வா என்ற 'நாமு'க்குப் போவம்...' என் கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றான் சமந்தன்.

விரைவாகவே கையை விடுவித்து நடக்க ஆரம்பிக்கின்றேன்.

"பிளீஸ்... என்னை மன்னிச்சரு அருள்..." - அவன் கெஞ்சியபடி என்னைத் தொடர்கின்றான்.

"பணப்பலத்தால் நண்பனைப் பரிசுத்தவானாக்க - நீ எடுத்த முயற்சிக்கு எனது பாராட்டுக்கள். மனப்பலத்தால் மட்டும் எதையும் சாதிக்க முயற்சிக்கிறவன் தான்டா - இந்த அருள்... 'குட்பை' - 'நான் வேகமாக நடக்கின்றேன்.

அவன் என்னைத் தொடரவில்லை என்பதை அறிந்து, ஆறுதலடைந்து அமைதியாகவே நடக்க ஆரம்பிக்கின்றேன்.

பின்னால் சைக்கிள் ஒன்று நெருங்கிவரும் ஆரவாரம் என்னைப் பின்னால் தொட்டும் தொடாமலும் சைக்கிள் நிற்கின்றது.

“மிஸ்ரர் அருள் .. நான் உங்களோடு வரலாமா?” -
இனிய குரல் ஒன்று என்மீது இரக்கம் காட்டுவதுபோல்
செவிகளில் நுழைந்தது.

“நாங்க பொருளாதார ரீதியாக ஏழைகள்தான்,
மனசால் அல்ல என்பதை நீங்க இப்ப மனப்பூர்வமாகப்
புரிந்திருப்பீங்க... இப்போதைய மனநிலையில் உங்கள
தனியா விடுறதுக்கு என் மனசு கேட்கல்ல...”

திடீர் உறவு. திறமான புரிந்துணர்வு. திடமான நம்
பிக்கை, என் திசையையே ‘காட்டப்போகும்... திசையறி
கருவியா இவள்? நான் செல்ல நீனைக்கும் பாதையையே
இவள் செப்பனிடப் போகின்றாளா? அல்லது எல்லாவகை
யிலும் செயலிழக்கச் செய்யப்போகின்றாளா? - என் மனது
குழம்புகின்றது.

தவறுதலாக என் கை நேர்க்திகாவின் சைக்கிளில்
பட ஸைக்கிள் மணி அலறிக்கொள்கின்றது.

‘பார்த்தீங்களா அருள்! உங்களுக்கு சைக்கிளே
அழைப்பு மணி கொடுத்திற்று...’

‘என் குடிசைக்குச் சென்று ... நான் முதலில் குளிக்க
வேணும். அதற்குப் பின் ஆற அமர இருந்து யோசிக்க
வேணும். ‘பிளீஸ்’ என்னை...’ நான் வார்த்தைகளை முடிக்க
காமல் அவளிடம் விடைபெற முயற்சிக்கின்றேன்.

‘உங்களை தனியாவிட நான் தயார் தான் அருள்...
வீட்ட வந்து குளிச்சி... ‘லஞ்’ எடுத்திற்று ... நீங்க சுதந்
திரமாக உங்க குடிசைக்கு போங்க பிளீஸ்...’ - அவள்
விடாப்பிடியாக கேட்கின்றாள்.

புண்பட்டுப் பழக்கப்பட்ட என் நெஞ்சு, அவள் நெஞ்
சைப் புண்படுத்தாதே என பரிதாபப்பட்டு... உன்னை
உண்மையிலேயே... உயர்வாக நினைத்ததை உறுதி செய்த
ஒரே ஜீவன் அவள் தான் என்பதை நினைந்தபடி... அவளையே
தொடர வைக்கின்றது.

அந்தத் தாய் ஒப்பாரி வைக்காத குறையாக மிகுந்த
தாயன்போடு என்னை வரவேற்று உபசரிக்கின்றாள்.

அந்த அனுதாபமும், உபசரிப்பும், என் உள்ளத்தில் ஓரளவுக்கேனும் நம்பிக்கையை வளர்க்கத்தான் செய்தது.

அதற்குள் பம்பரமாகச் சுழன்று மதிய போசனத்தைத் தயாரித்து விட்டாள் நேர்த்திக . மேசை ஒழுங்கு செய்து மேசைக்குச் சாப்பாடும் வந்துவிட்டது.

அவர்களின் அழைப்புக்கள் அனைத்திற்கும் கட்டுப்பட்டு நான் அந்த மேசையருகே சென்று அமர்ந்து கொள்கின்றேன்.

நேர்த்திகாவே உணவு பரிமாறத் தயாராகின்றாள். அவ்வேளை வீட்டு வாசலில் ஜீப் ஒன்று வந்து நின்றது.

எனக்கு முழுமையாகப் பரிமாறிவிட்டு, வாசல் படியைப் பார்க்கின்றாள் நேர்த்திகா.

“வாங்க ஜி. எம்...” - நேர்த்திகா சிரித்த முகத்தோடு அர்ச்சனாவை வரவேற்கின்றாள்.

ஒரே பார்வையில் அர்ச்சனாவை அளந்து கொள்கின்றேன். வாட்டம் நிறைந்த வதனம். குனிந்த தலை. கலங்கக் காத்திருக்கும் விழிகள்.

கழுவிய கை காய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. கோப்பையில் கை பதிய பயப்படுகின்றது. எதிரியின் வாடையால் உணவே நஞ்சாகி விடுமோ என்ற நச்சரிப்பு.

“அர்ச்சனா நல்ல ‘ரைம்’... ‘லஞ்’ எடுக்கலாம் வாங்க.” என் முன்னால் கதிரை ஒன்றைப் போட்டு .. அவளுக்கும் உணவு பரிமாற ஆயத்தம் செய்கின்றாள் நேர்த்திகா.

“மன்னிக்க வேணும் நேர்த்திகா. உணவருந்தும் மனநிலை எனக்கில்லை. பாவமன்னிப்புக்கோரி பரிதவித்து வந்திருக்கும் பாவி நான்...” - அர்ச்சனா அழாக்குறையாக கூறுகின்றாள்.

நான் கண்களை மூடிக்கொள்கின்றேன். கண்களை மூடினால் இதயத்தையும் மூடி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை.

முடிய இதயத்துள்ளும் முள்ளொன்று துரத்தித், துரத்தி
துன்பறுத்துவது போன்ற உணர்வு எனக்கு. நேர்த்திகா
அவளைக்கட்டாயப்படுத்தி என்முன்னால் அமர வைக்கின்றாள்.

அதற்குமேல் என்னால் அங்கு அமர முடியவில்லை.
உணவு அருந்த ஆரம்பிக்கவும் இல்லை. காய்ந்த கையோடு
கதிரையை விட்டு எழுந்துவிட்டேன்.

அவதானித்த நேர்த்திகா ஓடி வந்து என் தோழைப்
பற்றி கதிரையில் கட்டாயப்படுத்தி அமர்த்திவிட்டாள்.

எவ்வித உணர்ச்சியையும் தூண்டாத அவளது துணிச்
சல்... என்னை வியக்க வைத்து... வியர்க்கவும் வைத்து
விட்டது.

தடுமாறிவிட்ட என்னை அவள் தாயும் வந்து .. (என்
தாயாகவே வந்து) என்னைச் சாந்தப்படுத்தி சாதமருந்தத்
தூண்டுகின்றாள்.

நிலைமையை ஊகித்து, அர்ச்சனா அவசர அவசரமாக
வெளியேறிவிட்டாள். அவளை யாருமே தடுக்கவில்லை. புயல்
அடித்து ஓய்ந்த அமைதி.

“ஒப்பமிட்ட வெற்றுக் காசோலை ஒன்று... வேடிக்கை
காட்டி வேஷம் கலைந்து விரைந்து செல்கிறது...” - என்
வாய் முணுமுணுப்பதை நேர்த்திகா அவதானித்தும்...
அதில் அக்கறை கொள்ளாமல் உணவு பரிமாறுவதிலேயே
முழுக்கவனமும் செலுத்துகின்றாள்.

“பணத்தால் கௌரவத்தைக் காத்துக் கொள்வதும்,
இழந்த கௌரவத்தை பணத்தால் வாங்கிக் கொள்வதும்
பணக்கார வர்க்கத்திற்குப் பழகிப்போன ஒன்று சுய கௌர
வத்தையும் பணத்தையும் பெரிதாக மதிக்கும் எம் போன்
றவர்கள் முன்னால் இவர்கள் மிகவும் கேவலமான பிறவி
கள்...” அர்ச்சனா சென்ற திசையைக் குறிவைத்துக் கூறி
யதையும், நேர்த்திகா கேட்டுக் கொண்டதான் இருந்தாள்.

“குறிஞ்சா சுண்டல் எப்படி? பசு நெய்யில் சுண்டி யது...” என் குறிப்புணர்ந்து சுண்டலை மீண்டும் வைத்த படி கேட்கின்றாள் நேர்த்திகா.

“அறுசுவையில் எனக்குப் பிடித்தமான அருஞ்சுவை, ஏழைகளுக்கு அயண் சேர்க்கும் அமிர் தமல்லவோ குறிஞ்சா...” மையல்க் கலை விமர்சனத்துடன்... விருந்து தொடர்கின்றது.

உணர்வுகள் உருசியான உணவில் ஊடாடத் தொடங்கினால் உள்ளத்தின் உறுத்தல்கள் கூட ஊமையாகி விடும் போலும்.

வெட்கப்படாமல் ஒரு பிடிபிடித்துவிட்டுத்தான் நிமிர்ந் திருக்கிறேன். நேர்த்திகாவிற்கு நிறைந்த திருப்தி.

“ஓட்டகம்போல ஒரே தடவையில்... இரவைக்கும் சேர்த்துப் பிடித்துவிட்டேன் ரொம்ப நன்றி...” என்று கூறிவிட்டு நான் புறப்பட ஆயத்தமானபோது, எதுக்கும் கலங்கவோ கவலைப்படவோ கூடாது தம்பி... கடவுளர கையில் எல்லாத்தையும் பாரம் கொடுத்திற்று பக்குவமா நடந்து கொள்ள வேணும்... நேர்த்திகாவின் தாய் எனக்கு ஆறுதல் கூறி அனுப்பி வைக்கின்றாள்.

மதிய வெயில் தலையில் தன்பாட்டில் விளையாட வியர் வைத் துளிகள்... உடல் முழுக்க முத்துக்களாகி விளையாட குடிசையை அடைகின்றேன்.

பாயைப் போட்டு அதில் படுத்துக் கொள்ளுகின்றேன். இரவு பாதித்தூக்கம் பாதிக்கப்பட்டதால் இலேசான தூக் கம் என்னைத் தத்தெடுத்துக் கொள்ளுகின்றது.

ஓரிரு மணித்தியாலங்கள் தூக்க மயக்கத்தில் கழிந் திருக்க வேண்டும். இயற்கை அழைப்பு எழுச்சி பெறஎழுந்து நிமிர்கின்றேன்.

குடிசை வாசலில் சாய்ந்தபடி நிற்கின்றாள் அர்ச்சனா, என் கண்களில் அகோரமான மின்னல் அவள் கண்களில் ஆழமான அருவி.

“என் நிம்மதியைக் கெடுப்பதென்றே நிரந்தர தீர்மானம் எடுத்திற்றீங்களா? பள்ளிப்பருவத்தில் என் படிப்பைக் கெடுத்தீங்க... இப்போ அனாதையாக வந்து நிற்கும் எனக்கு... காலையில் ‘பிளாங் செக்’ கதை கதைத்து... நான்குற்றவாளிதான் என்பதைக் கொஞ்சம் கூட கூசாமல் உறுதி செய்து... என் இதயத்தையே உடைச்சீங்க... இப்போ என்னோடு உரசி... என் ஒழுக்கத்தையும் மாசுபடுத்தி ஊரைக் கூட்டவா வந்திருக்கீங்க... ஒழுக்கமுள்ள பெண் என்றால்... இந்தக் குடிசைக்குள் காலடி வைக்காம தயவு செய்து போயிருங்க...” - என் வார்த்தைகள் அவள் செவிப்பறையைத் தாக்கியிருக்க வேண்டும்.

என் குடிசை வாசலின் கழிமண் சுவர் கரைந்து விடுமோ என்று அஞ்சமளவிற்குக் கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்கிக் கொண்டே இருந்தாள்.

குடிசை வாசலிலேயே அவள் நின்று கொண்டிருந்ததால் என்னால் வெளியேறவும் முடியவில்லை தள்ளி வீழ்த்திவிட்டு வெளியேறும் தைரியமும் இல்லை.

“பெண்ணின் வலிமை மிக்க ஆயுதம் கண்ணீர் தான் என்பதில் பூரண நம்பிக்கை கொண்டு கைவிலங்கில்லாமலே என்னைக் கைது செய்ய முடியும் என்ற தைரியத்துடன் தனியாக வந்திருக்கின்றாள்... இவளிடம் கை தியாகி விடாதே...” என்று நெஞ்சம் என்னை எச்சரிக்கின்றது.

இயற்கை அழைப்பு வேறு என்னைச் சங்கடப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. சாதாரியமாக இவளையும் சமாளிக்க வேண்டும்.

“ஐயோ பாம்பு” - என்று நான் கத்த... அவளும் வாசலை விட்டு விலகி நடுங்கியபடி... விழிகளால் பாம்பைத் தேடினாள். நான் நைசாக நழுவி விட்டேன்.

மாலையரை மனம் போன போக்கில் நடந்து மீண்டும் குடிசையை அடைந்தேன். நல்லவேளை அர்ச்சனா சென்று விட்டாள்.

“சனியன் தொலைஞ்சதே பெரிய காரியம்...” - என்ற திருப்தியுடன் விளக்கும் ஏற்றமல் குடிசைக்குள் முடங்கிக் கொள்ளுகின்றேன்.

“அண்ண! அண்ண!!...” - என்றும் அறிமுகமில்லா குரலொன்றின் கனிவான அழைப்பு. ஆண்குரல் என்பதால் எவ்வித ஆரவாரமுமின்றி குடிசைக்கு வெளியே தலையை நீட்டுகின்றேன்.

புன்னகைத்தபடி இருவர் நிற்கின்றனர். அவர்களை அடையாளம் அறிந்து கொள்ளாமலே சம்பிரதாய புன்னகையைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

“அண்ண உங்களிட்ட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்...” அவர்களில் ஒருவன் வந்த நோக்கத்தை வந்த வேகத்திலேயே வெளியிட... நானும் அதே வேகத்தில் உருக்குலைந்து கிடந்த... ஓலைப்பாயை... இரண்டாக மடித்து அதன் அங்கவீனங்களை அம்பலப்படுத்தாமல் அம்மனுக்குப் பட்டெடுக்கும் பக்குவத்துடன், குடிசைக்கு வெளியே அதைப் போடுகின்றேன்.

“வெளியில இருந்து கதைச்சாதான் அண்ண நல்லா இருக்கும். இப்ப ஒரே அவிச்சல், உங்கட, குடிசை ஏ. சி. றூம் மாதிரித்தான் இருக்கும்...” - என் குடிசைக்குப் பெருமை சேர்த்து, என்னோடு நான்கு பழக்கப்பட்டவர்கள்போல் கதைக்க ஆரம்பிக்கின்றார்கள்.

“தங்களை இவர்கள் அறிமுகம் செய்யவில்லையே என நான் அங்கலாய்க்க அவகாசம் அளிக்காமலே அவர்கள் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

சிவந்த நிறமும், சிரித்த முகமும் கொண்ட அந்த நடுத்தர வயதினன் என்னைப் பார்த்துக் கூட வந்தவனை அறி முகப்படுத்துகின்றான்.

“எல்லாம் கேள்விப்பட்டம் அண்ண... அர்ச்சனா அவ் வளவு பேருக்கு முன்னால... உங்களை அலட்சியப்படுத்தி யதை அறிஞ்சி...(ஆண் வர்க்கத்துக்கு அவமானம் எண்டா தனக்கு வந்த மாதிரி கருதுத்)... தம்பி வேணுகாந்தன் உடனே உங்களைப் பார்க்க வேணும் என்று அவதிப்பட் டான அதுதான் அவனை அப்பிடியே கூட்டிற்று வந்திற்றன்...”

நான் வேணுகாந்தனை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன். குனிந்த தலை நிமிராமல் தன்னடக்கத்தோடு அமர்ந்திருக் கின்றான். அவன் கைகள் ஒழுங்கின்றிக் கிடக்கும் என் பாயை ஒழுங்குபடுத்துகின்றதா? அல்லது பாயை மேலும் பாழாக்குகின்றதா என்பதைப் பரிசீலிக்கின்றனஎன் விழிகள்.

வேணுகாந்தன் நல்ல நிறம், அளவான உயரம், ஆண முகன் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசையேனும் தட்டிக்கொள் ளக் கூடிய உடல்வாகு கொண்டவன்போல் காட்சியளிக் கின்றான்.

“உங்களைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?” - என்பதுபோல் மற்றவரைப் பார்க்கின்றேன். அவரும் அதற் காகவே காத்திருந்தவர்போல் தன்னைப் பற்றிக் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

“நான் கூட்டுறவுக் கிளை முகாமையாளராகக் கடமை பார்க்கிறன்... அர்ச்சனாவை எனக்கு அறவே பிடிக்காது. பெண்ணில்ல அவள் பிசாசு...”

“அர்ச்சனா அவ்வளவு மோசமா?”

“ஓம் தம்பி... எங்கள் மதிக்கிறதே இல்ல... தன்ன விட்டா ஆள் இல்ல என்ற நினைப்பு. எங்கமீது கொள்ளைக் காரன் கண்ணோட்டம், சின்ன விஷயத்துக்கெல்லாம் தண்டப் பணம்...” - அவர் முழு மூச்சா கூறுகின்றார்.

எனது கொம்பியூட்டர் இதயம் தகவல்களை மட்டும் ஒழுங்காகப் பதிய ஆரம்பிக்கின்றது.

“உங்கட பெயர் என்ன எண்டு சொல்லலையே..”

“தர்மரூஜன்... ஊரில நல்ல மதிப்பான பேர்...” - அவரே உற்சாகமாகக் கூறுகின்றார்.

“ஊரிலேயே விஷேசமான மனேச்சர்...” - வேணுகாந்தன் அதை உறுதிசெய்கின்றான்.

“எல்லாக் கருத்தரங்கிலும் முத்து மனேச்சரைப்பற்றி வாயாரப் புகழ்ந்த அர்ச்சனா... இப்ப என்ன சொல்லப் போரு?” - தர்மரூஜன் ஆத்திரத்துடன் கேட்கின்றான்.

நான் புன்னகையைப் பதிலாக வழங்கி இருவரையும் ராறி மாறிப் பார்க்கின்றேன்.

“இந்த ஊரில மரணவீடென்றாலும் சரி... மணவீடென்றாலும் சரி... நம்மட வேணுகாந்தன் ர கைதான் ஒங்கி யிருக்கும். அதுபோல... ஊரில என்ன பொதுவேலையெண்டா லும் சொந்தவேலை மாநிரி முடிக்கிற கெட்டித்தனத்துக் காக.. இவருக்கு ஊரில ஒரு தனிக் கௌரவமே இருக்கு. ஆனா நாளைக்கு நடக்க இருக்கிற இந்தக் கூட்டுறவுத் தின விழாவில இவனுக்கு எந்தக் கௌரவமும் அளிக்கப்படவே யில்ல.. இந்தத் திமிர் பிடிச்சவள் வேணுகாந்தனை வேண்டாதவள ஒதுக்கிப் போட்டாள். பதவியைப் பெரிசா நினைச்சி.. ஆண் வர்க்கத்தையே அலட்சியப்படுத்தினாள்... இவள ஆட்டிப்படைக்கிறதுக்குப் பொருத்தமான ஆள் நீங்க தான் தம்பி...” - தர்மரூஜன் தனது நோக்கத்தை நகுக்காக வெளியிட்டுவிட்டான்.

“எந்தவகையில் பொருத்தமானவன்..?” - என்று நானும் ஆர்வம் கொண்டவனாகக் கேட்கின்றேன்.

இந்தச் சங்கத்திற்குத் தலைவராக வரக்கூடிய தகுதி உங்களுக்குத்தான் இருக்கு, உங்களைப்போல நேர்மையானவங்க இதில துணிஞ்சி இறங்கினுத்தான்.. கூட்டுறவு தூய்மையடையும்... தூசுகளாக ஒட்டியிருக்கும் அர்ச்சுனா போன்றவங்கள துடைத்து துரத்தவும் முடியும்...”

“ஓம் அண்ண... நீங்க மறுக்காம ஒத்துக்கொள்ள வேணும். மற்ற வேலையெல்லாம்... நாங்க பார்த்துக் கொள்ளுவம். அடுத்தமாதம் தேர்தல் வரும். அதுக்கு நாம இப்பவே தயாராக வேணும்...” - தர்மரூஜன் பிரேரிக்க, வேணுகாந்தன் அனுமதித்தே விட்டான்.

“எதிலும் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் எங்கேயாவது போய் விட வேண்டும் என்ற முடிவோடு இருந்த என்னை முன்பின் தெரியாத இவர்கள் ஏன் இப்படிக் குழப்புகின்றார்கள்?” - என்பதை அறியாமல் அவதிப்படுகின்றேன்.

நனைந்த கையோடு மின் கடத்தியில் கைவைத்தவன் போல் கதிகலங்கிப்போய் நான் நிற்க... அவர்கள் இரு வருமே என் முதுகில் தட்டிக் கொடுக்கின்றார்கள்.

“தேர்தல் என்றால்... செல்வாக்கு பிரச்சாரம், என்றெல்லாம் அலைய வேண்டிவரும் எண்டா யோசிக்கிறீங்க?”

“அதைப் பற்றிய கவலையே உங்களுக்கு வேணும். ஒவ்வொருகிளையிலும் நாங்களாகவே முக்கால்வாசிக்குமேல் அங்கத்தவர்களைச் சொந்தப் பணத்தில் சேர்த்திருக்கிறோம். அத்தனை வாக்குகளும் எங்கள் ஆணைக்கே அடிபணியும்... ஆகவே இனி நீங்க ஆகவேண்டியதைப் பாருங்க...” தர்மரூஜன் முடிந்த முடிவாகக் கூறிவிட்டான்.

“தர்மரூஜன் ஒவ்வொரு கிளையிலும் வேலை செய்தவர் அதால அந்தந்தக் கிளையில தனக்கு வேண்டிய ஆதரவாளர்களைச் சொந்தப் பணத்திலேயே சேர்த்து வைச்சது இப்ப நல்லதாய் போயிற்று...” வேணுகாந்தன் “வெற்றி நமதே” என்பதை அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையோடு கூறுகின்றான்.

அவர்களது உள்நோக்கம் உணர்ந்தவனாக. ஆனாலும் அப்பாவிபோல் நிற்கின்றேன் நான்.

“தையோட அர்ச்சனா அமர்ந்த கதிரையில்... வேணு காந்தன் அமர வேணும்... தலைவர் முதல் வேலை அது வாகத்தான் இருக்கும் ..” - தர்மராஜன் திட்டத்தை வெளிப் படியாகவே கூறிமுடித்தார்.

“அர்ச்சனாவைப் பதவி நீக்கி... பழி தீர்ப்பது...” - என் அடிமனதில் ஆழமாகப் பதிந்து ஒருவித தாக்கத்தை ஏற்படுத்த என்னையறியாமலே அர்த்தத்தோடு புன்னகைக்கின்றேன்.

எனது புன்னகையை அவர்கள் வெற்றிப் புன்னகையாகக் கணித்துக் கலகலவென்று சிரிக்கின்றார்கள்.

“தை மாதத்தில் தலைவர்...” - தற்பெருமை தாங்காமல் நான் அவர்களைத் தட்டிக் கொடுக்கின்றேன்.

வந்த வேலை சுலபமாக முடிந்து விட்ட திருப்தியில் அவர்கள் ‘தலைவர், இரவைக்கு எங்கட வீட்டில சாப்பிட வேணும்...’ - தர்மராஜன் என் கரங்களை உரிமையோடு பற்றியபடி அழைக்கின்றார். மற்றக் கையை வேணுகாந்தன் பற்றிக் கொள்கின்றான்.

“தயவு செய்து... என்னைத் தனியாக யோசிக்க விட்டீங்க எண்டா, நாளைக்குப் பின்னேரம் என்ர முடிவைச் சொல்லுவன்... அதுவரை எனக்கு விடுதலை அளிக்க மாட்டீர்களா?” - நான் கெஞ்சுவது போல் கேட்கின்றேன்.

‘தலைவர் இங்கு உண்ணாவிரதம் இருக்க... தொண்டர்களாகிய நாங்கள் உற்சாகமாக உணவருந்துவதா? உங்களை நாங்கள் தொல்லைப்படுத்த வரவில்லை. எங்களோடு உணவு அருந்திவிட்டு நீங்க விடுதலை பெறலாம். அதுவரை எங்கட அன்புக் கைதியாக இருந்தால் போதும்...’ - அவர்கள் என்னை விடவே மாட்டார்கள் என்பது உறுதியாகிக் கொண்டேயிருந்தது.

சிக்கிச் சிக்கி ஓசையெழுப்பும் ஒலிப்பதிவு நாடாபோல் ஆகிவிட்ட என் இதயம் மீண்டும் அவர்களிடம் சிக்கிக் கொள்ளப் போகின்றது என்று தெரிந்தும், அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தேன்.

ஆச்சரியப்படக் தக்க அழகிய வீடு, வீடு நிறையத் தளபாடங்கள். நவீன ஓடியோ, வீடியோ சாதனங்கள்.

ஒரு மனேச்சரின் வாழ்க்கைத் தரத்தை நினைத்து வியந்து கொண்டிருக்க விடாமலே 'டைனிங்' ரேபிழுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று விட்டார்கள்.

கொழும்பு நண்பர்கள் சிலர் உமிழ் நீர் ஊற நட்சத்திர ஹோட்டல்களின் உணவுவகைகளைப் பற்றிக் கூறி என் வயித்தெரிச்சலை வளர்த்ததுண்டு.

ஆனால் இன்று என் வயிறே குளிர்ந்தது, எதில் ஒரு பிடிப்பதெனத் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

மண் ஆசை, பொன் ஆசை, பெண் ஆசை எல்லா வற்றையும் விட இந்த ஊண் ஆசை பெல்லாததுதான் எனபதை நான் உணர்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

அந்த மேற்கத்திய உணவு வகைகளில் வெட்கம் பாராமல் உறவாடத் தொடங்கு முன், என் முன்னால் நுரை தள்ள ஒரு போத்தலும் வெற்றுக் கிளாஸ் ஒன்றும் என்னைக் குறிவைத்து நிற்கின்றன.

அதைப் பார்த்து நான் முகம் சுழிக்க, இது 'லேடிஸ் லிக்கர்' தம்பி... நல்லாச் சாப்பிடுறதுக்கு இது நல்ல சாமான்... 'பூரின் றபின்'களுக்கும் - 'நல்ல நிவாரணி...' என்று கூறியபடி தர்மரூஜன் நுரை சிந்தாமல் கிளாசை நிரப்புகின்றார்.

அதற்குள் வேணுகாந்தன் இரு சிறிய கிளாசுகளில் விஸ்கியை லாவகமாக ஊற்றி அதற்கேற்றவாறு 'ஸ்பிறிற்றை' கலந்து ஐஸ் கட்டிகளையும் அலாக்காகப் போட்டு விட்டு, என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கின்றான்.

'என்ன மன்னிக்க வேணும். இதன் மணமே எனக்குப் பிடிக்காது. தயவுசெய்து என்னைப் போகவிடுங்க...' நான் எழுந்துவிட்டேன்.

'நாங்க கட்டாயப்படுத்தல்ல 'அப்போ... நீங்க கொக்கா கோலா... குடியுங்க...' வேணுகாந்தன் அந்தப் போத்தலை என்னருகே திறந்துவைத்தான்.

'சியர்ஸ்...' - விஸ்கி கிளாசுகளுடன் என் கொக்கா கோலா கிளாசும் முட்டிக் கொண்டது.

இருவரும் விஸ்கிப் போத்தலையும், கோழிப் பொரியலையும் காலி செய்யும் கலையில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பதை அவர்கள் நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'அண்ண... இந்த ஊரில என்ன அழைக்காம ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கா?' - வேணுகாந்தன் அழுதபடியே கேட்டான்.

'இல்லடா அதுக்கேண்டா அமுறு?'

'இல்ல அண்ண நாளைக்கு நடக்க இருக்கிற கூட்டுறவுத் தினவிழாவை நடக்கவிடலாமா?'

'பொறுடா... கடைசி நேரத்தில உனக்கு அழைப்பு வந்தாலும் வரும்...'

'வராட்டி...'

'கறண்டுக்கு' சைக்கிள் செயின் எறியிறதிலயும்... மேடைக்கு கல் எறியுறதிலயும் உன்ர 'றெக்கோட்டை' உடைக்க எவன்ரா இந்த ஊரில பிறந்திருக்கான்...'

'நாளைக்கு அதை நான் திரும்பவும் நிரூபிக்கப் போறன்...'

என் இதய ஒலிப்பதிவு நாடா மோசமாகச் சிக்கித் துண்டு துண்டாவது போல் இருக்கின்றது.

கூட்டுறவுத் தினவிழாவென்றதும் எனக்குர் நானே நகைத்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

“பொது மக்களைப் பேய்க்காட்டுவதற்கு இத்தகைய தொரு விழா தேவைதான்...” - என் கருத்தைக்கேட்டு அவர்கள் பலமாகச் சிரிக்கின்றார்கள்.

“விழா நடாத்திறதும் ஒரு சாதனைதான்... அதைக் குழப்பிறதும் ஒரு சாதனைதாண்டா...” - தர்மரூஜன் வார்த்தைகள் தடுமாறக் கூறுகின்றார்.

“தம்பி சோடாவே குடிச்சி முடிக்கல்ல... நாம போத் தலையெல்லாம் காவியாக்கிப் போட்டம்... சாப்பிடுவம்...” அவரே சாப்பாட்டை நினைவூட்டினார்.

பதினொரு மணியும் கடந்துவிட்டதால், ஆறிய ‘நூடில்ஸ்’ சுவையிழந்து ஒருவாறு வயிற்றுக்குச் சுவையாகியது. அவர்களிடமிருந்து விடைபெற நள்ளிரவாகிவிட்டது.

“சாமம் மறுக்கிட்ட நேரம் தம்பியை இஞ்ச தங்கச் சொல்லுங்க தனிய அனுப்பாதங்க..” - தர்மரூஜனின் இல்லத்தரசி ஆலோசனை வழங்கினார்.

“தம்பியை ஒப்பந்தத்தோடதான் அழைச்சி வந்த நாங்க. அவரைக் குடிசைவரை கொண்டுபோய் விட்டிற்று வாறது எங்கட பொறுப்பு...” - தர்மரூஜா இல்லத்தரசின் கூற்றுக்குத் திருத்தம் கொண்டு வந்தார்.

“இது நேரடி ஒப்பந்தம் மூன்றாவது நபர் சம்பந்தப் பட்ட ஒப்பந்தமல்ல.. உயிரைக் கொடுத்தேனும் நிறைவேற்றவேணும் மனேச்சர்...” - வேணுகாந்தன் காற்றில் சிக்கிய நாணல்போல், வளைந்து நிமிர்ந்து நடை பழகியபடி கூறினான்.

“நான் தனியாப் போவன். ஒருவரும் கஷ்டப்பட வேணும்... நீங்க போய் தூங்குங்க ..” - என்று நான்கூறுவது அவர்கள் காதில் விழுவதாக இல்லை.

“தலைவரைத் தனியாகப் போகவிடமுடியாது. தொண்டர்கள் நாங்கள் பாதுகாப்பாகக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்போம். தலைவருக்கு நடக்கக் கஷ்டமென்றால் தூக்கிக் கொண்டே போவம்...” - கையில் எடுத்த டோர்ச் தவறி விழ .. மணலில் விழுந்த சில்லறையைத் தேடுவதுபோல் தேடியபடி கூறினார் தர்மரூஜன்.

ஊர் உறங்கிவிட்டது. சில சேவல்கள் சிறகடித்துக் கொள்ளும் சத்தம் கேட்கின்றது. ஆரவாரத்தில் சிறகடித்தாலும் அவை நேரக் கணிப்பில் நிதானம் இழக்காததால் கூவவில்லைப்போலும்.

ஆங்காங்கே நாய்களின் மகாநாடு நடந்து கொண்டிருந்தது.

“ஊரெல்லாம் மேய்ந்து விட்டு வீட்டுக்குப் பால் கொண்டுவா...” - எனப் பணிக்கப்பட்ட சில பசுக்கள், தங்கள் பணியைப் பயப்படாமல் பதற்றமேதுமின்றிச் செய்து கொண்டிருந்தன.

ரோட்டு முழுக்க இருவரும் நடக்க, நான் மட்டும் நிதானமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

“வெள்ளம் வந்தா... தண்ணிக் கப்பல் போற அளவுக்கு ரோட்ட அகலமாக்க வேணும் அண்ண...” - வேணுகாந்தன் அபிவிருத்திபற்றிப் பேசினான்.

“ஓண்டா தம்பி... இப்பவே பார்... நாம நடக்கவே வேலியெல்லாம் முட்டவேண்டியிருக்கு .. மடையனுகள் வேலியைத் தள்ளிப்போட்டிருக்கலாம்...” - தர்மரூஜன் ஒரு வேலிக்கு முட்டுக்கொடுத்து நின்றபடி கூறுகின்றார்.

“இப்ப அண்ண... இந்த ரூட்டில இருக்கிற பள்ளத் தில கிரேக்க கப்பலே நங்கூரம் போட்டு நிக்கலாம்” - ஒரு பள்ளத்தில் இடறி விழுந்து கிடந்தபடி கூறினான் வேணுகார்தன்.

அவனைக் கைகொடுத்து எழுப்பிவிட்டு நடக்க ஆரம்பிச் சின்றேன்.

மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த அந்தப்பாதை முழுக்க இருள் இறுமாப்புடன் ஆடம் பிடித்திருந்தது.

தாரத்தே தெரியும் அந்தப் வேம்பு மரத்தில் இருந்து இரு பக்கங்கள் இன்னிசை பொழிந்து கொண்டிருந்தன

அந்த மரத்தின் களைகள் வீதிக்கு மேம்பாலம் போட்டிருந்ததால் இருள் இன்னும் இறுக்கமாகவே இருந்தது.

அந்த இடத்தில் திடீரென ஒரு வெண்மை பளிச்சிடு வது போல் தெரிகின்றது.

“மனேச்சர் ‘டோர்ச்சை’ கொஞ்சம் தாங்க...” - நான் எதையோ அறிந்து கொள்ளும் அவசரத்துடன் கேட்கின்றேன்.

கையை நீட்டுகிறார். சையில் டோர்ச் இல்லை “எங் கண்ண டோர்ச்?” - என்று நான் அவரைத் துரிதப்படுத்த, “என்ர கையில் டோர்ச் இல்லையா தம்பி?” - என்று போதை மயக்கத்தில் கேட்க, “டோர்ச் தவறி விட்டது என்ற கணிப்போடு மெல்ல, மெல்ல முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

தாரத்தே தெரிந்த வெண்மை எங்களை எதிர்நோக்கி ஆமை வேகத்தில் அசைந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றது. நான் கண்களைக் கசக்கியபடி வீதியைக் கூர்ந்து நோக்கு கின்றேன்.

“அண்ண கொஞ்சம் அவதானமா நடங்க...” - நான் அவர்களை எச்சரிக்க, அவர்களிருவரும் அப்படியே வேலி யொன்றில் சாய்ந்தபடி நின்றுவிட்டார்கள்.

“அண்ண! மோகினி வருது நாம செத்தம்...” - வேணு காந்தன் வெறி பறக்கக் கூறினான்.

வெண்ணிற சேல்தான் என்பது தெளிவாவதற்குள், அந்தச் சுற்றூடலில் ‘மளார்’ என ஒரு மரக்கிளை முறிய, நாய்கள் வீதி நோக்கிப் படையெடுக்க, மாடு ஒன்று தலை தெறிக்க ஓட..... மனத் தைரியத்தில் சிறு தளர்ச்சி.

அதற்குள் மனேச்சர் ‘வதார்’.. ‘வதார்’ என வாந்தி யெடுக்க...

‘கடவுளே! மனேச்சருக்கு மோகினி அடிச்சிப் போட்டு இரத்தம்... இரத்தமாச் சத்தியெடுக்கார்..’ - என்று கூறிய படி வேணுகாந்தன் திரும்பி ஓட... நான் மனேச்சரைத் தேற்றிவிட்டு .. நெருங்கி வந்த திசையிலேயே வேகமாகத் திரும்ப... நான் கணிசமான இடைவெளி விட்டு அதைத் தொடருகின்றேன்.

சந்தேகமேயில்லை. பெண்ணின் சாயல்தான் “இரவும் வீணாக வம்பில் மாட்டிக் கொண்டாயே... இன்னும் உனக்குப் புத்தி வரலையா?” - என மனச்சாட்சி எச்சரித்தும்... ஏதோ ஒரு உத்வேகத்தில் அதைத் தொடர்கின்றேன்.

அது வேகமாக அசைந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. அதன் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்து விரைவதானால் நான் ஓடித்தான் போக வேண்டும்.

ஓட ஆரம்பிக்க, குறுக்கே ஒரு வெள்ளைப்பூனை காலில் மோதி மோசமான ஓசையெழுப்பி ஓட... இதய ஓட்டம் திடீரென நிற்க பின்வாங்குவதா? முன்னேறுவதா? என்றெரு குழப்பம்.

கிளைக்குக் கிளை மாறும் காகங்கள் சிறகடித்து ஏதோ ‘‘சிக்னல்’’ கொடுக்க தடுமாற்றத்துடன் அதைத் தொடர்கின்றேன்.

நியாயமான தூரம் தொடர்ந்தும், அது நிற்பதாக இல்லை. எனினும் நான் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தேன்.

அந்த ஆலயம் வந்ததும்... அதற்குள் புகுந்து கொண்டது வெண்ணிற ஆடை.

உடலெல்லாம் புல்லரிக்க இனம் புரியாத பயம். உடல் எல்லாம் வியர்வையால் சொரிய... 'ஆனை விட்டான்போதும் என்ற எண்ணம் ஒங்க... குடிசை நோக்கி கால்கள் வேகமாக அசைய ஆரம்பிக்கின்றன.

பின்னால் நாய்களின் இசையமைப்பு தொந்தரவு தரத்திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

'திக்' என்று இதயம் அடித்துக் கொண்டது. அதே வெண்ணிற ஆடை என்னைத் தொடர்கின்றது.

நா வறண்டு... உடலெல்லாம் சோர்ந்து... உணர்விழந்து விடுவேனோ என எண்ணுமளவிற்கு... என் துணிவு தூள் தூளாகி விட்ட உணர்வு.

சாறனை மடித்துக் கட்டியபடி... பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு... குடிசை நோக்கி... வேகமாக ஓடத் தொடங்கினேன்.

குடிசைக்குள் நுழைந்த போது, அங்கே மனித உடல் ஒன்று தட்டுப்படுவதைக் கண்டு என் இதயம் தவிக்கின்றது.

'யாரது?' - என்று நான் ஈனமான குரலெழுப்பியும் பதில் ஏதேனும் இல்லாததால் பற்கள் தாளம் இடுகின்றன.

ஒருவாறு குப்பி விளக்கைத் தேடிப்பிடித்து, குடிசைக்கு ஒளியேற்றுகின்றேன்.

முத்து மானேச்சர் நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கின்றார். அவர் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். தெருவெல்லாம் ஒரே நாய் இரைச்சல்.

ஆங்காங்கே கிளைகள் முறியும் சத்தம் அல்லது அல்லது முறிக்கும் சத்தம்.

பனை கீலையொன்று எங்கெல்லாமோ தட்டுப்பட்டு விழும் சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து பறவைகளின் பயங்கர ஆரவாரம்.

“முத்தண்ணை... முத்தண்ணை...” - நான் பரிதாபமாக அவரை அவசரமாக சிறுநீர் கழிக்கத் தாயைத் தட்டி எழுப்பும் குழந்தைபோல் தட்டி எழுப்புகின்றேன்.

“தம்பி... வந்திற்றீங்களா?” - கண்களைக் கசக்கியபடி எழுந்து நிற்கின்றார் அவர்.

“இவரையும் மோகினி மோப்பம் பிடித்ததால்தான்... இஞ்ச ஒடி வந்து பூந்தாரோ தெரியல்ல...” - என என் மனது அச்சத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கின்றது.

“அண்ண நீங்க எதையும் கண்ட நீங்களோ?” - நான் அவசர அவசரமாகக் கேட்கின்றேன்.

“என்ன தம்பி? எதைச் சொல்றீங்க?”

“வெள்ள உடுப்பில ஒரு உருவம்...”

“அந்தக் காலத்திலதான் இந்தக் கதை அடிபடும்... இந்தக் காலத்திலையுமா?”

“என் கண்ணுல கண்டநான் அண்ண...”

“மனப்பயம்... ஒரு வெள்ளைப் பேப்பர் காற்றில் பறந்தாலும், ஒரு உருவம் நடக்கிறமாதிரித் தெரியும்... இதையெல்லாம் விட்டுத்தள்ளுங்க தம்பி...” - அவர் அதிசயமாக என்னைப் பார்த்தபடி கூறுகின்றார்.

“இருவரும் ஒரே பாயில் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றோம். அவர் வார்த்தைகள் ஓரளவு ஆறுதலை அளிக்கின்றது.

“நடந்தத மறந்திடுங்க தம்பி...” - என்னை மேலும் அமைதிப்படுத்துபவர்போல் கூறுகின்றார்.

“கண்ணுக்குள்ள நிக்குது அண்ண...”

“யாரும் நடத்தை கெட்டதுகள் நடமாட்டமா இருக்கும்... அதையே நினைச்சிப் பயப்படாதீங்க...”

அவ்வேளை எனது குடிசை அருகே ‘மளார்’ என்று முருங்கைக் கிளையொன்று முறியும் சத்தம் கேட்டு, ‘அண்ண’ என்று அவரை வெட்கத்தை விட்டு அணைத்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

“தம்பி... நீங்க இதுக்குள்ள இருங்க... நான் வெளிய பாத்திற்று வாறன்...” - நான் தடுத்தும் அவர் முற்றத் துக்குச் செல்கின்றார்.

உடல் சிலிரிக்க நின்ற என்னை, அவரது மாடு கலைக்கும் சத்தம் சாந்தப்படுத்துகின்றது.

பக்கத்து வளவுப் பாட்டி, “மாடு வளர்ப்பவர் களுக்கு கெட்டவார்த்தைகளால் வாழ்த்துக் கூறி” - மாடு கலைக்கும் சத்தம், இழந்த தைரியத்தை ஈடு செய்து கொண்டிருந்தது.

அவர் சிரித்தபடி குடிசைக்குள்ள வருகின்றார். இருவரும் மீண்டும் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்.

“தம்பி உங்களிட்ட மன்னிப்புக் கேட்காமல் என்னை தூங்க முடியாது. அதுதான் எட்டு மணி தொடக்கம் இஞ்ச உங்களுக்காகக் காத்திருந்தன்... இரவும் நித்திரை யில்லாததால இஞ்சையே கண்ணயர்ந்து போயிற்றன்... போல இருக்கி...” - அவர் சுற்றிவழைக்காமல் வந்த நோக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

“நீங்க என்னைக் குற்றம் சாட்டாமல் சாதுவா நிண்டத நினைக்க, நினைக்க எனக்கு நெஞ்சே வெடித்திடும் போலிருந்தது தம்பி,... என் மச்சான்ற உயிரைக் காப்பாத்த நினைச்ச... உங்கட கௌரவத்திற்கும், நேர்மைக்கும் கண்ணி வெடியே வெச்சிற்றன் தம்பி...” - அவர் அந்த அகால வேளையில் அழுதபடி கூறுகின்றார்.

அவர் தவறைத் தானாக உணர்ந்து பிராயச்சித்தம் தேட வந்திருக்கின்றார் என்பதை அறிந்து, அவர்மீது எனக்கு அனுதாபம் பிறக்கின்றது.

“அண்ண! உங்கட நிலைப்பாடு... நீங்க உங்க மச்சான் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த பாசத்தின் வெளிப்பாடு தான்... அனாதையாக இருந்த நான் பாசத்தின் வலிமையை உங்களால் உணர்ந்திட்டன். நீங்க இனி எதைப் பற்றியும் யோசிக்காதீங்க... உங்க மச்சானை வெளியே எடுக்கிறதுக்கு என்னாலான உதவியைச் செய்யக் காத்திருக்கன்...”

அவர் என் காலில் வீழ்ந்துவிட்டார். “பெருந்தன்மையின் அவதாரத்தை நான் இண்டைக்குத்தான் தம்பி பார்க்கிறன்...” - அவரை என் காலில் இருந்து விடுவிப்பதே பெரும்பாடாகிவிட்டது.

அவரை ஒருவாறு தேற்றி, அவர்மீது எனக்கு எவ்வித மனஸ்தாபமோ... வைராக்கியமோ? இல்லை என்பதை தெளிவுபடுத்தி, காணாமற்போன அவர் தம்பியின் இடத்தை நான் ஈடுசெய்வதாகக் கூறி அவரை வழியனுப்பி வைக்கச் சேவலும் கூவத் தொடங்கிற்று.

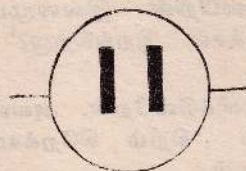
அந்தப் பாயில் வீழ்ந்து அப்படியே கண்களை மூடிக்கொள்ளுகின்றேன். என்னைச் சுற்றி வெண்ணிற ஆடைகள் சுழல்வது போன்ற பிரமை. கண்களை இறுக மூடிக்கொள்ளுகின்றேன்.

உடல் மெல்ல, மெல்ல நடுங்கத் தொடங்குகின்றது. உடலைப் போர்க்க வேண்டும் போலிருக்கின்றது, கொழும்பு நினைவில் 'வைட் சீற்றை' இழுத்துப் போர்க்க கைகள் அசைந்து,... மண்ணை வாரிக்கொள்ளுகின்றன. உடலில் உஷ்ணம் பரவ ஆரம்பிக்கின்றது.

கண்களை மூடுகின்றேன். கண்ணீர் வழிகின்றது. அப்படியே இரவு நீடித்திருக்க வேண்டும். திறந்திருந்த குடிசை வழியே சூரியனின் சூடான கதிர்கள்... என் முகத்தையே குத்துவதுபோல் இருந்தும் கண்கள் விழிக்கமுடியாத நிலையில் நான்.

அவ்வேளையில் மென்கரம் ஒன்று என் நெற்றியில் பதிவதை உணர்ந்து, என் விழிகள் கஷ்ரப்பட்டு விழிக்கின்றன.

அருகில் அவள் அமர்ந்திருக்கின்றாள். நெற்றியில் பதித்த கரங்களை அகற்றவேயில்லை. அதை அகற்றி விடும் அவசரமும் எனக்கில்லை. அவள் முகத்தை ஒருவித தென்போடு பார்க்கின்றேன். தேவதைபோல் அவள் முகம் முறுவலிக்கின்றது,

நேர்த்திகாவின் முறுவலிப்பில் - வேதனைகள் மெல்ல மெல்ல விடைபெற ஆரம்பிப்பது போன்ற ஆனந்தம் எனக்கு.

அவள் கையை எடுக்க, நானும் எழுந்திருக்க முயற்சிக்கின்றேன். முடியவில்லை. மீண்டும் சரிந்து கொள்ளுகின்றேன்.

'சரியான காய்ச்சலாக இருக்கு...' - அவள் என் மார்பிலும் கையை வைத்துப் பார்த்தபடி கூறுகின்றாள்.

'கொஞ்ச நேரத்தில சரியாப் போயிடும் நேர்க்கீடா. உங்களுக்கு வேலைக்குப் போக நேரமாகும் போங்க...' - அவள் கூடவே இருந்தால் சுகமாக இருக்கும்' - என்ற எனது எண்ணத்தைப் புதைத்தபடி கூறுகின்றேன்.

'உங்களுக்குக் காய்ச்சல் கொஞ்சம் கூட இறங்கவேல்லை' அவளும் நான் 'இப்போதைக்குப் போகமுடியாது' என்பது போல் கூறுகின்றாள்.

'கொஞ்சம் இருங்க... இதோ வாறன்...' எனக் கூறிய படி சிட்டெனப் பறந்தவள், 'டிஸ்பிறின்' காட்டுடனும், 'பிளேயின் சோடா'ப் போத்தலுடனும் மீண்டும் வந்து சேர்ந்தாள்

வாய்க்குள் டிஸ்பிறினைப் போட்டு விட்டு பிளேன் சோடாவை ஊற்றிக்கொள்கின்றேன்.

'காய்ச்சல் குறைஞ்சிற்று... நீங்க போங்க...'

'தொண்டையில் இருந்து டிஸ்பிறின் இன்னமும் இறங்கியிருக்காது. அதுக்குள்ள காய்ச்சல் இறங்கிற்று?' - அவள் சிரித்தபடி கேட்கின்றாள்.

நானும் அதைச் சிரிப்பால் சமாளிக்கின்றேன். அவள் தலைமறைவாகி விட்டாள். மீண்டும் 'கிறீம் கிறேக்கர் பிஸ்கற் பக்கற்'றுடன் வந்து நிற்கின்றாள்.

'களைப்பாக இருக்கும் ... இதைச் சாப்பிடுங்க...' - பிஸ்கற்றை நீட்டுகின்றாள்.

'ஐயோ... இரவு சாப்பிட்டதே அப்படியே இருக்கு . 'பிளீஸ்' வேண்டாம்...'

'அப்போ சமிபாட்டுக் கோளாறு தான். என்ன சாப்பிட்டிங்க?'

'நூடில்ஸ் வித் சிக்கிண்...'

'எங்கே விருந்து?' - எச்சரிப்பவள் போல் கேட்டாள். திடீர் பிறண்ட்ஸ்...'

'யார் ஆக்கலோ?'

'தர்மராஜன், வேணுகாந்தன்...'

'இந்தக் காய்ச்சல் விடவே விடாது...'

'ஏன்?'

'சமூக விரோத வைரஸ்கள் வைச்ச விருந்தாச்சே. நேர்த்திகா வெறுப்பை வெளிக்காட்டி ஆத்திரத்துடன் கூறினாள்.

'அவங்கட வலையில் இவ்வளவு இலேசாக உங்களால் எப்படி விழ முடிந்தது?' - எரிச்சலுடன் கேட்டாள் நேர்த்திகா.

'அவர்கள் வாயாலேயே அவர்களை அறிந்து, அளந்து, அவர்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்திருக்கேன்...'

'என்ன அரசியல்வாதியாக மாறும் எண்ணமா?'

'அதுவேதான்...'

“வினையாடாதீங்க அருள்...”

“பழிக்குப்பழி வாங்கிறதில நானும் அவர்களின் பங்காளி...”

“யாரைப் பழிவாங்க...”...

“அர்ச்சனாவை...”

அவள் பெயரைக் கேட்டதும் வாயடைத்து போய் நிற்கின்றாள் நேர்த்திகா “அர்ச்சனா?” அவநம்பிக்கை யோடு உறுதிசெய்யமுடியாது தவறாகக் கேட்கின்றாள் அவள்.

“இப்படிச் செய்தத... என்னிட்டக் கேட்டிருந்தா... ‘பிளாங் செக்கே’ கொடுத்திருப்பேன் என வீரப்பிடன் போகினானே அதே அர்ச்சனாவைத்தான்.

“ஆத்திரத்தில அடாத காரியங்களுக்கு அடிபணிஞ்சி போயிராதீங்க ...”

“அடிபணியல்ல. ஆட்சியையே பிடிக்கப் போறன்...”

“காய்ச்சலில் உங்களுக்கு எல்லாமே குழம்பிப் போயிருக்கு.

அமைதியாக இருங்க...” - அவள் ஆத்திரத்தை அடக்கி அழாக்குறையாகக் கூறினாள்.

“நான் குழம்பிப் போகல்ல... குறி வைத்துத்தான் பேசறன். குறிதப்பாது அர்ச்சனாவின் பதவியும் தக்காது...”

“ஒண்டுமே புரியலையே அருள். அர்ச்சனா சுத்தமானவள். பெண் என்ற வகையில் பேதலிக்க, எதையாவது பேசியிருந்தால்... அதைப்பெருசி படுத்தாம... எனக்காக அவளை மன்னிக்கமாட்டீங்களா?

“உங்களுக்காக நான் எதையுமே செய்யத் தயாராக இருக்கின்றேன். ஆனால் தயவு செய்து அர்ச்சனா விடயத்தில் நீங்க தலையிடுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்வது நல்லது. அப்படித் தலையிட்டால் உங்களிடமிருந்து நான் தற்காலிகமாகவேனும் தளளியிருக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படலாம்.” நான் அவளை எச்சரிப்பதுபோல் கூறுகிறேன்.

“நீங்க தள்ளி வைக்கவேண்டியவங்களோட சகபாசம் வெச்ச ஒரு சில மணித்தியாலத்திலேயே உங்கட மனசை எப்படி மாத்திப் போட்டாங்க பார்த்தீங்களா? தயவு செய்து அவங்கட உறவை உடனடியாகத் துண்டிச்சிப் போடுங்க.”

“நான் தீர்மானிச்சிட்டன்...”

“நன்றி- அருள்”

“அவசரப்படாதீங்க. அவங்கட துணையோட உங்கட சங்கத்தின் தலைவராக நான் வாறதாகத் தீர்மானிச்சிட்டன் இதில் எந்தத் திருத்தத்தையும் எதிர்பாராதீங்க...”

நேரத்திகா என் தீர்க்கமான முடிவைக் கேட்டுத் திகைத்து நின்றாள். மறுகணம் அவள் பார்வையில் ஒரு புதுமை. அவள் முகமும் பூரிப்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

‘ஆரம்ப வாழ்த்துக்கள் அருள்..’ - அவள் கையை நீட்டிக் குலுக்கிக் கொண்டாள்.

‘என் முழுமையான ஆதரவு உங்களுக்குண்டு. பொருத்தமான ஒருவர் தலைவராக வருவதென்றால்... அதற்கு தலையைக் கொடுத்து வேலை செய்யவும் நான் தயார் அருள்...’ - அவள் முழு மகிழ்ச்சியோடு கூறினாள்.

‘அர்ச்சனாவிற்குத் தெரிந்தால் உங்கட பதவியே பறிபோயிடும்...’ நான் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி கூறுகின்றேன்.

‘நீங்க அர்ச்சனா மீது தப்பிப்பிராயம் கொண்டிருக்கீங்க. அர்ச்சனா மற்றவங்கட சுதந்திரத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறதில் எல்லோருக்கும் முன்மாதிரி. அப்படியானவள ‘சீப்பாக’ நினைக்காதீங்க. இளகிய மனமும், இரக்க சபாவமும், கடமையில் இறுக்கமும் கொண்டவள் தான் அர்ச்சனா. இதமானவள்... இடர் தருபவளல்ல...’

அர்ச்சனாவைப் பற்றி அளவுக்கதிகமான வியாக்கியானம் எனக்குத் தேவையில்லை... - நான் கண்டிப்பாகவே கூறிவிட, அவள் கள்ளமாகவே சிரிக்கின்றாள்.

‘உள்ள வரலாமா?’ என்று கேட்டபடியே சுமந்தன் எட்ட நிற்க, சிரித்த முகத்துடன் வாங்க! வாங்க!! என்று வரவேற்கிறாள் நேர்த்திகா. சுமந்தன் ஒருவித தயக்கத்துடன் உள்ளே வருகின்றான்.

இரவு அருளுக்கு காய்ச்சலாம். இப்ப தான் விடத் தொடங்கியிருக்கி... வேர்க்கவும் தொடங்கியிருக்கு...’ - என்னைப் பார்த்துக், ‘கண்களால் சுமந்தனை, வரவேற்க வேண்டும்’, என்பதை வலியுறுத்தி விட்டுக் கூறுகின்றாள்.

‘காகக்காரன் வந்திருக்கார்...’ நானே நேர்த்திகாவைப் பார்த்துக் கூறுகின்றேன்.

‘அருள்! பிளீஸ் என்னைக் குத்திக் காட்டாத. நான் உன்னைக் காப்பாத்தியே தீரவேண்டும் என்பதிலதான் கரிசனையா இருந்தன்... அதாலதான் காசைக் கொடுத்துக் காப்பாற்ற நினைச்சன்... நீ இருந்த நிலையிலே எனக்கு ஒரே பதற்றமாப் போயிற்று அருள்...’ அவன் மனமுருகக் கூறினான்.

‘‘நேர்த்திகா சொன்னது போல உன்னை சொல்ல முடியல்லையே சுமந்தன். என் நண்பன் நிரபராதி. அவனை நிந்திக்காதீங்க... எண்டு நீ சொல்லியிருந்தால்... நான் காலமெல்லாம் நம் நட்பின் அடிமையா உன் காலையே சுற்றிக் கொண்டிருப்பேனடா..., நான் பெருமூச்சுடன் கூறுகின்றேன்.

‘‘சனங்களும், இளைஞர்களும் இருந்த அந்த உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில... உன் உயிருக்கே உத்தரவாதம் இல்லாத நிலை இருந்தது அருள்... அதாலதான் நான் எந்த ஆராய்ச்சியிலும் இறங்காம... உன் உயிரைக் காப்பதிலேயே குறியா இருந்தன்...’’

‘மானமே போன பிறகு உயிரைக்காப்பாத்தி என்னடா சாதிக்கப் போகிறோம்? அதைவிட அவங்கட கையாலேயே என்னச் சாக விட்டிருந்தா...முத்து மனைச்சருக்கு அவர் மச்சானை விடுவிக்கிறதுக்கு அவர் நினைச்ச மாதிரியே வழி பிறந்திருக்கும். அதையெல்லாம் விடு. வந்த விஷயம் என்ன? “வந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு இடத்தைக் காலி செய்” என்பதுபோல் கூறுகின்றேன்.

“சுமந்தன்! அருள் நொந்த மனதோடு இருக்கார். அதோடு காய்ச்சலால் உடம்பும் பலவீனப்பட்டிருக்கும். அதால அவர் கதைக்கிறதையெல்லாம் பாரமா எடுக்கா தீங்க...” நேர்த்திகா சமாதானப் புராவாகிச் சிறகடித்தாள்.

தலைமாட்டில் அமர்ந்து கொண்டான் சுமந்தன். என் முகம், கழுத்து, மார்பெல்லாம், வியர்வை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

தன் கைக்குட்டையை எடுத்து என் வியர்வையைத் துடைக்கத் தொடங்கினான் சுமந்தன். என்னால் தடுக்க முடியவில்லை.

அவன் வியர்வையைத் துடைக்கத், துடைக்க, என் இதயச் சுவையும் தானாக மெல்ல, மெல்ல விடுபடுவது போன்ற உணர்வு.

அவன் கையைப் பற்றிக் கொள்ளுகின்றேன். அவன் செயற்பாட்டைத் தடுப்பதற்காக அல்ல. யாராலும் பறித்துவிடக்கூடிய சாதாரண நட்பா இது என்பதைப் போல் எங்கள் இருவரினது கரங்களும் இணைந்து கொள்கின்றன.

‘இனிக் காய்ச்சல் எட்டியும் பார்க்காது...’ நேர்த்திகா கட்டியங் கூறுகின்றாள்.

“ஏன்?.. சுமந்தன் என்னைப்பார்த்துக் கேட்டான்

“இனி எட்டாத உறவாப் போயிருமாக்கும்...எப்படி இரண்டு பேரையும் ‘ஷேப்’ பண்ண எண்டு நான் யோசிக்கிறதுக்குள்ளேயே பிரிக்க முடியாத உறவெண்டு...

கையையே பிணைச்சுக் காட்டுறீங்களே..." அவள் கண்களால் கேலி செய்தபடி கூறினாள்.

மூவருமே முழுமையாகச் சிரித்துக் கொள்ளுகின்றோம். அந்தச் சிரிப்பில் முழுமையான நட்பின் பிரகாசம் பளிச்சிடுகின்றது.

"இனி எனக்கு இஞ்ச என்ன வேலை வருகிறேன்..." மீண்டும் அதேபாணியில் கண்களை வெட்டிக் கூறினாள் நேர்த்திகா.

"அர்ச்சனாவின் ஆத்திரத்துக்கு ஆளாகக் கூடாது என்ற அவசரத்திலதான் ஆள் நழுவப் பார்க்குது..." என்று நானும் கண்களை வெட்டிக் கூறுகின்றேன்.

"நீ பிழையா சொல்லு அருள். உன்னோட ஆழமா பழகுறவங்களுக்கு விசேட ஆதரவு கொடுக்கிறதில..... அர்ச்சனா முதலாவது ஆள்..." கமந்தன் என் கரங்களை இறுக்கியபடி கூறுகின்றான்.

"உயரதிகாரிக்காக, கீழ் மட்டங்கள் வக்காலத்து வாங்குவது வழக்கம்தான்... இது குரு பக்தியா? அல்லது குருட்டு நம்பிக்கையா... பதவி காப்பு பக்குவமா? எண்டு ஆராஞ்சி பார்க்கன் எதுவுமே அகப்படுதில்ல..."

"விளல்க் கதையெல்லாம் கதைக்காம... அதையெல்லாம் விட்டுப்போட்டு... வெளிச்சத்துக்கு வா... நான் அர்ச்சனாவின் விசேட தூதுவனாகத்தான் வந்திருக்கன்..."

"பார்த்தசாரதியிடமா? அல்லது பண்டாரியிடமா பயிற்சி எடுத்த நீ?"

"தோல்வி கண்டவர்களிடம் பயிற்சி எடுக்கவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்ல... அர்ச்சனாவின் அப்பழுக்கற்ற வழிகாட்டலில் வளர்க்கப்பட்டவன் தான் நான்"

"நான் திரும்பவும் ஏமாந்திட்டன். நட்புக்கு நம்பிக்கை ஊட்ட வந்திருக்கா என்றுதான் சந்தோஷப்பட்டன் நீயோ கட்டளைப்படி கடமைகாக்க வந்திருக்கா..."

“நட்பு பாலங்களின் மீது ‘கிறனைட்’ வார்த்தைகளை வீசி, வீசி... உனக்குப் பழகிப் போச்சு. ஆனால் உறுதியான நட்பை எதாலயும் உடைத்துவிடமுடியாது என்பதற்கு உடன்பாடானவர்கள் தான் நாங்கள்...”

“சரியாகச் சொன்னீங்க சுமந்தன்...” கைதட்டியே விட்டாள் நேர்த்திகா.

“பெரும்பான்மை சொல்லுறதானே ஜனநாயகம். நீங்க இருவருமே ஒரு பக்கம். நான் மட்டும் எதிர்ப்பக்கம் வெற்றியைக் கைதட்டிக் கொண்டிருக்க...”

“தெரியம் இருந்தா ‘றம்போ’ பாணியில தனித்து நின்றும் ஜெயிக்கலாம்...” நேர்த்திகா சிரித்தபடி கூறினாள்.

“ஜெயிக்கத்தான் போறன்...”

“எங்கட நட்பைத்தானே?”

“இல்ல தலைவர் பதவியை...”

சுமந்தன் நெற்றியைச் சுருக்க, நேர்த்திகா... நம்ம சங்கத் தேர்தலில அருள் நிக்கப் போறாராம்” என்று உற்சாகமாகக் கூற “கொடுடா கையை... என்று சுமந்தன் கையை நீட்ட உற்சாக ஆரவாரம் பல நிமிடங்கள் நீடிக்க,

“நான் வந்த வேலை சுலபமா முடிஞ்சு போச்சு... நாளைக்கே மேடையேறு...” என்று அழைப்பிதழை என்னிடம் நீட்ட... நான் அழைப்பிதழைப் பிரிக்க... அர்ச்சனாவின் கடிதமும் அழைப்பிதழோடு இணைந்து என்னை வரவேற்க...” கடிதத்தைப் படிப்பதா இல்லையா... என்ற தீர்மானத்தை எடுக்க அவகாசம் எடுக்க... இருவருமே நிலைமை உணர்ந்து... விடைபெற்றுவிட்டார்கள்.

அர்ச்சுன தனது கையாலேயே அழைப்பிதழை எழுதியிருந்தான். விசேட விருந்தினர் என்று அடைப்புக்குறிக்குள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

“இலக்குகளை இலகுவாக அடைவதற்கு விளம்பரங்களும் இன்றியமையாதனதான். மேடையேறும் சந்தர்ப்பமும் தானாக வந்திருக்கு. எதிரி கொடுக்கும் வாய்ப்பையும் எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்றப் பயன்படுத்தினாலென்ன?” - ‘அழைப்பிதழை ஏற்றுக்கொள்’ - என உள்மனது கூறுகின்றது.

அழைப்பிகழுக்குள் இருக்கும் அந்தக் கடிதத்தைப் பார்க்கும் ஆர்வமும் எழ அதைப் பிரிக்கின்றேன்.

‘அன்புள்ள அருள் அடர்கட்கு’ - என்று கடிதம் ஆரம்பிக்கின்றது.

உங்களின் புனிதமான இதயத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் தகுதி எனக்கில்லை. அதனால்தான் ஆரம்பம் முதல் தவறுமேல் தவறுகளை விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

‘பிளாங் செக்’ - கதையை நான் என் நிலையை உபாத்திக் கொள்வதற்காகக் கூறவில்லை. உங்கள் மீது நான் கொண்ட நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாகவே, அப்போதிருந்த பதற்றத்தில் அவ்வாறு கூறிவிட்டேன்.

அதை நீங்கள் தவறாக விளங்கிக்கொண்டு என்மீது மீண்டும் தப்பிப்பிராயம் கொண்டுவிட்டீர்கள்.

உங்களிடம் நேரடியாக மன்னிப்புக் கேட்க உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து நள்ளிரவுவரை காத்திருந்தேன். கொஞ்ச நேரம் கண்ணயர்ந்தும் விட்டேன்.

நாய்கள் குரைக்கத் தொடங்கியபோது தான் திடுக்கிட்டு எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினேன். எதிர்கொண்டு மூவர் வருவதைக் கண்டு நான் திசைமாறி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

என்னைத் தொடர்ந்து ஒருவர் வருவதைக் கண்டு கோவிலுக்குள் அடைக்கலம் கோரி ஓடினேன். மீண்டும் அங்கு இருப்புக் கொள்ளாமல் வீடு நோக்கி நடந்தேன்.

இரவு முழுக்க நடந்து திரிந்தும், உங்களைச் சந்திக்க முடியாது போய்விட்டது.

தயவு செய்து என்னை மன்னியுங்கள். எமது அழைப்பை ஏற்று இன்று நடைபெற இருக்கும் கூட்டுறவு தின விழா விற்கு விசேட விருந்தினராக வருகை தந்தீர்களென்றால், என்னை நீங்கள் மன்னித்து விட்டதாக எண்ணுவேன்.

நேற்றைய தூர் அதிஸ்டவசமான சம்பவத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக உங்கள் நேர்மையை மெச்சி, பொன்னாடை போர்த்துக் கௌரவிக்க எங்களது இயக்குனர் சபையே முடிவெடுத்திருக்கின்றது.

எனவே நீங்கள் அவசியம் இந்த விழாவில் கலந்து கொண்டு என்னை மன்னித்ததை வெளிப்படுத்தினால் இந்த ஏழை நெஞ்சம் அமைதி பெறும்.

உத்தியோக ரீதியாக உங்களை நேரில் அழைக்கவே நேற்றிரவு உங்கள் வீட்டில் உங்களுக்காகக் காத்திருந்தேன். உத்தியோக ரீதியான அழைப்புடன், தனிப்பட்ட எனது கடிதத்தையும் வைத்தனுப்பியதற்காக மன்னிக்கவும்.

என்றும் அன்புடன் 'அர்ச்சுனா' என கடிதத்தை முடித்திருந்தாள் அவள்.

எப்பவோ பழக்கப்பட்டுவிட்ட மணி, மணியான எழுத்துக்கள். வெள்ளைத்தாளில் நெளிவில்லாத அதே நேர்கோட்டு வசனங்கள்.

நான் பள்ளிப்பருவத்தில் (அப்பாவின் அகால மரணத்தின் பின்) பரம ஏழையாகி, பாடக் கொப்பிட்டுக்கே வழியில்லாத நிலையில் மலிவு விலையில் 'போஸ்டர்' பேப்பர் வாங்கி, கொப்பி கட்டி, அதில் நேராக எழுத முடியாது தவித்த நேரத்திலெல்லாம்... தானாக வந்து எனக்கு குறிப்பெழுதித் தந்த அதே எழுத்துக்கள்.

எனது நினைவுகள் பின் நோக்கி நகர்ந்து, நலிந்து.... அந்த நாட்கள்தான் என் நரக வாழ்க்கையின் ஆரம்பம் என ஆவேசம் பறக்க...

அந்த அழைப்பிதழும் கடிதமும் என் இருகை பெருவிரலுக்கும் சுட்டுவிரலுக்கும் இடையே சித்திரவதைப்பட்டுச் சிதைகின்றது.

வேகமாக அடித்துக் கொண்ட என் இதயம் நிதானத்திற்கு வருகின்றது.

அவசர அவசரமாக வாசித்ததால் உண்மையான அர்த்தங்கள் அனாதையாகிப் போய்விட்டனவா?

நல்லதொரு கலைப் படத்தை வீடியோவில் வேகமாகச் சுழலவிட்டுப் பார்த்ததுபோல் அவள் கடிதத்தைப் பார்த்து விட்டேனா?

கருத்தொருமித்து கருத்தரிக்காத சிகபோல் அந்தக் கடிதம் என் பாதத்தருகே சிதைந்து கிடக்கின்றது.

மெல்லிய காற்றுக்கு அக் கடிதத் துண்டுகள் அசைவது... அந்தச் சிகவிற்கு உயிர் இருக்குது என்பதை உணர்த்துவது போல் இருக்கின்றது.

“அதைக் காப்பாற்றுங்க...” - என்று அபலை ஒருத்தி அழுவது போன்ற பிரமை.

“நான்தான் சிசுவைப் பிரசவித்தேன். அதைக் கழுத்தை நெரித்தும் உயிர் பிரியவில்லையே?” - என்ற தோல்வி உணர்வுடன் ஒரு பெண் ஓடுவது போன்ற உணர்வும் என்னை உறுத்துகின்றது.

‘அதே வேளை நீதான் சிசுவை சிருஷ்டித்தவன், சிசு உருவாகக் காரணமே நீதான். உன் சிசு இது. உடன் இதைக் காப்பாற்று ..’ - என் உள்மனதில் ஊசி தைக்கின்றது.

ஊமை வெயிலாக உணர்வெல்லாம் ஒருவித வெட்கை நிச்சயமாக அது வேட்கையுடன் கூடியதல்ல.

சூட்சுமக்கு வெளியே வந்து பார்க்கின்றேன். பக்கத்து வளவில் கிணற்றடியில் ஒரு பாட்டி கிடுகு பின்னிக் கொண்டு இருக்கின்றாள் காற்று சற்றுப் பலமாக வீசுகின்றது

காலை ஏதோ தொட்டுச் செல்வது போன்றிருக்கின்றது. தொட்டுச் சென்றதை எட்டிப் பிடிக்கின்றேன்.

சிதைந்த காகிதத் துண்டொன்று சிறகடிக்கத் துணிந்துவிட்டது. அதைச் சிறைப்பிடித்துவிட்டேன்.

“என்றும் அன்புடன் அர்ச்சனா” - என் கைச் சிறைக்குள் மணி, மணியான எழுத்துக்கள்... என்னையே சிறைப் பிடிக்கவா சிரிக்கின்றன.

எவ்வளவோ எதிர்பார்த்து... பள்ளிப் பருவத்தில் அவளிடம் ‘ஓட்டோகிராபை’ நீட்ட... அவள் எழுதிய அதே மூன்று சொற்கள் முகவரியிடாமலே முழுமனதோடு அவள் எழுதிய அதே மூன்று சொல் மந்திரம்.

அன்று முத்தாக ஜொலித்த அதே வார்த்தைகள் இன்று முற்றாகவே சரிந்துவிட்ட உறவுக்கு முட்டுக் கொடுத்தே தீருவேன் என இன்று மூர்க்கத்தனமாக என் நினைவோடு மோதுகின்றதா?

“பாட்டி சூராவளி அடிக்கப் போகுது போல இருக்கு— தலையில் என்னவும் விழும்... கிடுகு பிறகு இழைக்கலாம்...”

விட்டிற்று வாங்க...’’ - பாட்டிக்கு வேண்டியவள் குரல் கொடுப்பது மரங்களின் அசைவோடு... அசைந்து என்னையும் சேர்கின்றது .

’’இது குரூவளியல் பிள்ள வெறும் கச்சாந்தரன்... உனக்கு ஆண்மாடு பெண்மாடு தெரியாது... சும்மாரி .. நான் இழைச்சுப் போட்டுத்தான் வருவன் ’’ - பாட்டி காற்றைவிட இரைச்சலாகக் கூவுகின்றாள்,

இந்த வயதிலும் இவ்வளவு உறுதி. இவ்வளவு தெளிவு. பாட்டியே என்னைப் பரிகசிப்பதுபோல் இருக்கின்றது.

கண்ணை வெள்ளைக் கார்த்திகைப் பூச்சொன்று முட்டிச் செல்வதுபோல் இருக்கின்றது கண்ணைக் கசக்கி... முட்டியதை இனம் காண முனைகின்றேன்.

என் கையில் சித்திரவதைப்பட்ட காகிதத்தின் சிறு பகுதியே அது.

அது பறக்கட்டுமே... பாரம் குறைந்ததால்தானே அது பறக்கிறது... அது பறக்க... என் இதய பரமம் குறையட்டுமே.

அதைப் பறக்கவிட்டால் என் இதயபாரம் இன்னும் அதிகரித்துவிடுமோ என்ற அறியாத் தனமா?

அது வளவெல்லை தாண்டுவதற்குள்... ஓடிச்சென்று அதைக் குதித்துப் பிடித்து... குடிசைக்குள் செல்கிறேன்.

குடிசைக்குள் அங்கொன்று, இங்கொன்றாக, அதே காகிதத்தின் பகுதிகள்... பதுங்கியிருந்து என்னைப் பார்ப்பது போல் இருக்கின்றது.

குடிசைக் கதவைச் சாத்தி, காகிதத் துண்டுகளின் படப்படப்பைக் குறைக்கிறேன்.

மாயமான் ஒன்று மேடைக்கழைக்கின்றது. அது போட்டிருப்பது பொறி மேடையா? அங்கு நான் போகத்தான் வேணுமா?

’’பிள்ள இந்த இழைச்ச கிடுகுகள எடுத்து .. குடிலுக்குக்கிட்டக் கொண்டுவோய் போடு... காற்று நிக்க மழை

பெஞ்சாலும் பெய்யும்... ஒழுகிற இடங்களாப் பார்த்துச் செருகி விடுவம்..." - பாட்டியின் தெளிவான குரல் என் செவிப்பறையில் பதிகிறது.

"இந்த ஆச்சி ஒரே இப்பிடித்தான்... ஒட்டக் குடிபைப் பழுது பார்த்துப் பார்த்து... உயிர வாங்கிப் போடும். ஒரே யடியா பிரிச்சுப் போட்டு... புதிசா கிடுக கட்டுவம் எண்டா மனிசி... கேக்காது..." அவள் புறுபுறுப்பதும் எனக்குக் கேட்கின்றது.

நிலத்தில் மெதுவாகச் சரிந்து கொள்ளுகின்றேன். குடிசையில் இருந்தே வான்வெளி ஆராய்ச்சி நடரத்த வசதியான குடிசை இது. வானில் கருமேகங்கள் தென்படாதது எனக்குத் தென்பூட்டுகின்றது.

நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்கின்றேன். மீண்டும்மெல்லிய சூடு, நான் உன்னை விட்டுப் போகமாட்டேன் என்பது போல் காய்ச்சல் என்மீது உறவாடுகின்றது.

எஞ்சியிருந்த பிளேன் சோடாவில் 'டிஸ்பிறின்' போடுகின்றேன்.

"தலைவா..." - என்ற குரலுடன் குடிசைக்குள் தலையை நீட்டுகின்றான் வேணுகாந்தன்.

"காய்ச்சலாம் என்று கேள்விப்பட்டன்... அதுதான் ஓடி வந்தன்..." - அவன் அதிகளவு அக்கறை கொண்ட வன்போல் கூறினான்.

பாயில் பங்கு கொடுத்து அவனை அமர வைக்கின்றேன் கரைந்துவிட்ட 'டிஸ்பிறின்' பருகிக் கொள்ளுகின்றேன்.

"தர்மராஜன் நிலை எப்படி?"

'வத வத எண்ட சத்திதான்... மனிசன் எல்லாத்திலயும் கலந்து அடிச்சதால... அதுவும் கணக்கில்லாம அடிச்சதால...'

"இப்ப எப்படி?"

"இப்ப பரவால்ல... தலை தூக்க ஏலாம... தலையிடிக்குதாம் உங்களை ஒருக்கா பார்த்திற்று வரட்டாம்.. எண்டு அனுப்பி வெச்சார்..."

“எனக்கு சுகம் எண்டு சொல்லுங்க...”

“நீங்க நல்லாப் பயந்திட்டிங்க...”

“இல்ல...”

“அதுக்குத்தான் கணக்கா பாவிச்சா... எந்தப் பிசா சோடையும் மோதலாம்...”

“எதையும் பாவிச்சி... நான் எதையும் சாதிக்க மாட்டன்..”

“இதென்ன அண்ண கடதாசி துண்டெல்லாம்...”

குடிசையில் ஆங்காங்கே சிக்கிக் கிடந்த கடிதத் துண்டுகளை அவன் சுட்டிக்காட்டியபோதுதான் நான் சுறு சுறுப் படைகின்றேன்.

அடுத்தவன் பார்க்குமளவிற்கு அது பகிரங்கப் பொருள் அல்ல என்ற பச்சாதாபம் எனக்குள் எழ , “தலைவரின் கொள்கை விளக்கம் எண்டு எழுதிப் பார்த்தன... சரிவரல்ல... கிழிச்சுப் போட்டன்...” - அவைகளைச் சேர்த்தெடுத்தபடி கூறுகின்றேன்.

“அண்ணன்ட எழுத்தே அழகான எழுத்துத்தான் .. எழுத்த வெச்சே எழும்பிடலாம்...” அவன் வஞ்சகமில்லாமல்தான் கூறுகின்றான்.

அவனது வர்ணனை எனக்கு எரிச்சலை ஊட்ட “அவனுக்கு அவ்வாறு சொல்ல உரிமை இல்ல... அந்த உரிமை உனக்குமட்டும் தான் என்று, ஏதோ ஒன்று என்னையறியாமலே உணர்த்த...” நான் ஏதோ ‘சீரியசாக’ யோசிப்பவன் போல் யோசித்து, “நான் கொஞ்சம் ஓய்வெடுக்க விரும்புறன் எண்டு சொல்ல...” அவனும் குறிப்பறிந்து ‘சரியண்ண’ எண்டு சொல்லி விடைபெற்றுவிட்டான்.

அவன் வெளியேறிவிட்டதை உறுதி செய்து கொண்ட பின் கிழிந்த காகிதத் துண்டுகளைக் கடிதமாகக் என் மனது தூண்ட... “அதைத் துரிதமாகச் செய்து முடிக்க முடியலையே...” - என்ற துன்பமான இன்பத்துடன் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்துகின்றேன்.

இதழ் இதழாகப் பிரித்துவிட்ட ரேஸ் ஒன்றை மலராக்கும் எனது முயற்சி முழுமுச்சாக நடக்கின்றது.

நீண்ட நேரம் விரயமாகியும் கிழிந்த காகிதக் சுற்றைகள் இணைப்புக்கு ஒத்துழைப்பு நல்குவதாயில்லை.

எனினும் எனது முயற்சி முற்றுப்பெறாமல் தொடர்ந்தது. மலர்களைத் தொடுத்து மாலையை உருவாக்குவது போல் சொற்களைத் தொகுத்து... அந்த மடலை... ஓரளவு முழுமையாக்கிவிட்டேன்.

ஏதோ ஆர்வத்துடன் அதை மனப்பாடம் செய்வது போல் மிகுந்த நிதானத்துடன் வாசிக்கின்றேன்.

எத்தனை தடவைதான் வாசித்தாயிற்று. எனினும் “இன்னும் வாசி... இன்னும் வாசி...” - என இதயத்தின் ஏதோ ஒரு மூலையில் இருந்து... உத்தரவு பிறந்து கொண்டே இருந்தது.

இவள் நடத்தைகள் அனைத்துமே பேதலிப்பின் வெளிப்பாடா? அல்லது பேய்க்காட்டலா என்ற எனது வினாவிற்குத் திருப்தியான விடை கிடைப்பதாக இல்லை.

பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்யாமலே... பரீட்சை நிலையம் சென்ற ஒரு பரீட்சார்த்தியின் மனோ நிலையில் நான்.

கூட்டுறவுத் தினவிழாவிற்குச் செல்வது சரியா? தப்பா? என்பதற்கும் தக்க பதில் தரிசனம் தருவதாக இல்லை.

நெற்றி நனைந்து... நெஞ்சு நனைந்து... உடலெல்லாம் ஒருவித ஈரலிப்பு.

நேரம் எவ்வளவு விரைவாக நகர்ந்திருக்கிறது என்பதை நினைக்க கொஞ்சம் ஆறுதலாகவும் இருக்கின்றது.

அர்ச்சனா முன்பும் இப்படித்தானே... என்னை அவமானப்படுத்தி விட்டு... என் பள்ளி வாழ்க்கையையே... பாழாக்கிவிட்டு .. எனக்காகப் பரிதாபப்பட்டாள்.

‘பாசாங்கு’ என்பது அவளின் பரம்பரைச் சொத்தாகும். அவளை அனுசரித்து நடக்கக் கூடாது. மீண்டும் அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்கின்றேன்.

“என்ன ஏதோ ‘லவ் லெற்றர்’ படிக்கிற மாதிரி இருக்கு?” என்ற கேள்வியைத் தொகுத்தபடியே எதிரே வந்து நின்றாள் நேர்த்திகா.

“ஏன் உங்களுக்கு அப்படி ஒரு எண்ணம் வந்தது?”

“உங்கட புருவ நெழிவுகளும், முக மாற்றங்களும், நீங்கள் வாசிப்பதில் ஒன்றிப் போயிருப்பதை வெளிப்படுத்தத்தானே செய்தன.

“இல்ல நேர்த்திகா, பொழுதைப் போக்க வேண்டும் என்பதற்காக... ஒரு விளம்பரத்தைக் கிழித்துவிட்டு .. அதை ஒழுங்குபடுத்திப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

“என்ன மணமகள் தேவை விளம்பரமா?”

நான் சிரித்தேன். அதை அவள் ரசித்தாள். கையில் கொண்டு வந்த பொட்டலத்தை நீட்டுகின்றாள்.

“என்ன இது?”

“சள்ளல் மிளகு தண்ணியும்... சுடு சோறும்... உடனே சாப்பிடுங்க...” - அவள் உரிமையோடு கூறுகின்றாள்.

பல வருடங்களுக்குப் பின் மிளகு தண்ணி மணம் என்னை வசிகரிக்க... பிரம்போடு நிற்கும் ரீச்சர் போல் நேர்த்திகா துரிதப்படுத்த...

“உங்களுக்கேன் சிரமம்...” - என்ற முகஸ்துதியெல்லாம் என்னை விட்டு விலக...

வசதியாக கோப்பையில் கொண்டு வந்த சோற்றை... போத்தலில் கொண்டு வந்த மிளகு தண்ணியுடன் சேர்க்க... போத்தலில் இருந்து விழுந்த சள்ளல் வாலுக்கு கண்கள் ‘ஆலா’ப் பறக்க...

“டிஸ்பிறின்... ஒன்றைப் போட்டிட்டுச் சாப்பிடுங்க...”, என்றொரு ‘பிறேக்கைப்’ போட, சாதத்தில் பதிந்த எனது கை விலக...

சிரித்தபடி அவளே டிஸ்பிறினைக் கரைத்து நீட்ட, ‘அச்சாக் குழந்தைபோல்’ அதை அப்படியே வாங்கிப் பருகி விட்டு...

“இனிச் சாப்பிடலாமா ரீச்சர்?” என்பதுபோல் நேர்த்திகாவை நோக்க,

அவள் கள்ளமாகச் சிரித்துச், ‘சின்னல்’ போட அவள் முகத்தைப் பார்த்தபடியே சாதத்தைப் பிசைந்து... முதல் வாயை உள்ளே தள்ள... பல் மெசின்கள் அரைத்து நொறுக்கி .. அருவருப்புடன் துப்ப...

“என்ன நேர்த்திகா, பல் விளக்கவா... கரித்துண்டையும் சோற்றுக்குள் வெச்சிங்க?” - என நான் வார்த்தைகளை வீச...

கரித்துண்டு கரிசனையை அவள் பாட்டி போல் விபரித்து ‘மன்னிக்கவும்’ - வாஸூலி செய்தி வாசிப்பவர் பாணியில், ‘சிம்பிளாகச்’ சிரித்து... உணவைச்- சுவைக்க உற்சாகமுட்டினாள்.

காலையில் பல் விளக்காததை நினைவுபடுத்திவிட்ட கரித்துண்டைச் சபித்தபடி .. நான் சாப்பிட ஆரம்பிக்கின்றேன்.

“மிளகு தண்ணி நல்லாயிருக்கு...”

“அர்ச்சுனா கைவிஷேசம் அப்படி?”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“அர்ச்சுனா அதி விசேட கவனமெடுத்து உங்களுக்காகத் தயாரித்துத் தந்ததுதான் இது...”

“யுதை ஏன் முன்னமே சொல்லவில்லை...” - கையை உதறிவிட்டு கண்டிப்புடன் கேட்கின்றேன் நான்.

அவள் கையைப் பிசைந்து கொள்கின்றாள். “சாதத் திற்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும்...” - என்பதைச் செய்கையில் காட்டுபவள் போல் (கை உதறியபோது சிந்திய) சோற்றுப் பருக்கைகளைக் குனிந்து பொறுக்குகின்றாள்.

என்னால் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசமுடியாத நிலை, நான் கை அலம்பச் சென்றபோதும் அவள் தடுக்கவில்லை.

பிசைந்த சாதத்தட்டைநான் கொட்டுவதற்காக எடுத்த போது, அதைத் தானாக வந்து வாங்கிக் கொண்டாள். இல்லை தடுத்துப் பறித்தாள்.

“நான் வைத்த பரிட்சையில் தோற்றுட்டிங்க...” - அவள் அமைதியாகக் கூறினாள்.

“எனக்குத் தோல்விகள் நன்கு பழக்கப்பட்டவை. அதனால் எனக்கு எந்தப் பாதிப்பும் ஏற்படப் போவதில்லை.

“ஒரு பேரை எடுத்தாலே பேய்க்கோபம் வருகிறது என்றால்... அந்தப் பெயர்... உங்களுக்குள் ஒரு மாபெரும் சக்தியாக மறைந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது... என்று தான் நான் நினைக்கிறேன்...”

எனக்கு அவள் வார்த்தைகளின் அர்த்தம் விளங்கவில்லை விளக்கம் கேட்கவேண்டுமென்ற விருப்பமும் இல்லை. பருகு வதற்காகத் தண்ணீரை எடுத்தபோது... அதையும் அவள் நெருங்கி வந்து பறித்தபோது, ‘பாய்ந்தறைய வேண்டும் போன்ற ஆத்திரம். அடக்கிக் கொண்டேன்.

அமைதி தர வந்தவள், ஆக்கிரமிப்புச் செய்கின்றாளே என்ற ஆற்றாமையில் நான். ஆதரவு தர வந்தவள் அடிமைப்படுத்துகிறாளே என்ற ஆத்திரம்.

அவளைப் பார்க்கவே பிடிக்காமல்... பார்வையைப் பல கோணங்களில் திருப்புகின்றேன். திரும்பும் பக்கமெல்லாம் கதிரவனின் ஒளிக்கீற்றுக்களின் எச்சரிக்கைகள்.

“உங்கள் மனோபாவத்தையறிய ஒரு பேச்சுக்கு அவள் பெயரெடுத்தால்... சின்னக் குழந்தைமாதிரி... பிசகு பண்ணீங்களே... பிசைந்த சோற்றையே வெறுத்திட்டீங்களே? இது உங்களுக்காக என் ஏழைத்தாய் தயாரித்த உணவு..” அவள் கண்கலங்கக் கூறினாள்.

“தண்ணி குடிச்சிங்க எண்டா சாப்பிட மாட்டீங்க... சாப்பிட்டிற்று தண்ணியைக் குடியுங்க...” - அவள் தட்டை என்னிடம் நீட்டுகின்றாள்.

“என் ஏழைத் தாய் தயாரித்த உணவு” என்ற வார்த்தைகள் என் நெஞ்சில் தையல் போட, என் கண்களும் கலங்க, அதைக் காட்டிக் கெள்ளாமல், குனிந்தபடி சாதத்தை உள்ளே தள்ளுகின்றேன்.

உலகிலேயே ‘தாய்’ என்ற சொல்லுக்குள்ள சக்தியை மிஞ்ச எச்சொல்லுமில்லை என்பதை நிரூபிக்க முயன்றவன் போல் ‘எச்சிமுள்’ தவிர, மிச்சம் ஏதும் வைக்காமல் தட்டைக் காவி செய்கிறேன்.

நேர்த்திகா காலியான தட்டை வாங்கியபோது... அவள் கண்ணீர்த் துளி என் கையில் பட்டுத் தெறித்தது.

‘ஏன் அழுறீங்க? - நான் பதற்றத்துடன் கேட்கின்றேன். மனச்சாட்சி கண்ணில் குத்துது அருள்...’ - அவள் எச்சிமுள்வை எடுத்து வீசியபடியே கூறினாள்.

‘எனக்கு இண்டைக்குச் சாப்பாட்டைவிடப் புதிர்’ தான் அதிகமாகப் போட்டிருக்கீங்க...” - தண்ணீரைக் குடித்து சை கழுவியபடி கூறுகின்றேன்.

அவள் மீதித் தண்ணீரில் தட்டைக் கழுவி விட்டு கைக் குட்டையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுகின்றாள்.

உண்ட களைப்பு உறக்கத்தை உருவாக்க முனைகின்றது. அவள் நிற்க, நான் நிலத்தில் சரிந்தால், நாகரீகமாக இருக்கசது என்பதால் சரிய முடியவில்லை.

படிக்கட்டில் பாதிப் பாலாடையுடன் ஏறிச் செல்லும் பெண்ணை அடிக்கட்டில் இருந்து பார்க்கும் அயோக்கிய ஆண் ஒருவன் என்னை எட்டிப்பார்த்துவிட்டுச் செல்கின்றானா.

முழங்காலைத் தொட்டும் தொடாமலும், விலை குறைந்த 'சொக்லற்' நிற சீத்தைச் சட்டையில் சொர்க்கத்திற்கு வழிகாட்டும் சொப்பன நாயகியாக அவள் தெரியவில்லை.

ஏழ்மையிலும் ஒரு எழில் உண்டு. எண்ணங்களிலும் ஒரு தெளிவுண்டு. தொன்று தொட்டு வரும் பண்பாட்டுக்கு மட்டுமே என்னால் வழிகாட்ட முடியும் என்பதைப் பக்குவமாகச் சொல்லும் பாவையாகவே அவள் நின்றாள்.

அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க உள்ளமெல்லாம் ஒருவித பரிசுத்தம் பரிணமிக்க ஆரம்பிக்கின்றது.

என் தலை கெழிந்து தரையைத் தொட்டுவிடுமா? என்ற ஒரு வித பாரம் தலையில் அழுத்துவதுபோல் இருக்கின்றது.

“நேர்த்திகா உங்களுக்கு நேரமாச்சு...” - அவள் சென்று விட்டால் கொஞ்சநேரம் படுக்கலாம் என்ற எண்ணத்தோடு அவளைத் துரிதப்படுத்த...

அவளும் தட்டையும், போத்தலையும் சுற்றிக் கொண்டு புறப்படத் தயாராகிறாள்.

“பின்னேரம் கூட்டுறவுத் தின விழாவிற்கு வருவீங்க தானே?” ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளுங்க... நான் சென்று வருகின்றேன்...” - அவள் நம்பிக்கையோடு விடைபெற முனைந்தாள்.

“விழாவிற்கு நான் போகத்தான் வேணுமா? நீங்களே என் நிலையில் இருந்து யோசிச்சி சொல்லுங்க நேர்த்திகா... என்னால் சரியான முடிவுக்கு வர முடியல...” - அவள் பதிலுக்காக நான் ஆவலுடன் அவளைப் பார்க்கின்றேன்.

அவளுக்கு தர்மசங்கடமான நிலையாக இருந்திருக்க வேண்டும். திடீர் முடிவேதும் எடுக்க முடியாமல் அவளும் தாமதித்தாள். நெற்றியைச் சுட்டுவிரலால் அழுத்தியபடி அவகாசம் எடுத்து என்னையும் அவதானிக்கின்றாள்.

ஜீப் ஒன்று வாசலில் நிற்கும் சத்தம். எட்டிப் பார்த்து விட்டு “அர்ச்சுனா வருகிறாள்...” - என மகிழ்ச்சியோடு கூறினாள்.

அவளின் பின்னால் புதிய கட்டில் ஒன்று குடிசை வாசலை அண்மித்து நின்றது. ‘சியஸ்ரா’ மெத்தையிட்ட வசதியான சிங்கிள் பெட் அது. குடிசை வாசலில் வாசலில் நுழைய முடியாமல் வெளியே அது நிற்க

வெளிர் நிறச் சேலையில் அதைத் தொட்டபடி தயங்கி நின்றாள் அர்ச்சுனா.

என்னைப் பார்த்தாள் நேர்த்திகா. என் முகத்தில் இருந்து அர்ச்சுனாவை நோக்கி விஷ அம்புகள் ஏவப்படுவதை அவள் அறிந்து கொண்டாள் போலும்.

கூட்டுவிரலை இதழ்களில் பதித்து எனக்கு எச்சரிக்கை செய்து விட்டு “உள்ள வாங்க” அர்ச்சுனா என அவளே அழைத்தாள். அழைப்பை ஏற்று அவளும் குனிந்த தலை நிமிராமல் குடிசைக்குள் புகுந்துவிட்டாள்.

“‘பெட்டை’ எவ்விடத்தில் போடலாம் நேர்த்திகா?” என்னை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தது. நேர்த்திகாவை நோக்கி பார்வையைச் செலுத்திக் கேட்டாள் அர்ச்சுனா.

அர்த்தத்தோடு என்னை நேர்த்திகா பார்ப்பதற்கு முன் என் வார்த்தைகள் பாய்ந்து விட்டன.

‘எதுக்கு? முதலிரவு நடாத்தவா? அல்லது நான் பிணமானபின் வளர்த்தவா?’

“அருள்!” - என நேர்த்திகா என்னை எச்சரித்தும் என் எரிச்சல் அடங்கவில்லை.

‘கூட்டுறவுத் தின விழா வவுச்சரில் விழுந்த கட்டிலா இது? அல்லது வந்திருக்கிறது அன்னை திரேசா என்ற எண்ணமா? அல்லது இரும்புச் சீமாட்டி என்ற இறு மாப்பா?’

முந்தானைக்குள் முகத்தைப்புதைத்து குலுங்கிக், குலுங்கி அழும் அர்ச்சுனாவை அரவணைத்தபடி நின்ற நேர்த்திகா கண்களால் கண்ணகியை நினைவூட்டி “எதுக்கும் ஒரு எல்லை இருக்கு மிஸ்ரர் அருள்... நீங்க எல்ல மீறிற்றீங்க... உங்களைத் தேடி வந்ததால் அர்ச்சுனா தேவடியாள் எண்டா... அதைவிட கேவலமாகத்தான் என்னையும் எடை போட்டி ரூப்பிங்க...” - என்று வார்த்தைகளால் என்னை எரித்து விட்டு அர்ச்சுனாவைப் பிடித்து இழுத்தாள் நேர்த்திகா.

அர்ச்சுன அசையாமலே நின்றான். நேர்த்திகா அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. குடிசையில் இருந்து வெளியேறும் முயற்சிக்கு அர்ச்சுன ஒத்துழைக்கவில்லை. அந்த ஏமாற்றத்தை வெளிக்காட்டாமல் தனியாக வெளியேற முயன்றான் நேர்த்திகா.

“நேர்த்திகா நில்லுங்க...” - நான் அவளை வார்த்தைகளால் தடுக்கின்றேன்.

நின்று என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, “நாகரீகம் தெரியாதவர்கள் எப்படி நல்லவர்களாக இருக்க முடியும்? அப்படிப்பட்டவர்கள் என்னை எப்படித் தடுக்க முடியும்?” - கூறியபடியே நடக்க ஆரம்பித்தாள் நேர்த்திகா.

ஓடிச் சென்று அவளை இடைமறிக்கின்றேன். “நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலேயே போறீங்களே?”

“அர்ச்சுனாட்ட இப்ப கேட்ட கேள்வியை நாளைக்கு என்னட்டயும் கேட்கத் தயங்கமாட்டீங்க. இப்பிடிப்பட்ட உங்களுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கு?” அவள் என்னைப்பார்த்துப் பின்னோக்கி நகர்ந்தபடி கூறிச் செல்ல... தரித்து நின்ற ஜீப்பில் தட்டுப்பட்டு நின்றான்.

நான் அவளை நெருங்கி நிற்கின்றேன். அவள் ஜீப்பில் சாய்ந்தபடியே கண நேரம் நின்றான். மௌனம் .. ஒரு பிரசங்கத்தையே வார்த்தைகளில்லாமல் முடித்திருக்க வேண்டும்.

“நான் இனி உங்களோடு கதைப்பதாக இருந்தால்... என் கருத்துக்களுக்கும் நீங்க மதிப்பளிக்க வேண்டும்...” - நிபந்தனை போட்டாள் நேர்த்திகா.

“பிள்ள கிடுகு காஞ்சிற்று... மழை வாறத்துக்கு முன்னால செருகி விடுவம்... கிடுக எடித்து வா...” - பக்கத்து வளவு பாட்டியின் குரல் எங்களை ஊடறுத்து உறுதியாகவே செல்கின்றது.

அவள் நிபந்தனையை நிர்ப்பந்தமாக ஏற்றுக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற நிலையில் ‘சக’ என்று நான் சாடை செய்ய, அவள் மீண்டும் குடிசை நோக்கி நடக்க, அவளை தொடர்கின்றேன் நான்.

அந்தக் குறுகிய அவகாசத்துள், கட்டில் குடிசைக்குள் வந்துவிட்டது. ‘சியெஸ்ரா’ - தகுதிக்குறைவான இடத்துக்கு வந்துவிட்டோமே எனச் சிணுங்குவதுபோல் தெரிந்தது.

“பொருத்தமான இடத்தில் பேசட்டிருக்கீங்க...” - நேர்த்திகா அர்ச்சனாவைத் தைரியமாகத் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

“கட்டிலில் அமருங்கள்...” - நேர்த்திகா எனக்கு கட்டளை பிறப்பிக்கிறாள். நான் கட்டுப்பட வேண்டிய நிலை.

“நீட்டி நிமிர்ந்து... களைப்பு நீங்க... ஓய்வெடுங்க...” என்றும் சொல்லிவிடுவாளோ? என்ற அச்சத்துடன் ‘சியெஸ்ராவில்’ பட்டும் படாமல் அமர்கின்றேன்.

‘சியெஸ்ரா’ - பணிவுடன் பதிந்து எழுந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்கின்றது, “என்னைப் பயன்படுத்தத் தெரியாதவன் போலிருக்கின்றது...” - என அது ‘கொல்’ லென்று கிரிப்பது போன்ற அசைவுகள் அதில் தெரிகின்றது.

“அர்ச்சனாவை அமரச் சொல்லுங்கள்...” - மீண்டும் ஓர் ஆணை பிறக்கின்றது.

கட்டிலில் ஒரு பக்கத்திற்கு ஒதுங்கிக் கொண்டு... “அர்ச்சனாவை அமரச் சொல்லி” - கை அசைவால் காண்பிக்கின்றேன்.

வாய் பேச முடியாத நோயாளி... தன்னைப் பார்க்க வந்தவரை, அமரச்சொல்லிகைஜாடை காட்டுவது பே.ன்ற எனது பாணி நேர்த்திகாவிற்ரு அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

கண்களால், உங்கள் அணுகுமுறை சரியில்லை என்பது போல் என்னை அவள் சண்டிக்க,

அதற்குள் அர்ச்சனா... அந்தக் கிழிந்த பாயில் அமர்ந்து கொண்டாள். இருவருக்கும் உள்ள இடைவெளியில் நேர்த்திகா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

சமாதானம் செய்ய வந்தவள் சண்டித்தனமல்லவா செய்கிறாள் என்பதை அவளது நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் காட்ட எவ்வளவு நேரந்தான் இதைச் சகித்துக் கொள்வது என்ற எண்ணமே எனக்குள் ஓங்குகின்றது.

ஓங்கி அறைந்து இருவரையும் பிடரியில் பிடித்து குடிசைக்கு வெளியே தள்ளிவிட்டால் எப்படியிருக்கும் என்ற கற்பனைக் காட்சியில் என் உள்ளம் ஒத்திகை பார்க்க முயன்று கொண்டிருந்த வேளையில்...

“இப்போ காய்ச்சல் எப்படி?” - என்ற கனிவான குரல் என் ஒத்திகைக்குத் திருத்தம் கொண்டு வந்தது.

பதில் சொல்லத்தான் வேணுமா? என்ற ஆத்திரம் என்னை ஆட்கொள்ள முகத்தை அவளுக்கு எதிர்த்திசையில் திருப்பி, அவசர ஆராய்ச்சி ஒன்றில் இறங்கிவிட்டவள் போல் நான் பாவனை செய்துகொண்டேன்.

“பிள்ள தும்புத்தடியால... இந்த இடத்தில உள்ள கிடுக உசத்திப்பிடி... நான் அதுக்குள்ள புதுக் கிடுகு செருகிறன்... கண்ணில கந்தல் விழும் கவனம்...” - பாட்டியின் அறிவுறுத்தல்கள்... குடிசைக்குள்ளும் அலை பாய்ந்து செல்கின்றது.

“உரமா உயர்த்தாதடி... பழைய கிடுகு பொத்துப் போகும். பிறகு... கிடுகச் செருகியும் பிரயோசனம் இல்லாம போயிரும்...” பாட்டியின் தொழில்நுட்ப அறிவுறுத்தல்கள் தொடர்கின்றன.

“அருள்...! அர்ச்சனா கேட்டது கேட்கலையா?” - பிரம் போடு நிற்கும் ரீச்சராக நேர்த்திகா மீண்டும் எனக்குக் காட்சி தருகின்றான்.

“என்ன கேட்டவ?” - அதில் நான் அக்கறையே காட்டாதவன் போல் கேட்கின்றேன்.

“வருத்தம் பார்க்க வந்தவ், வர்ணனையா செய் திருப்பா... சுகம்தான் கேட்டிருப்பா...”

“எனக்கு ஒரு வருத்தம் குறைஞ்சிற்று... இன்னொரு வருத்தம் கூடியிருக்கு...”

அர்ச்சனா அதிக அக்கறையோடு என்னை அவதானிக் கின்றாள். நேர்த்திகா விழிகளால் நெருங்குகின்றாள்.

“ஒண்டுமில்ல மனவருத்தம்தான் .”

“அதுக்கும் மருந்தாகத்தான் அர்ச்சனா வந்திருக்கா...” நேர்த்திகாவின் வார்த்தைகள் ‘வாயை மூடுங்க...’ என்ற தொனியில் ஒலிப்பது போல் இருக்கின்றது.

“அரசியல் இடமாற்றங்கள் போல்... என் மனதிலும் ஒரு இட மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடுவாளா நேர்த்திகா...” என்பதை நினைக்கவே எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கின்றது.

“எனக்கு பைத்தியம் வந்தால் எவ்வளவு நல்லா இருக் கும்...” என்று நான் ஆலோசிக்க திரும்பவும் தலைப்பாரம் அதிகரிக்கின்றது.

மிளகு தண்ணி மணம் தொண்டையில் இருந்து மூக் கால் வெளியேறுகின்றது. உணவுப் பருக்கைகள் தொண் டையில் இருந்து வாய்க்குள் எட்டிப் பார்க்கும் அவஸ்தை.

அவசரமாக வெளியேற முனைந்த என்னை... என் நிலை உணராமல் தடுத்தாள் நேர்த்திகா.

வாயைக் கையால் பொத்துகின்றேன். குடலை யாரோ லைகளால் முரட்டுத் தனமாகப் பிசைவது போன்ற சித்தீர வதை மூக்கெல்லாம் மிளகாய்த் தூளைத் தடவிவிட்டது போன்ற பயங்கர எரிவு.

பொத்திய கை ஊடாகப் பீறிட்டு வந்தது சத்தி. கை தாலாக விலகிக் கொண்டது.

இரு மென் கரங்கள் என் நெற்றியைத் தாங்குவதையும் இன்னும் இரு கரங்கள் சத்தியைச் சேர்ப்பதையும் என்னால் சாடையாகவே அவதானிக்க முடிகின்றது.

கட்டிலில் சரிந்து கொள்ளுகின்றேன். மீண்டும் அதே அவஸ்தை. எழுந்து நடக்க முயற்சிக்கையில் மீண்டும் சத்தி. இப்போ வேதனை குறைந்து வருவது போன்ற உணர்வு.

சத்தியைச் சேகரிக்கும் சட்டிகள் போல் இரு சோடிக் கைகளும் மாறி, மாறி, இயங்கியதைத் தெளிவாகப் பார்த்த பின்னர், அவர்கள் மீதுபரிதாபம் பிறக்கின்றது.

“இப்ப என்ன செய்யுது அருள்?” - அர்ச்சனா ஒரு வித அச்சத்துடன் கேட்டாள். நேர்த்திகா தண்ணீரை நீட்டினாள். வாயைக் கழுவிக்கொள்ளுகின்றேன்.

“இப்போ எனக்கு எதுவுமே செய்யவில்லை. உங்களுக்கு என்ன செய்வதென்றுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை.

“ஏன்?” - நேர்த்திகா கோபத்துடன் கேட்கின்றாள்.

“நேர்த்திகா நான் இப்ப கிண்டலாக எதுவும் பேசல்ல. இந்த துர்நாற்றத்தையும் தாங்கிக்கொண்டு... என் சத்தியை கைகளில் வாங்கிக் கொண்டீர்களே... அதை நினைக்க எனக்கு நெஞ்சு கூசுது... உங்களுக்கு நான் எப்படி நன்றி செலுத்தப் போகிறேன்...”

நேர்த்திகா பரபரப்புடன் பகமையாகச் சிரித்தாள், அர்ச்சனா பக்குவமாக, பௌவியமாகச் சிரித்தாள். குடிசையில் சிந்திக்கிடந்தவைகளில் மண்ணைத் தூவிக் கொண்டிருந்தாள் நேர்த்திகா.

“அருள்! உங்கமீது கொண்ட பக்தியால... உங்க சத்தியே எனக்குப் பிரசாதம் பேசலத் தெரிஞ்சுது...” - அர்ச்சனா அடக்கமாக அளந்து பேசினாள்.

எனது கைவிரல்கள் தானை ஒன்றோடொன்று இணைய...
கைகள் நீண்டு மடிந்து .. உயர்ந்து .. அவளுக்கு நேராக
நிற்பதைக் கண்டு... அர்ச்சனாவிற்குக் கண்கள் கலங்கியது.
நேர்த்திகாவின் முகமும் மலர்ந்தது.

“இப்ப என்ன செய்யுது அருள்?”-அர்ச்சனாவின்
இதழ்கள் இதமாக அசைந்தன.

எனக்கு இப்போ எல்லாப் பாரமும் குறைஞ்சி தலையில
மட்டும் ஏதோ ஒன்று அழுத்துகின்றது...”

“என்ன அருள்?”- அகலக் கண்களில், அலாதிப் பிரி
யத்தை ஆராதனை செய்தபடி கேட்டாள் நேர்த்திகா.

“நன்றிச் சுமைதான்...நன்றிச் சுமை மட்டும் தான்”
வேறேதும் கருத்துக்களை அவர்கள் எட்டிவிடக் கூடாது
என்பதற்காகவே ‘மட்டும் தான்’-என்பதை அழுத்திக் கூறு
கின்றேன்.

“வள்ளுவர் இன்னும் சாகவேயில்லை என்பதை அருள்
நல்லா நினைவூட்டுகிறார்... அது போதும் தானே அர்ச்சனா?”
நேர்த்திகா கிண்டலாக அர்ச்சனாவைப் பார்த்த படியே
கூறுகின்றாள்.

அவள் ஆனந்தமாக ‘ஆமா’ போட்டாள். எதுக்கும்
ஒருக்கா டொக்டரிட்ட காட்டிறது நல்லதில்லையா?”
ஆலாசனை வழங்கினாள் அர்ச்சனா. அதற்கு ஆதரவு காட்
டினாள் நேர்த்திகா.

“அவசியமில்லை. காய்ச்சல் என்றும் பாராம... (நேர்த்
திகா தனது தாயை நினைவூட்ட... என் தாயின் நினைவே
வந்து...என் தாயே சமைத்த உணவு என்ற உணர்வு உயர)
...அளவுக்கதிகமாகச் சாப்பிட்டிற்றன்... நெஞ்சுவரை
சோறு... அதாலதான்...”- நான் உண்மையை விளக்கி
விட்டேன்.

“ஏதும் ‘லைற்று’ சாப்பிட்டா நல்லா இருக்குமே...”
அர்ச்சனா கேட்டாள்.

“வெறுமையாக இருப்பது தான் நல்லது...”

“மிஸ்டர் நான் அழைப்பிதழ் ஒன்று அனுப்பியிருந்
தேனே .”

“கிடைத்தது. நன்றி...”

“அவசியம் கலந்து கொள்ள வேண்டும்” - தன்
கண்களால் என்னைக் குறிவைத்தபடி கேட்டாள். என்
பதிலை அறிவதற்காக, உற்சாகமாக, உன்விப்பாக என்னை
நோக்கியபடியே நின்றாள் அர்ச்சனா.

என்னை பதில் சொல்ல முடியாத நிலை. இருவரையும்
மாறிமாறிப் பார்த்த நேர்த்திகா என்னை உற்றுப் பார்க்கத்
தொடங்கினாள். நான் மௌனமாகத் தலையைத் தொங்கப்
போட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“அருள் வருவார்” - நீண்ட அவகாசமெடுத்த
பின்னர், நேர்த்திகாவின் குரல், என் குரலாக ஒலிக்கின்றது.
அர்ச்சனாவின் முகத்தில் எத்தனை மலர்ச்சி.

“நன்றி...” - அவள் பற்கள் அனைத்துமே பளிச்சிட்டு
மறைந்தன.

“ஜீப்... அனுப்புறன் ..”

“நான் எதையும் திருடல... திருடவும் மாட்டன்...”

“அப்போ கார் அனுப்புறன் ..”

“கால் நடையா தான் வருவன். இதற்குமேல் தொந்தரவு
செய்தால் நேர்த்திகாவின் வாக்கு வாபஸ் பெறப்
படலாம்...”

“நாங்க வாகனத்தை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளும் ..”

“இந்தக் கட்டில் மெத்தைக்குரிய காசு?” - நான் ஒரு
பிச்சைக்காரன் என்பதைப் பிரதிபலித்துக் கேட்கின்றேன்.

“வட்டியுடன் வாங்கிக் கொள்வாம் ..” - அவர்கள்
இருவரும் ஒத்த குரலில் கூறிவிட்டு விடைபெறுகின்றார்கள்.
ஜீப் நகருகின்றது.

நடக்கக் கூடாததெல்லாம் நடந்துவிட்டமாதிரியான
சலிப்பில் நான் அவர்கள் இருவரும் என்னைச் சூழ்ந்து
கொண்டு கை ஏந்தியபடி நிற்பதுபோன்ற நிலைவு.

நேர்த்திகா மட்டுமா? அர்ச்சனாவும் சேர்ந்து தானே கையேந்தினாள். ஆச்சரியமான அதிர்ச்சி; ஆழமான தாக்கத்தை அல்லவா எனக்குள் ஏற்படுத்திவிட்டது.

எப்படி நான் இந்தக் கட்டிலில் சரிந்தேன். அவள் போட்ட கட்டிலில் நான். இதென்ன கனவா? நனவா?

தொட்டுப் பார்க்கின்றேன், கட்டிலே தான். கண்களை நன்கு விரித்துப் பார்க்கிறேன். பட்டப் பகல்தான். கிழிந்த பாயைத் தேடுகின்றேன். அதை அகற்றி விட்டா சென்றிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் நன்கு பயன்படுத்தி விட்டுத்தான் சென்றிருக்கின்றார்கள்.

“அர்ச்சனா; நீ பல வருடங்களுக்கு முன் செய்தது... உனது இன்றைய நடவடிக்கைகளால் அடிபட்டுப் போய் விடும் என்று நினைக்கிறாயா? அது அடிமனதில் அச்சப் பொறித்த விடயம் .. நீ நினைப்பதுபோல் அது அகன்று விடாது.. ஆனால் எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற முடிவுடன் தான் உங்கள் விழாவிற்குச் சமூகம் கொடுக்கப் போகின்றேன்...”- என் பெருமூச்சு ஒரு வித பெருமிதத்துடன் வெளியேறுகின்றது.

எட்டுக் கால்களுடன் இரு உருவங்கள் என்னை எட்டிப் பார்க்கின்றன. எரிச்சலூட்டும் வாசனை.

“வாங்க...”- வேண்டாவெறுப்புடன் கூடிய வரவேற்பு அது.

அவர்களால் நிமிர்ந்து கூட நிற்க முடியவில்லை, மது அவர்களை மடக்கி வைத்திருக்கின்றது.

நான் அமரச் சொல்லாமலே கட்டிலில் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றார்கள்.

“தம்பி! இஞ்சி அரைச்சி... சாராயத்தோட கலந்து கொண்டு வந்திருக்கன்... அடிச்சிப் பாருங்க... காய்ச்சல் அடியோட பறந்திடும்..”- தர்மராஜன், அவருக்கும் என் மேல் ஆக்கறை உண்டு என்பதை அருமருந்துப் போத்தலை நீட்டியபடியே அறிய வைக்கின்றார்.

“இத மருந்தெண்டு நினைச்சுக் கொண்டு குடியுங்க ”
வேணுகாந்தன் சிபார்சு செய்கிறார்.

“காய்ச்சல் இருந்தால்தானே... மருந்தைப் பற்றி
யோசிக்க வேணும்...”

“அப்ப இப்ப காய்ச்சல் இல்லையோ?”- இருவரும்
ஏமாற்றத்துடன் கேட்கின்றார்கள்.

“இல்ல...”

“அப்ப... வந்தவங்களோட போயிற்றோ?”

பொங்கும் சினத்தைப் பொறுமையோடு அடக்கி,
“பொறுக்கிகளோடு ஒரு போதும் கூட்டுறவு வைக்கக்
கூடாது...”- என்ற ஞானத்தைப் பெறுகின்றேன். அவர்கள்
இருவருடைய தலைகளும் .. மதுவென்ற மகுடியால்
பாம்பின் தலைகளாகி ஆடியபடியே நிற்கின்றன.

“அர்ச்சனா அசுப்பறிஞ்சி... உங்க காலில கட்டிலோட
வந்து விழுந்திற்றுப் போறாள் போல... அனுபவசாலி அவள்
வருங்காலத் தலைவரையும் வளைச்சுப்போடலாம் எண்ட
நினைப்பு அவளுக்கு—”- தர்மராஜன் வார்த்தைகள் சிக்கிச்
சிக்கி வந்தன.

“அதெல்லாம் நம்மட அருளிட்ட வாய்க்குமா?
தலைவரா வந்தவுடனே... சீட்டுக் கிழிக்கிறதே அவளுக்குத்
தானே...”- வேணுகாந்தன் நோக்கத்தை நினைவூட்டினான்.

“அவள்ர சீட்டைக் கிழிக்கிறதுக்கு முந்தி... அவள்ர
சீலையைக் கிழிச்சிப் போடாதீங்க தம்பி...”- தர்மராஜனுக்கு
தலைகெட்ட வெறிதான் என்றாலும், சின்னத்தனமாக அவர்
பேசியதை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை.

“அண்ண! நிதானத்தோட வாங்க... நிம்மதியாப்
பேசுவம். இப்ப நான் கொஞ்சம் ‘றெஸ்ட்’ எடுக்கப்
போறன்.

இஞ்சி கலந்த சாராயத்தை அவர்கள் இருவரும், பங்
கிட்டுப் போத்தலை வீசி விட்டு அவர்கள் புறப்படும் வரை
எனக்கு முத்தரையில் படுத்த உணர்வுதான்.

யாருக்கும் தெரியாமல் கொழும்புக்கே போய்விடுவோமா என்ற முடிவெடுத்து, அதை முழுமையாகப் பரிசீலனை செய்யுமளவிற்கு இன்றைய நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றுவிட்டனவே.

“எப்படி நடந்தாலும், யாரும் எதுவும் கேட்காத சுதந்திரமான வாழ்க்கை அல்லவா அது, இங்கே தான் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டமே நடக்குது. சுதந்திரமாக எதைத்தான் செய்யமுடிகிறது?”

மூன்று மணியிருக்கும், உறைக்கின்ற வெயில்தான். குடிசைக்கு வெளியே வந்து, முற்றத்தில் நிற்கின்றேன். வளவைச் சுற்றி முருங்கைதான்.

அதன் வெள்ளைப்பூக்கள் கொட்டுப்பட்டுக்கிட்டத்தட்ட வளவெல்லையை நேர் கோட்டுக் கோலமாக, போட்டிருக்கும் கோலத்தை ரசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

பக்கத்து வளவுப் பாட்டி பதிந்த தென்னை மரத்தின் பழுத்த ஓலையை இழுத்துப் பார்க்கின்றாள் “பாட்டி நான் உன்னைப்போல் இன்னும் பழுக்கவில்லை ...” - என்ற திமிரோடு அந்த ஓலை அலட்சியமாக நிற்கின்றது.

பாட்டி தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு முயற்சியைக் கைவிடுகின்றாள். ‘பாட்டிக்கு உதவு’ என்று பிறந்த உத்தரவிற்கு .. உடன் நடவடிக்கை எடுக்கத்... தெருவில் ஏறி .. அவள் வளவில் நுழைகிறேன்.

ஓரே இழுவையில் அந்த ஓலையின் ஆணவத்தை அடக்கி பாட்டியின் அட்டகாசமான சிரிப்பைப் பரிசாகப் பெற்று .. மீண்டும் குடிசைக்குள் நுழைகின்றேன்.

கட்டிலில் பார்சலுடன் நேர்த்திகா இருக்கிறாள்.

“மீண்டும் காய்ச்சல் வந்ததா?”

“வராது”

“இடியப்பம் சாப்பிடுங்க...” - கையில் வைத்திருந்த பார்சலையும், சொதிப்போத்தலையும் நீட்டினாள்.

“என்மீது உங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை?” என அடிமனதில் எழுந்த கேள்வி அவசரமாகவே வெளியேறிவிட்டது.

“சுயநல நோக்கம் எதுவும் இல்லை...” - அவள் சுருக்கமாகச் சுத்தமாகக் கூறினாள்.

அதற்குமேல் அவளிடம் எதுவும் கேட்கமுடியாதவாறு ‘ஆப்பு’ வைத்துவிட்டாளே.

“நேரத்தோடு சாப்பிடுங்க. அஞ்சி மணிக்கு சுமந்தன் வருவார். ஆயத்தமாக இருங்க. எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு” நேர்த்திகா கூறியபடி நகர ஆரம்பித்தாள்.

அவள் சைக்கிள் ஏறி சவாரி மேற்கொள்ளும்வரை அவள் பின்னாலேயே என் விழிகள் மட்டுமல்ல .. உள்ளமும் தொடர்ந்து சென்று .. தொடரமுடியாமல் திரும்பி வந்தன.

சுயநலமேயில்லாத இவளின் சுத்தமான அனுசரணை என்றுமே இருக்குமா? தாய் தந்தையர் செய்த புண்ணியம்தான் இப்படியான அறிமுகங்களுக்கு அடித்தளம் என்பார்கள். அந்த வகையில் நான் கொடுத்து வைத்திருக்கின்றேனாக்கும்.

முகத்தை நான்கு அலம்பி விட்டு வந்து அமர்கின்றேன். அமர்ந்தது கட்டித்தான் என்றதும் ஒருவித சங்கடம். கட்டிலைத் தூக்கி வீசவும் முடியவில்லை. வீசினாலும் பொலிஸ் போல் நேர்த்திகா வந்து தொந்தரவு செய்வாள்.

பார்சலைப் பிரிக்கின்றேன். இடியப்பம் சுடுகின்றது. சொதியை ஊற்றி, வயிற்றில் இடைவெளி இருக்கத்தக்க தாகச் சாப்பிடுகின்றேன்.

சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு முற்றத்தில் உலாவுகின்றேன். உண்ட மயக்கம் குடிசைக்குள் இழுக்க - கட்டில் என்னைத் தாங்கிக் கொள்கின்றது.

குடிசை வாசலில் மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று உறுமியபடி 'ஹோண்' பண்ண... அர்த்தராத்திரி தூக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டவன்போல் எழும்புகின்றேன்.

"சுகமான நித்திரை போல..." - சுமந்தன் மோட்டார் சைக்கிளை 'ஸ்ராண்டில்' நிறுத்தியபடி கேட்டான்.

"வா சுமந்தன்..."

"வந்திருந்து ஆற அமர பேச நேரமில்லை... கெதியா வெளிக்கிடு..."

அவன் என்னைத் துரிதப்படுத்த... நாலுமுழத்தை மடித்துக் கட்டியபடி... அவன் மோட்டார் சைக்கிளில் அமர்ந்துகொள்கின்றேன்.

நேரம் ஐந்தைத் தாண்டிவிட்டதென்பதை அவன் ஞாபகப் படுத்தியபடி என்னை அழைத்துச் செல்கின்றான்.

தெருவெல்லாம் திறந்தவெள்ளம்போல் திரண்டிருந்தது சனக் கூட்டம். கூட்டுறவு தினவிழாவிற்கே இவ்வளவு கூட்டமா என்ற கேள்வியை எழுப்பியபடி உள்ளம், திடீர் உவகை கொள்ள ஆமைவேகத்தில் அசையத்தொடங்கியது மோட்டார் சைக்கிள்.

மாபெரும் எழுச்சி விழா காணவந்தவர்கள் போல் காணும் முகங்களிலெல்லாம் ஒரு மலர்ச்சி சனத் திரள் எனக்குத் திகைப்பையே ஏற்படுத்துகின்றது.

அந்தத் திறந்தவெளி அரங்கு நிறைந்திருந்தது. கூட்டுறவுக் கொடிகள் கம்பீரமாக அசைந்து கொண்டிருந்தன. மேடையில் ஏற்றப்பட்டிருந்த கொடி.. விழா தொடங்கி விட்டதை அசைந்து, அசைந்து அறிவித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் இருக்கின்றது.

முக்கிய பிரமுகர்கள் பலர் மேடையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். சம்பிரதாயப்படி என்னையும் வரவேற்று அமரச் செய்துவிட்டார்கள்.

கூட்டுறவுக் கொடிகளைக் கையில் ஏந்தி அசைத்தபடி கூட்டுறவு மனிர் அங்கத்தவர்கள் மேடை முன் அமர்ந்திருப்பது அழகாகவும், சுவர்ச்சியாகவும், கருத்தமிக்கதாகவும் இருக்கின்றது.

மகளிர் அங்கத்தவர்களுக்குச் சமமான இளைஞர்கள் கூட்டத்தைக் காணவேயில்லை. முன்பெல்லாம் பொது நிகழ்ச்சியென்றால் ஒரு பெண்ணைச் சுற்றியே பல இளைஞர் கூட்டம் சுற்றும். இன்று ஓரிரு இளைஞர்களைக் கூட காண்பது அரிதாக இருக்கின்றதே.

காணாமல் போய்விட்ட இளைஞர்கள் எத்தனை? வெளி நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்திருக்கும் இளைஞர்கள் எத்தனை? தெருவெல்லாம் பிணமாகக் கிடந்த இளைஞர்கள் எத்தனை? இந்த இளைஞர் வெற்றிடம் எப்படித்தான் ஈடுசெய்யப்படப் போகின்றதோ என்றொரு ஏக்கம் என்னையறியாமலே எழுந்து... ஒரு பெருமூச்சாக மேடையில் இருந்து இறங்குகின்றது.

'மைக்' கிடைத்துவிட்டால் மற்றவர்களின் பொறுமைக்குச் சவால் விடுபார்கள். இந்த மேடையில் அபூர்வம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அதனால் அனைவருமே அளந்து பேசினார்கள். கூட்டுறவின் அவசியத்தை அழகாகவும், ஆணித்தரமாகவும், சான்றுகளுடனும், தெளிவு படுத்தினார்கள்.

“நானும் ஒரு கூட்டுறவாளனாக இல்லையே...” - என்ற ஏக்கத்தை ஏற்படுத்தும் நிசழ்வுகள் அங்கே தொடர்ந்தன. கூட்டுறவால் இப்படியொரு மறுமலர்ச்சியா என்று வியக்கும் வண்ணம் பயனுள்ள பல விடயங்கள் பகிரங்கப்படுத்தப் பட்டன.

சங்கத் தொழிற்பரப்பில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும் மாணவர்களுக்குத் தொடர்ச்சியான சங்கத்தின் புலமைப் பரிசில்.

முக்கிய கலைத் துறைகளிலும், ஏனைய தொழில்நுட்பத் துறைகளிலும் சாதனை புரிந்தவர்களுக்குப் பொன்னாடையும், பண முடிச்சும்.

சிறு குடிசைக் கைத்தொழிலில் சிறப்பாக ஈடுபட்டவர்களுக்கு அதற்கான இலவச மூலப்பொருள் கொடுப்பனவு, சங்கத்தில் பணிபுரியும் சகல பணியாளர்களுக்கும் சமமான 'போணஸ்'.

கடைசியாக வன் செயல்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு பாதிப்புக்கேற்றவாறு உதவித்தொகை வழங்கும் நிகழ்ச்சி நடைபொற்றுக் கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் கூட்டத்தில் ஒருவித பரபரப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது.

“பாதிக்கப்பட்டவங்க நாங்க, பயன் பெறுவது வேறுக்களா? சங்கச் சாமான்கள் பங்கு போடுவது போல இதையும் பங்கு போட்டிற்றீங்களா? ஊழல் .. ஊழல் ... ஊழல்”

கூட்டத்தில் இருந்து சொல் அம்புகள் நெருங்கி வந்து பாய்கின்றன. அர்ச்சனா எதிர்பாராத இந்த இடைஞ்சலால் ஏமாற்றத்துடன் இருந்தாள்.

மேடையை நெருங்கி வந்த கூட்டத்தை அவதானிக்கின்றேன். அதில் வேறு நாந்தன் பின்னணியில் இருந்தான்.

அர்ச்சனா நிலையை உணர்ந்து மைக்கை நெருங்கினாள். “தயவு செய்து அமைதியாக இருங்கள். இந்த விடயத்தில்

தவறுகள் இடம் பெற்றிருக்கலாம். அவ்வாறு தவறுகள் நேர்ந்திருந்தால், தயவு செய்து பாதிக்கப்பட்டவர்கள் விண்ணப்பியங்கள், நிச்சயம் விமோசனம் கிடைக்கும்...”

அவள் அழாக் குறையாகப் பேசினாள். ஏதோ தூண்டு தலினால் தான் இது நடக்கின்றது என்பதை எவருமே புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

“விமோசனம் உடனடியாக வேண்டும். இங்கேயே வேண்டும்...” - கூட்டத்தில் ஓங்கி ஒலிக்கின்றன ஓரிரகு குரல்கள்.

அக்கூரல்சனேக்கூர்ந்து கவனித்த அர்ச்சனா... குரலே அடையாளம் கண்டு... குறித்தவரின் பெயரை அழைத்து... மேடைக்கு வந்து குறையைக் கூறும்படி கூறினாள்.

அக் குரலுக்குரியவன் மெதுவாகக் கூட்டத்தை விட்டு நழுவுவதைச் சுட்டிக் காட்டினாள் அர்ச்சனா.

“இப்படித்தான் ஒடுற தண்ணியில் விழுந்து குடிப்பம் என்ற விருப்பத்தோட ஒரு கூட்டம் இருக்குது. அந்தக் கூட்டம்.. மீனவருக்கு நிவாரணம் வழங்கினால் தான் மீனவன் என்பான். விவசாயிக்கு வறட்சி நிவாரணம் வழங்கினால் தான்தான் விவசாயி என்று முன்னுக்கு நிற்பான்; தச்சுத் தொலிலாளிக்கு நிவாரணம் என்றால் முதலாம் நம்பர் ஓடாவி நான்தான் என்று - அதுக்கும் அவன்தான் முன்னுக்கு நிற்பான். உண்மையாகப்பாதிக்கப்பட்டவன்... விஷயம் அறிஞ்சு.. விண்ணப்பிக்கிறதுக்குள்ள... அவன் முந்திடுவான்.. இதுதான் நம்மட பகுதியில் ஒரு சாபக் கேடு.. அதைத் திருந்த நினைச்சி.. அண்மையில் பாதிக்கப்பட்டவன் பலனை அனுபவிக்கப்பாடுபட்டால் அரசியல் தலைவிரித்தாடும் அவசர இடமாற்றமும் வரும். இப்படியான ஒரு பொறுப்பற்ற ஒரு கூட்டம்தான் எல்லாவற்றையும் குழப்புது...” - பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த ஒரு சமூக சேவையாளர் கசப்பான உண்மையைப் பொருத்தமான நேரத்தில் கூறுகின்றார்.

“ஒரு சிறு கூட்டம் எழுந்து நின்று ‘தர்பார்’ போடுவதை அந்தப் பெருங் கூட்டமே பார்த்து நிற்கிறது. அதனால் தான் அந்தச் சிறு கூட்டம் எல்லாவற்றிலும் செல்வாக்குப் பிரயோகிக்க முடிகின்றது” - என் அவதானிப்பை அவரிடம் கூறுகின்றேன்.

கூச்சல் போட்ட கூட்டம் போட்டுக்கொண்டே இருந்தது. இதுவரை எவருமே மேடைக்குச் சென்று முறைப்பாடு செய்யவில்லை.

அதைப்பற்றி இனி பெரிதுபடுத்துவது அவசியமில்லை என்ற மனப்பாங்குடன் ‘அர்ச்சனா’ அடுத்த நிகழ்ச்சிக்கான அறிவிப்பை விடுத்தாள்.

புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சங்கத்திற்கான பிரமாண்டமான பகிர் பண்ணைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் நூறு இளைஞர்களுக்கும், யுவதிகளுக்குமான நியமனக்கடிதத்தையும் இம்மேடையில் வழங்குவதற்கே ஒழுங்கு செய்திருந்தோம்.

எனினும் கால அவகாசமின்மையால் நாளை காரியாலயத்தில் நியமனக் கடிதங்கள் வழங்கப்படும். இந்தப் பாற்பண்ணைக்கு விசேட பயிற்சி பெற கனடா செல்லும் செல்வி நிதாவிற்கும், செல்வன் தர்சனுக்கும்... விமானறிக்கற்றும், ஏனைய ஆவணங்களும் தற்போது வழங்கப்படும். தயவு செய்து வந்து பெற்றுக் கொள்ளவும்.

அவர்கள் இருவரும் உற்சாகமாக வந்து பெற்றுச் செல்கிறார்கள். கூட்டத்தில் பலத்த கரகோஷம். ஆனால் அதையும் மிஞ்சி அதே கூச்சல் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

“கூச்சல் போடுபவர்கள் தயவு செய்து கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள்.. அல்லது...” என்று அர்ச்சனா அறிவிப்பு விடுப்பதற்குள் மேடையை நோக்கி கற்கள் பல வீசப்பட்டன.

மேடையில் இருந்தவர்கள் தற்பாதுகாப்பிற்காக இறங்கி, ஓடத் தொடங்கினார்கள்.

அர்ச்சுனா, “அம்மா” - என்று அலறினாள். அவள் நெற்றி உடைந்து இரத்தம் பெருகியது.

எனக்குப் போர்த்தப்பட்ட பொன்னாடையைக் கிழித்து அவள் நெற்றிக்குக் கட்டுப்போட்டு... அவளை ஆஸ்பத்திரிக்கு அவசரமாகக் கொண்டு செல்கின்றோம்.

அர்ச்சுனா அதற்குள் உணர்விழந்து விட்டாள். ஆழமான காயம். ஐந்து தையல். நேர்த்திகா அவளுக்குத் துணையாக நிற்க, நான் குடிசை நோக்கிச் செல்கிறேன்.

“நமது சமூகம் உருப்படாது. கையேந்தி வாழ்வது கௌரவக்குறைவு என்பதை மனப்பூர்வமாக எப்போ உணர்கின்றோமோ அப்போ தான் நமக்கு உண்மையான விடிவு. நிவாரணம் என்பது சிலருக்கு மாதாந்தச் சம்பளம் போல... அதிலதான் வாழ்க்கையை ஓட்டவேணும் என்று பழக்கப்பட்டதால... சோம்பேறிச் சமூகம் ஒன்று பெருகி வருகிறது.. ஐந்துபேர் கொண்ட குடும்பம் எங்களுக்கு ஐந்து நூறுக்குள்ளதான் வருமானம்... என்று உணவு முத்திரைக்கு ஒரு குடும்பத் தலைவன் விண்ணப்பிக்கும் போது அந்தக் குடும்பத் தலைவன் தனது சுயகௌரவத்தை மொத்தமாக எவ்வளவு மலிவாக விற்றுவிடுகின்றான்? இவர்களுக்கெல்லாம் முதுகெலும்பை ஏன் கடவுள் படைத்தார்? அவர்களிலும் பிழையில்லை... ‘வாக்கென்று’ ஒன்று இருக்கும் வரை...”

என் சிந்தனை எங்கெல்லாமோ சீரழிந்து, குடிசை நோக்கி விரைகின்றது.

“அண்ண எப்பிடி நம்மட திட்டம்...” வேணுகாந்தன் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் வழி மறித்துக் கேட்கின்றான்.

“ஒரு பெண்ணைக் கல்லெறிந்து காயப்படுத்திய கைங்கரியத்தைச் சொல்லுறீங்களா?”

“உங்கட காதலி என்ற அனுதாபமா?”

ஓர் அறைதான். அவன் எழும்பவே இல்லை. வெறி தெளிய எழும்புவான். நான் குடிசை நோக்கி விரைகின்றேன்.

இரவு முழுக்க நித்திரையே இல்லை. நடந்து முடிந்த சம்பவங்கள் ஒவ்வொவருக நினைவுத் திரையில் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது.

ஒரு தலைவன் பதவிக்காக அயோக்கியனுடன் சேர்ந்து முயற்சிப்பதா?

‘அது அவசியம்தான்’. அதற்கு நிறையக் காரணங்கள் இருக்கு,’ என்று என்னை நானே சாந்தப்படுத்திக் கொள்வது கூட சகஜமாகிக் கொண்டே வந்தது.

செந்தாமரையைப் பறிப்பதற்குச் சேற்றிலும் இறங்கத் தான் வேணும். தாமரையைப் பறித்தபின் சேற்றைக் கழுவிக்கொள்ளலாம். இப்போது படகில் சென்று தாமரையைப் பறிக்குமளவிற்கு என்னிடம் வசதி இல்லையே.

என்னதான் விரோதம் இருந்தாலும் இப்படி ஒரு பெண்ணைக் கல்லெறிந்து காயப்படுத்தியிருக்கவே கூடாது.

மேடையில் நீயுந்தான் இருந்தாய். உன்னால் ஒரு பெண்ணுக்குக் கவசமாக இருக்க முடிந்ததா?

அவன் உன் எதிரியாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்னொரு எதிரி அவளைத் தாக்க முனையும்போது... எல்லாவற்றையும் மறந்து ஒரு பெண் என்ற உணர்வோடு... அதை உன்னால் தடுக்க முடியாமல் போய்விட்டதே.

எனக்குள் இருந்து எத்தனையோ குரல்கள் எதிரொலிக்கின்றன. எல்லாமே என் இயலாமையைத்தான் இடித்து உரைக்கின்றன.

இரு கோயில்களில் இருந்து 'சுப்ரபாதம்' ஒளிபெருக்கி களில் ஒலிக்கின்றன. பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பதை அவை புலப்படுத்துகின்றன.

இனியும் நித்திரை வராதா? எமக்கு ஒப்பே இல்லையா? என்ற ஏக்கத்துடன் இமைகள் இமைத்தன.

இமைகள் இணைந்தால் நித்திரை தானாக வந்திடும் என்ற நினைவோடு இமைகளை இணைக்கின்றேன்.

பக்கத்து வளவுப் பாட்டி நாக்கு வழித்து, பல் துவக்கி முகம் கழுவும் ஆரவாரம் ஆர்ப்பாட்டமான சங்கீதமாக ஒலிக்கின்றது.

இந்த இசையமைப்பு ஒன்றாலும் கண்களுக்கு இளைப்பாறுதல் அளிக்காதா? கண்களை இறுக மூடிக் கொள்ளுகின்றேன்.

எல்லாம் பழக்கப்படாத 'சியெஸ்ரா' படுத்தும் பாடு என்று நான் முடிவிற்கு வருவதற்குள்...

"இன்னுந்தான் தூக்கமா?" - என்ற இனிய குரல் குடிசைக்குள் எதிரொலிக்க, துள்ளி எழுந்து, கதவைத் திறந்து நேர்த்திகாவை வரவேற்கின்றேன்.

"காலை வணக்கம்..." - அழகிய தமிழில் அடக்கமாகக் கூறுகின்றாள்.

"நீங்க குட்மோனிங் சொன்னால்தான் பொருத்தமாக இருக்கும்"

"ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க?"

நான் அவள் ஆடையைக் கண்களால் அளந்து காட்ட... இதற்கு நான் எப்போதோ விளக்கம் சொல்லி விட்டேன் என்பது போல் அவள் அலட்சியமாகப் பார்க்க...

"உங்களைச் சாறியில் பார்க்கும் ஆசை இந்தக் காலத்தில் சரிப்பட்டு வராதாக்கும்..."

"நீங்க தலைவராக வந்தால் சாறியோடு வந்து மாலை போடுவன்..."

“அப்போ... நான் தலைவராக வரும் சாத்தியமில்லை என்று சொல்றீங்களாக்கும்...”

“உங்கட சகபாடிகள் சரியானவர்களாக இல்லாததால் நீங்க நினைப்பது சரியாகவும் இருக்கலாம்...”

“தன்னை ஆதரிப்பவன் எல்லோரும் நேர்மையானவனாகவும், யோக்கியனாகவும்... இருக்க வேண்டும் என்று எந்த வேட்பாளனாவது நினைச்சால்... அவனால் கட்டுப்பணத்தையாவது காப்பாற்ற முடியும்?”

“அதுக்காக?”

“போட்டி என்று வந்தால்... ‘வெற்றி’ என்பதை மட்டும் நினைச்சுத்தான் செயல்பட வேண்டும்...”

“ஓர் அயோக்கியன் உங்கள் பக்கம் இருக்கிறான் என்று தெரிஞ்சால்... நான்கு நல்லவர்கள் உங்களிடமிருந்து விலகிவிடுவார்கள்...”

“நல்லவர்கள் குறைவு”

“ஆயிரம் அயோக்கியன்களிட ஆதரவு உங்களுக்கு பெரிசா? ஆறு நல்லவங்கட ஆதரவு பெரிசா?...”

ஜனநாயக கோட்பாடே பெரும்பான்மையத்தான் வலியுறுத்துது...”

“நீங்க கோழை...”

“இல்ல... வேளை வரும்போது எல்லாம் புருஞ்சுக்கு வீங்க...”

“அந்த வேளை நெருங்கிற்று...”

“என்ன சொல்றீங்க...?”

“இருவாரத்தில கிளைக்குழு தேர்தல் நடக்கப் போகுது. அங்கத்தவர் பட்டியல் எல்லாம் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கு...”

“என் பெயரைப் பார்த்தீங்களா?”

“தர்மராஜன் கிளையில இருக்கு...” - அருவருப்புடன் அவள் கூறுகின்றாள். இனிச் சுறுசுறுப்பாக செயல்பட

வேணும் என்ற ஆர்வம் எனக்குள் எழ “போட்டிக்கான விண்ணப்பத்தை உங்க கையாலேயே நிரப்ப வேண்டும்...” என்று நேர்த்திகாவிடம் விண்ணப்பிக்கிறேன்.

“ஏன்? தர்மராஜன், வேணுகாந்தனுக்கெல்லாம் விண்ணப்பமே நிரப்பத் தெரியாதாமா?”

“சுத்தமான கையால என் விண்ணப்பம் பூர்த்தியாக் கப்பட வேண்டும்...”

“அப்படியென்றால் அர்ச்சனா கையாலதான் அது நிரப்பப்பட வேண்டும்...”

“மரண தண்டனையைக் கைதி எழுத விரும்புவானா?”

“நியாயமான தீர்ப்பென்றால்... மனச்சாட்சியுள்ள கைதி அதுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க மாட்டான்... அதைக் கூட பாக்கியமாகத்தான் கருதுவான்...”

நேர்த்திகா வேறு கோணத்தில் பதில் தருவான் என்று எதிர் பார்த்து ஏமாந்து நிற்கிறேன்...

“மிஸ்டர் அருள். பூர்வீக பகை என்று ஒன்றுமில்லை பூர்வீக பந்தம் என்ற ஒன்றுதான் இருக்கின்றது. அது தூர்ந்து போகும் உறவல்ல. எப்போதுமே துளிர்விட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கும்...”

“நீங்க எதைச் சொல்றீங்க?”

“அர்ச்சனாவின் உறவை?... ”

“அப்படியா? பூர்வீகம்... துடிக்கட்டும்...”

“நேற்று துடிச்சிக் காட்டிச்சிதே...”

“எது?”

“நேற்று அர்ச்சனாவின் நெற்றியில் கல் விழுந்த போது உங்க இதயம் என்னமா துடிச்சது?”

“அது வந்து...”

“அதுதான் பூர்வீக அன்பு. அதைப் பூசி மெழுகலாமே தவிர எந்நேரமும் பூட்டுப் போட்டு வைக்க முடியாது...”

நேர்த்திகா இன்று என்னை மடக்கவே வந்திருக்காள். இவளோடு பேச்சை வளர்க்கக் கூடாதென்ற முடிவோடு நான் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கின்றேன்.

“இடியப்பமும் சொதியும் இருக்கு” - அவள் பார் சலையும், போத்தலையும் வைக்கின்றாள்.

“இதுக்கெல்லாம் எப்ப ‘பில்’ அனுப்பப் போறீங்க?”

“பில்லுக்குப் பதிலா விலங்கே வரும்...”

“எந்தச் சிறைக்கனுப்ப...”

“பூர்வீகச் சிறைக்கு...” - அவள் ‘கொல்’ என்று சிரித்து... என் முகத்தைக் கறுக்க வைத்தாள்.

“நீங்க இரவெல்லாம் ஆஸ்பத்திரியிலா இருந்தீங்க”

“ஏன்? இப்ப அர்ச்சனாவுிற்கு எப்படி என்று நேரடியாகவே கேக்கிறதுக்குக் கூச்சமா இருக்கா?”

“நான் உங்களைப் பற்றித்தானே கேட்டேன்...”

“அர்ச்சனா நிம்மதியாகத் தூங்கினாள். என்னால்தான் தூங்க முடியல...,,

“ஏன்?”

“நீங்க நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நான் நிற்கிறேனே என்று...”

“நேர்த்திகா! இது எப்போதோ அடித்து நொறுக்கப்பட்ட மனசு. இதுக்குச் சிகிச்சை அளிக்க நினைக்காதீங்க... அது வீண் முயற்சியாகவே முடியும்...”

“அடித்து நொறுக்கப்பட்ட மனசுக்கு .. அன்பென்ற தைலத்தைத் தடவி விட்டால்.. அதன் ‘நோ’ மாறிவிடும். அதற்குப் பின் அறுவைச் சிகிச்சை இல்லாமலே .. அது தேறிவிடும்...”

“நேர்த்திகா! தேவையற்ற விவாதத்தில் நமது நேரம் வீணாகிக் கொண்டிருக்கு...”

“எனக்கும் தான் நேரமாச்சு. ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து. வீடு வந்து, வீட்டிலிருந்து இங்கே வந்தன்.

இனித்தான் எனது காலேக்கடனுகளைக் கவனிக்க வேணும். மத்தியானம் வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிடுங்களேன்...''

''சுமந்தன் மத்தியானம் சாப்பாட்டிற்குக் கூப்பிட்டிருக்கான். நீங்க என்ன எனக்குத் தொடர்ந்து சாப்பாடு போடுறதாகவே நினைச்சிற்றீங்களா?''

''அதை அம்மாட்டதான் கேளுங்க...''

அவள் சைக்கிளில் பறந்து விட்டாள். ''வித்தியாசமான பெண்தான்...'' என்று மனசு சொல்ல, அதை என் உணர்வுகள் உறுதிப் படுத்துகின்றன.

நானையிலிருந்து ஏதாவது வேலை செய்யத்தான் வேணும்... என்ற முடிவோடு... இடியப்பத்தை ஒரு பிடி பிடிக்கின்றேன்.

வாசலில் மணியடிக்கின்றது. தபாற்காரன் நிற்கிறான். ''நாலேஞ்சி நாளா இந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு திரியுறன் தம்பி. கன இடத்தில தேடித் திரிஞ்சன். கடைசியா சங்கக் கடையில் விசாரிச்சித்தான்... இஞ்சவந்தன்...'' தபாற்காரன் தனது சிரமத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லி கடிதத்தைத் தருகின்றான்.

கடிதத்தைப் பிரிக்கின்றேன். கடிதத்தில் இருந்து 'வசந்த' வருகிறான். எங்கள் காரியாலயத்தில் 'பியோனாக்' பணி புரிந்தவன். மிகவும் நல்லவன். எமது இனத்தவர்களிடம் இல்லாத குணத்தையங்கள் கூட அவனிடமிருக்கிறது.

அவன் கடிதத்தில் பார்வையைப் பதிக்கின்றேன். அவன் என்னோடு பழகிய கொச்சைத் தமிழை... சிங்கள எழுத்துக்களைப் பாவித்து ஒலியெழுப்பியிருக்கிறான்.

சிரிப்பையே வரவழைத்துக் கொண்டிருந்த அவனது சிங்களத் தமிழ்... சில சீரியசான கருத்துக்களைச் சிறப்பாகவும் சொல்லியிருந்தன. அவன் கருத்து இதுவாகத்தான் இருக்கும்.

''அண்ண ஓந்த நாட்டில... அரசியல் கட்சிகள் இருக்கும்வரை வருடாந்தம் ஏதாவது வடிவத்தில் வன் செயல்

வந்து கொண்டேயிருக்கும்... எல்லாவற்றிற்கும் அரசியல் பின்னணி இல்லாமலில்லை...

இதை நாட்டின் ஒவ்வொரு பிரஜையும், சமூகமும், சரியாகப் புரிந்து கொண்டால்... எமக்குள் எவ்வித வெட்டுக் கொத்தும் வராது.

இப்போ நீங்கள் அங்கு மிகவும் கஷ்டப்படுவீர்கள். (நான் அவனிடம் எப்போதோ கூறியதை ஊரில் எவ்வித சொந்தமும் இல்லை என்று கூறியதை நினைவில் வைத்திருக்கின்றேன்) இத்துடன் உங்கள் தம்பியின் அன்பளிப்பாக ரூபா ஆயிரத்துநூறு அனுப்பி வைக்கின்றேன். பெற்றுக் கொள்ளவும். இரண்டு மணியோடர்கள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எமது காரியாலயம் இந்த மாதத்திலிருந்து வழமையாக இயங்குகின்றது. எனது வீட்டில் நீங்க தங்கியிருந்து பணிபுரிவதற்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கின்றேன். அங்கு கஷ்டப்படாமல் கட்டாயம் வரவும்.

அவனுடைய நீண்ட கடிதத்தை நெறிப்படுத்தி' நான் தொகுத் தெடுத்த முக்கியமான பகுதிதான் இவை.

துடிப்புள்ள ஒரு சிங்கள இளைஞரின் தூய்மையான நட்பும், பரிவும், என் இதயத்தை நிறைக்கின்றது. அவன் தனது ஒருமாதச் சம்பளத்தையே அனுப்பியிருக்கின்றான்.

உடனே கொழும்பு சென்று, வசந்தவைக் கட்டித் தழுவி... கண்ணீரால் அவனைக் குளிப்பாட்ட வேண்டும் போல் இருக்கின்றது.

அந்தத் தனியார் நிறுவனத்தின் நிர்வாகி ஒரு தமிழர். இருந்தும் அவரிடமிருந்து ஆறுதலுக்கு ஒரு கடிதம் கூட வரவில்லையே என இதயம் கணக்க.. அவர் உயிரோடு இருக்கிறாரா இல்லையா என இதயம் அனுதாபப்பட்டாலும். உயர்ந்த அந்தஸ்தில் இருந்த அவர்ளுக்கு எதுவும் நடந்திருக்க முடியாது. பாதிப்பு முழுக்க இடைமட்டத்திற்குத் தானே... என்று இதயம் மீண்டும் கணக்கின்றது.

கொழும்பு அலுவலக அனுபவம் என்னைக் கொஞ்ச நேரம் எங்கெல்லாமோ அழைத்துச் செல்கின்றது.

“மீண்டும் கொழும்பு சென்றால் என்ன?—” இரண்டாம் இலக்கக்காரர்கள் போல் நிமிடத்திற்கொரு முடிவு உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன தம்பி பலமான யோசனை? கேட்டபடி உள்ளே வருகின்றார் தர்மராஜன். அவரைத் தொடர்ந்து வேணுகாந்தனும் வருகின்றான்.

வழக்கமான வாடையில்லாமல் அவர்கள் வந்திருப்பது சற்று ஆறுதலாக இருக்கின்றது.

வேணுகாந்தனில் ஒரு வேறுபாடு தெரிகிறது. நெற்றியில் பிளாஸ்டர் சிலுவை போட்டிருந்தது. அதன் கரையோரங்களில் இரத்தம் பொசிந்திருந்தது.

“பச்சக் காயமா?” நான் அவனை நோக்கிக் கேட்கிறேன்.

“இல்ல... நேற்று... நீங்க... அறைஞ்ச போது... விழுந்தான். கல்லுக் குத்தி மூண்டு தையல்...”

“பரவாயில்ல... கடவுளும்... இப்ப ‘கம்பியூட்டர் சிஸ்ரத்தை’ அறிமுகப்படுத்திற்று போல இருக்கு”

“என்ன தம்பி சொல்றீங்க?” தர்மராஜன் கேட்டார்.

“கற்கூட்டம் கூட எவ்வளவு நேர்மையாகக் கடமை யாற்றுது பார்த்தீங்களா? கல்லுக்கு கண் இல்ல எண்டு சாதாரணமா சொல்றது .. இப்ப பொய் போல இருக்கு. ஆளப் பார்த்துத்தானே குத்தியிருக்கு...!”

இருவரும் எதுவும் பேசாமல் நிற்கிறார்கள். இருவர் முகங்களிலும் மின்சாரம் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வந்ததுபோல் இருந்தது.

“தம்பி நேற்றைய சம்பவத்திற்கு நானும்தான் பொறுப்பு. இனி அப்படியான நடவடிக்கைகள் எதுவும் நடக்காது...” - உத்தரவாதம் அளிப்பதுபோல் கூறினார் தர்மராஜன்.

“எனக்கு முக்கியத்துவம் தரப்படாத விழா நடக்கக் கூடாதென்ற எனது வெறியும், மது வெறியும் சேர்ந்து, அப்படி நடந்து போச்சு...” வேணுகாந்தன் மனம் உருகுவது போல் கூறினார்.

அவர்கள் அவ்விடயத்தைப் பற்றி நீட்டிக் கொண்டு போகாமல், தவறை உணர்ந்து, வருத்தம் தெரிவித்தது எனக்குச் சற்று நிம்மதியை அளிக்கின்றது.

எனது எண்ணங்கள் ஈடேற இவர்களின் ஆதரவு இன்றியமையாதது. எனவே இவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதில் எனக்குள் எந்த மாற்றமும் எழவில்லை.

“அமருங்கள்...” என்று சொல்ல அமர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

‘கிளைக்குழுத் தேர்தல், இரண்டு கிழமையில் நடக்கப் போகுது...’ தர்மராஜன் தேர்தலை நினைவூட்டுகிறார்.

“நிலைமை எப்படி?”

முழுக் கிளைகளிலயும் முக்கால்வாசிக்கு மேல நான் காசு கட்டிச் சேர்ப்பித்த... ஆக்கள்தான் அங்கத்தவர்கள் நான் சொல்ற ஆக்கள் தான் உறுப்பினராக வருவாங்க...”

“கிளைக்குழு உறுப்பினர்களாக ஒவ்வொரு கிளைக்கும் உரியவங்கள் தெரிவு செய்தீற்றிங்களா?”

கிளைக்குழு உறுப்பினர்களாகத் தங்களையும் சேர்க்கட்டாம் என்று என்னோடு சேர்ந்து தண்ணியடிக்கிற வாத்திக் கூட்டம் ஒண்டும் கரைச்சல் படுத்துது...”

“அண்ண படிச்சவனுகள் போடக் கூடாது; அவனுகள் ஒண்டும் செய்ய விடமாட்டானுகள், முட்டையில மயிர் புடுங்கியே காலத்தைக் கழிச்சிருவானுகள். ஒரு மாதிரியான ஆக்கள போட்டாத்தான் சங்கத்தையும் ஒரு மாதிரியான நடத்தலாம்...” - வேணுகாந்தன் தானும் இருப்பதை நினைவூட்டினான்.

“நீங்க என்ன முடிவு எடுத்திருக்கீங்க?” - தர்மராஜனைப் பார்த்துக் கேட்கின்றேன் நான்.

“இன்னும் தீர்க்கமான முடிவு எடுக்கல்ல... இப்ப வரக்குள்ள கூட ‘கொன்றாக்’ செய்யிறதையே குறிக் கோளாகக் கொண்ட வாத்தியொருவன் தன்னத்தலவராகப் போடுறதுக்கு ஒழுங்கு செய்யட்டாம்... பத்து பதினைஞ்சி தள்ளுறனும் எண்டு சொன்னான்...” - தர்மராஜன் வாய் பிழந்து மூடியது.

“இந்த ஏழைய விட... அந்த வாத்தி நல்லம் தானே...” நான் கேட்கின்றேன்.

“இல்லைத் தம்பி... அந்த வாத்தி கட்டின பள்ளிக்கூடங்களும் அரசாங்கக் கட்டிடங்களும்... பெரிய காத்துக்கே தாக்குப் பிடிக்காது. அதைப்போல கூட்டுறவும் போயிடக் கூடாது... என்ற நோக்கத்தோடுதான்... அவனுக்கு நல்லாப் பேசிப் போட்டு வந்திற்றன்...”

“உங்களுக்கு உங்கடசங்கத்தில அக்கறையும் இருக்கு?”

“எப்படியிருந்தாலும் கஞ்சி ஊத்திற இடமெல்லா தம்பி இத்தனை வருஷமா.. என்ற குடும்பத்தை... மற்றவன் பொறுமைப்படுற அளவில் காப்பாத்தி வாரதுக்கு... அதை அழிக்கிறவன் - கையிலயா கொடுக்கிற..” - தர்மரூஜனின் போதையில்லாத போதனை மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.

“இந்த எண்ணம் எப்போதுமே உங்க அடிமனதில இருந்தா—உங்கள் எந்த ஆபத்தும் நெருங்காது...”

“ஆபத்து எந்த வகையில் வந்தாலும் அதை எதிர் கொள்ளுக்குத் தானே நானிருக்கன்...” - வேணுகாந்தன் தன் கடமையைத் தெளிவாக்கினான்...

“வேணுகாந்தன் நீங்க கையாளா வைச்சிருக்கிறது தான் ஆபத்து...” - நான் குறும்புக்காகக் கூறுகின்றேன்.

“ஏன் தம்பி அப்படிச் சொல்றீங்க?”

“இல்ல வேலைவெட்டி ஒண்டுமில்லாம, உங்களோடையே வேணுகாந்தன் இருந்தால்... அவரின் எதிர்காலம் ஆபத்தானதாகிவிடும்...”

எல்லாம் திட்டம் போட்டுத்தானே நடக்கும். புது ‘போட்’ வந்தவுடனே அவன்தானே ஜி, எம்...”

என் இதயத்தைக் கோடாரியால் யாரோ கொத்திப் பிழப்பதுபோல் இருக்கின்றது.

“அதெப்படி அண்ண முடியும்...”

“அவன் எட்டாம் வகுப்புக்குப் பிறகு பள்ளிப் பக்கம் எட்டியும் பார்க்கல்லதான்... எண்டாலும் குதிரை ஓடி நல்ல ‘செட்டிபிக்கற்றுக்கள்’ வைச்சிருக்கான். கொழும்பில பெரிய கடையொன்றில் ஜி, எம் ஆக வேலை செய்ததாக எக்ஸ்பீரியன்ஸ் செட்டிபிக்கற் - ஒண்டும் எடுத்து வைச்சி யிருக்கான். நீங்க தலைவராக வந்தால் அவன் கையொழுத்து வைக்கிற அளவில் இருந்தாச் சரிதானே?” - தர்மரூஜன் மிகவும் சுலபமாகக் கூறுகின்றார்.

“ஓம்... அண்ண .. நான் தர்மரூஜன் அண்ணனோட இருந்து சினை வேலையெல்லாம் ‘தல தண்ணி... சங்கத்துக்குப்

பிரச்சனை வாறதே கிளைகளாலதானே... நான் அதையெல்லாம் சரீக்கட்டிப் போடுவன்...' நேர் முகப்பரீட்சைக்கு வந்த அதிகாரியிடம் கூறுவதுபோல் கூறுகின்றான் வேணுகாந்தன்.

ஓரளவு தெளிவு படாமல் இருந்த விடயங்கள் அனைத்துமே எனக்குத் தெட்டத் தெள்வாகின்றன. இவர்களோடு சாதுரியமாக உறவாடித்தான் எதையும் சாதிக்கவேண்டும்.

'அதெல்லாம் நம்மடக்கைக்கு அதிகாரம் வந்தா 'சிம்பிள்' அண்ண. அத விட்டுத் தள்ளுங்க.. இப்ப கிளைக்குழுவுக்கு யார் யாரைப் போடப் போறீங்க எண்ட விபரத்தைச் சொல்லுங்க...'

ஒரு பெரிய பட்டியலை என்னிடம் நீட்டுகின்றார்.

"போட்டி வருமா?"

"சொல்லேலா தம்பி..."

"போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் செய்தாலென்ன?"

"ஒப்பந்தக் கதை கதைச்சி இருக்கிறதையும் கெடுத்துப் போடாதீங்க..."

ஒப்பந்தமென்னத்துக்கு அண்ண? நமக்கெதிராக கேக்கிறவனுகளை நேரில போய் உறுக்கிப்போட்டு வாறன். இல்லாட்டி உதைச்சப் போட்டு வாறன்..."

"உனக்குத் தெரிஞ்சது அதுதானே;"

இல்லாட்டி வழிகு வரமாட்டானுகள்.

"இப்ப இருக்கிறவங்களும் கேட்கிறதாமா?"

"ஆசை விடுமா? அதுவும் ருசி கண்டவனுகள்... அறுபது ரூபாய்க்காக அவசியம் இல்லாமலே அஞ்சாறு கூட்டம் பேடுறவனுகள்... நியமனம் ஏதும் கொடுக்கிற எண்டா... தகுதியில்லாட்டியும் தன்ர ஆக்களப் போடவேணும் எண்டு தீர்மானம் எடுக்கிறவனுகள்..." - தர்ம ருஜன் போட்டி உண்டென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

"சரி அண்ண - நான் எல்லாதையும் பார்த்து யோசிச்சிச் சொல்றன்... எனக்கு ரெண்டு நாள் அவகாசம் தாங்க..."

“சரி தம்பி... நாங்க வாறம்...” - இருவரும் புறப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் சென்றதும் அவருடைய பட்டியலைப் படித்துப் பார்க்கின்றேன்.

எந்தப் பெயரும் எனக்குத் தெரிந்தவையாக இல்லை... இதுபற்றி எப்படி முடிவெடுப்பதென்ற சிந்தனையில் நான்

எதிரே நிழல் ஒன்று தெரிகின்றது. பக்கத்து வளவுப் பாட்டி... தனக்கும் பல்லுண்டு என்பதை நிரூபிக்கும் இரு பற்களும் தெரியச் சிரிக்கின்றாள்.

“உள்ள வாங்க பாட்டி...”

பாட்டி அப்படியே நிற்கின்றாள். முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்து விட்டு நின்றபடியே என்னைப் பார்க்கின்றாள்.

“தம்பி... நானும் கவனிச்சிப் பார்த்தன்... இப்ப வந்து போறவனுகள் உன்னோட சினேகம் போல இருக்கு .. ஊரத்திண்டு துறைமுகத்தில கைகழுவிறவனுகள்... கவனமாக நடந்து கொள்...” - பாட்டி என் பதிலுக்கே காத்திருக்காமல் திரும்பிவிட்டாள்.

சுற்றிவளைக்காமல்... சொல்ல வந்ததைப் ‘பளிச்’ சென்று சொல்லிவிட்டுச் செல்லும் பாட்டியை நினைக்க எனக்குப் பெருமையாக இருக்கின்றது.

ஓலை மட்டை இழுத்துக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றதற்கு பாட்டி கைமாறு செய்துவிட்டுச் செல்கின்றாள் என்ற எண்ணமே எனக்குள் எழுகின்றது.

வெயில் ஏறிவிட்டது. பசியும் எடுக்கின்றது. நேர்த்திகாவிடம் பொய் சொல்லி ‘விரதம்’ இருக்க வேண்டியதாய் போயிற்று.

பசி சிங்கள நண்பனின் மணியோடரை நினைவூட்டுகிறது

தபாற்கந்தோர் நோக்கி விரைகின்றேன். ஒரு மணியோடரை கவுண்டரில் நீட்டுகின்றேன்.

“அடையாள அட்டை?”

“நான் அசதி”

“அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது”

“நீங்க தமிழர் தானே?”

“நீர் என்ன தோட்டக்காடா?”

“மணியோடர் மாற்றமுடியுமா? முடியாதா?” - நானும் சற்றுக் கடுமையாகவே கேட்கின்றேன்.

உம்மைத் தெரியாது. அடையாள ஆட்டை அல்லது அறிஞ்ச ஆக்களோடு வாரும்...”

எங்கோ இருக்கும் சிங்கள நண்பன் அனுப்பிய மணியோடரைச் சொந்த ஊரிலேயே மாற்ற முடியவில்லையே என்பதை நினைக்க, எனக்கு அழுகையே நெந்துவிட்டது.

“சுமந்தனைக் காணுவோம்” - எனத் தீர்மானமெடுத்து நடக்க ஆரம்பிக்கின்றேன். வழியில் அவன் மோட்டார் சைக்கிளுடன் எதிர்ப்பட்டான். அவனுடன் மீண்டும் தபாற்கந்தோர் செல்கின்றேன்.

சுமந்தன் என்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி மணியோடரை நீட்டுகின்றான்.

“மன்னிக்க வேணும் கணக்கு முடிச்சாச்சு...”

“இன்னும் நேரம் இருக்குத்தானே?”

“பாதுகாப்பு காரணங்களுக்காக...”

பேசிப் பயனில்லை என்ற முடிவுடன் திரும்புகின்றோம். ‘பாதுகாப்புக்காரணம்’ என்ற கவசத்தை அணிந்து கொண்டு சும்மா இருந்து சம்பளம் எடுப்பதில் இப்பொழுது எமது பகுதி அரசாங்க ஊழியர்கள் நன்கு பழக்கப்பட்டுவிட்டார்கள்” - சுமந்தன் தனது அனுபவத்தைக் கூறினான்.

“சில அரசாங்கக் காரியாலயங்கள் இப்போ ஒழுங்காகத் திறக்கப்படுவதில்லை. திறந்திருக்கும் நாட்களில் கூட, குறிப்பாக இலிகிதர்களை அவர்கள் ஆசனங்களில் காணமுடியாது. ஆட்டோட்டத்தில்தான் திரிவார்கள்.

இந் நிலையில் சங்கக் கருமங்களைக் குறிப்பிட்ட காரியாலயங்களில் செய்து முடிப்பதற்கு, சங்க உயர்மட்ட

ஊழியர்கள் கூட நாயிலும் கேவலமாக அலைய வேண்டியிருக்கு
 சுமந்தன் தனது அனுபவங்களைக் கூறியபடியே 'மணியோடர்
 விடயம்' இவைகளோடு ஒப்பிடுகையில் பெரிதுபடுத்தக்
 கூடியதல்ல என்பதுபோல் என்னைச் சாந்தப்படுத்தியே...
 மோட்டார் சைக்கிளை இயக்கிக் கொண்டிருந்தான்,

அவன் பேச்சையே செவிமடுப்பதில் கவனமாக இருந்
 ததால் மோட்டார் சைக்கிள் ஆஸ்பத்திரி வாசலில் நிற்கும்
 வரை... அது செல்லும் பாதையை நான் பொருட்படுத்த
 வில்லைப் போலும்.

“என்ன சுமந்தன் மருந்து எடுக்கப் போறியா?”

“இல்ல வா...” - அவன் அவசரமாக நடக்க ஆரம்பிக்
 கின்றான்.

நான் அவன் பின்னால் செல்கின்றேன். அர்ச்சனாவின்
 கட்டிலை அவன் நெருங்கும் வரை நானும் ஏதோ யோச
 னையோடு அவனைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்போ எனது கால்கள் 'அம்மி' மிதிக்க ஆயத்தம்
 செய்வது போன்ற ஒத்திகையில் ஈடுபடுகின்றது.

நேர்த்திகா ஆரவாரமாக வரவேற்கிறாள். அவள்
 என்னை நெருங்கி வந்து அழைக்கின்றாள்.

“அடிமனதில் பார்க்க வேணும் எண்ட ஆர்வம். அடி
 மேல் அடி வைத்து அதிலுமொரு தயக்கமா?” - நேர்த்திகா
 என் வாய்க்கு 'பிளாஸ்ரரே' போட்டு விட்டாள்.

கட்டிலில் சரிந்து அமர்ந்திருந்த அர்ச்சனா என்னைக்
 கண்டதும் முகத்தை ரோஜாத் தோட்டமாக்கி முறுவலித்
 தாள்.

நான் முகத்தைத் திருப்ப முயன்ற போது, “உங்களுக்கு
 இப்போ எப்படி?” - என்ற அர்ச்சனாவின் குரல் என்
 முகத்தை அசைய விடாமல் நிறுத்தியது.

தலையைக் குனிந்து கொள்ளுகின்றேன். “கழுத்துக்குள்ள
 பிடிச்சிரும்... தலையை நிமிர்த்துங்க...” - கூறிவிட்டுச் சிரித்
 தாள் நேர்த்திகா.

அதே சிரிப்போடு அவள் 'கிளாஸ்' ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினாள் நேர்த்திகா. சுமந்தனும் 'ஒரு நிமிஷம்' என்று கூறிவிட்டு அவளைத் தொடர்ந்தான்.

அர்ச்சனாவின் கட்டிலருகே நான் மட்டும். என்னை ஆசையோடு பார்க்கின்றாள் அவள்.

"இன்னும் என்மீது கோபமா? எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா?" கர கரத்த குரலில் கேட்டாள் அர்ச்சனா.

அவளுடைய "கிடையாதா?" என்ற வார்த்தையை என்று செவிகள் வாங்கும்போது அந்த 'வாட்டின்' வாசற்படியை மிதித்துவிட்டன என் கால்கள். என் பாட்டில். ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறிவிட்டேன் நான்.

நான் குடிசைக்குச் செல்லும்வரை என் கால்கள் சக்கரங்களைப் பூட்டிக்கொண்டதுபோல் இயங்கியிருக்க வேண்டும் அவ்வளவு வேகம்.

யாருக்கோ கட்டுப்பட்டு இந்தக் கட்டிலிலும் கிடக்க வேண்டியிருக்கு..." - களைப்புடன் அமர்ந்தாலும் உள்ளத்தில் ஒரு வித கூடுகடுப்பு.

மோட்டார் சைக்கிள் மோப்பம் பிடித்து வந்துவிட்டது. சுமந்தனின் முகத்தில் மோட்டார் சைக்கிளின் 'சைலென்சர்' சூடு தெரிந்தது.

"நீ நாகரீகமே இல்லாதவன்..." - சுமந்தன் பெரிய தொரு ஈட்டியை எடுத்து... தனது இரு கைகளாலும்... சேர்த்து என் நெஞ்சில் குத்தும் நினைப்புடன் கூறினான்.

"வந்திரு..." - அவனைச் சிரித்தபடியே அழைக்கின்றேன்.

அவன் ஏதேதோவெல்லாம் சொல்ல வாயை அசைப்பதும், உதட்டைக் கடிப்பதுமாகவே இருந்தான் அவனை உற்றுப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குச் சிரிப்பாகவே இருக்கின்றது.

அவ்வளவு 'சீரியசாக' அவன் இருந்தான் சைக்கிளைக் குடிசையில் சாத்தியபடி வந்து நின்றாள் நேர்த்திகா.

“வயிற்றுக்கு மட்டும் துரோகம் செய்யாதீங்க...” - சாப்பாட்டுடன் தயாரான நிலையில் இருந்த கோப்பையின் கட்டை ‘அலிட்டு’ நீட்டினான் நேர்த்திகா.

பரிசை வாங்குவதுபோல் அதை இரு கைகளாலும் வாங்கிக் கொண்டேன்.

‘நீங்க சாப்பிட்டீங்களா?’ - இருவரையும் பார்த்துக் கேட்கின்றேன்.

“முதலில் உன் வேலையைப்பார்...” - சுமந்தன் ஆத்திரத்துடன் கத்தினான்.

“நீயும் கூட நாகரீகமில்லாதவனா? இப்பிடியேன் கத்துறா?” - நான் கேட்க, அவனுக்கே சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

நேர்த்திகாவும் சேர்ந்து சிரித்தாள். பசி வெட்கத்திற்கு விடை கொடுக்க.. கை சழுவுவதையும் மறந்து உணவைச் சுவைக்க ஆரம்பிக்கின்றேன்.

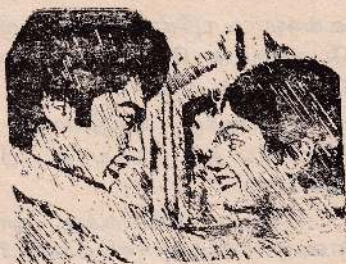
நேர்த்திகா எழுந்து செல்ல முற்பட்டாள்.

“நேர்த்திகா! உங்க ரெண்டு பேரோடையும் நான் கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்..”

நடக்கத் தொடங்கியவள் நிலத்தில் நகம் தேய்த்தாள்.

“அர்ச்சனாவைப் பற்றித்தானே...” - அவள் மகிழ்ச்சி பொங்கக் கேட்டாள்.

இருவரும் என் பதிலுக்காகக் கடைசி பஸ்கக்குக் காத்திருக்கும் பயணி... பாதையைப் பார்ப்பதுபோல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

அவர்கள் பார்வைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், - நான் கோப்பையைக் காலி செய்து கொண்டிருந்தேன். இரு வருமே பொறுமையிழந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஒரு நிமிஷம் பொறுங்க... கையைக் கழுவிற்று வாறன்...” - குடிசைக்கு வெளியே கையைக் கழுவி விட்டு அவர்களை அமரச் சொல்லுகின்றேன்.

அவர்கள் அமர்கின்றார்கள் “நான் கிளைக்குழுத் தேர்தல் பற்றி உங்களோட கலந்துரையாட விரும்புறன்...”

இருவர் முகங்களிலும் ஏமாற்றம் எதிரொலித்தது. இருந்தும் அவர்கள் என்னோடு கலந்துரையாட எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காமல் இருந்தார்கள்.

“உங்களுக்குத்தானே - தர்மராஜனும் வேணுகாந்தனும் இருக்காங்க. அவங்களே எல்லாம் சொல்லுவாங்களே...” சுமந்தன் உற்சாகமிழந்து கூறுகின்றான்.

“தர்மராஜனுக்கும் வேணுகாந்தனுக்கும் நான் கொடுக்கும் இடமும், உங்களுக்கு நான் கொடுக்கும் இடமும், சிறு குன்றுக்கும், சிவனொளிபாதத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் போன்றது...”

“நீங்க எந்த இடத்தில் எவரை வைச்சாலும் எங்களுக்கொண்டுமில்ல... சிறு குன்றென்று நீங்க நினைப்பது கூட பொறிவைக்கப்பட்ட பெரிய குப்பைமேடு என்பதை

உங்களால் புரிஞ்சுகொள்ள முடியலையே என்பதை நினைக்கும் போதுதான் வேதனையா இருக்கு..." நேர்த்திகா உள்ளம் நெகிழக் கூறினாள்.

"எனக்கு வித்தியாசம் விளங்காமலில்லை, இப்போ விளக்கம் தர முடியாத நிலையில் இருக்கிறன். காலம் விளக்கும்..."

"இப்ப உங்களுக்கு நாங்க என்ன செய்யவேணும் என்று எதிர்பார்க்கிறீங்க...?" - சுமந்தன் கேட்டான்.

"கிளைக் குழுவிற்கு யார் யாரைப் போடலாம். இயக்குனர்சபைக்கு யார் யாரைத் தெரிவு செய்யலாம் என்பதற்கு உங்களின் சிபார்சு தேவை..."

"இப்போதிருக்கும் கிளைக்குழு உறுப்பினர்கள் பொதுவாக நல்லவர்கள் - சோற்றுக்குள் கல் போல் சிலரைத் தவிர. அவர்களே திரும்பவும் வந்தால் பிரச்சனை இருக்காது..."

'நான் அர்ச்சனா'யிற்குள்ள பிரச்சனைகளைக் கேட்கவில்லை. சங்கத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்குக் கைகொடுக்கக் கூடியவர்களைப் பற்றித்தான் கேட்கின்றேன்..."

அப்பிடிப் பார்த்தால்... அருமையா ரெண்டொரு பேர்தான் தேறுவாங்க..

அனேகமாக இஞ்ச வாறவங்க எல்லாருமே சொந்தக் காரனுக்கு வேலை இல்லாட்டிச் சொந்த ஊரவனுக்கு வேலை என்ற எண்ணத்தோடதான் வாழுங்க...

படிப்பு, சுற்றறிக்கை எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு தங்களுக்கு தலை வணங்காதவன் நேர்மையானவனாக இருந்தாலும் அவனைத் தள்ளிவிட்டு, தங்களைக் காக்கா பிடிக்கிறவனுக்கு வாய்ப்புக் கொடுக்க வேணும் என்ற சின்னத் தனம், உள்ளே வந்ததும் அவங்களுக்கு வந்திடுது.

தகுதியானவனுக்குத்தான் முன்னுரிமை என்ற அடிப்படையில்தான் இளைஞர்களின் போராட்டங்களே ஆரம்பித்தன.

இஞ்ச வாறவங்க அந்த இளைஞர்களின் இலட்சியத் தையே மாக படுத்துவதுபோல் சங்கத்திலும் 'கோட்டா' முறையைக் கொண்டு வர முயற்சிக்கிறாங்க... நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வாறவங்களுக்கே தனிப்பட்ட நிபந்தனைகள் விதிக்கிறாங்க...

சங்கம் நடத்தில் போனாலும் சரி... நாசமாப் போனாலும் சரி... தாங்க நினைச்சதைப் பெரும்பான்மையால தீர்மானமாக்கிச் சாதிக்க வேணும்... தனிப்பட்ட கோபதாபங்களுக்காக... சட்டத்தையெல்லாம் தூக்கி மூலையில் வைக்க வேணும் என்ற மனப்பாங்குடன்தான் நடந்து கொள்ளுறாங்க.

இவைகளையெல்லாம் திணைக்களமும் கண்டும் காணாதது மாதிரித்தான் நடந்து கொள்ளுதே தவிர... இயக்குனர் சபையைத் தண்டித்த வரலாறே கிடையாது.

ஊழியர்களைத் தண்டிப்பதுபோல் இயக்குனர் சபை உறுப்பினர்களையும் தண்டிப்பதற்கும் கூட்டுறவுச் சட்டங்கள் இருந்தும்... நமது பகுதிகளில் அவை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகவே தெரியவில்லை."

எங்கேயோ தொடங்கிய நேர்த்திகா எதிலேயோ போய் முடித்தாள். அவள் இயல்பான தொழிற்சங்கப் பிரசாரம் போலவே அது அமைந்து விட்டது.

"இப்போதிருப்பவர்களில் மேற்கூறிய பலனீனம் இல்லாதவர்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தர முடியுமா?"

நேர்த்திகாவும், சுமந்தனும் நீண்ட நேரம் அவகாசமெடுத்து ஒவ்வொரு விரலாக மடித்து... சுமார் பதினைந்து பேர்களைப் பதிவு செய்து தருகின்றார்கள்.

"இவர்கள் கிளைக் குழுவுக்குள் வந்து, இயக்குனர் சபை உறுப்பினர்களும் இவர்களுக்குள்ளேயே தெரிவு செய்யப்பட்டால் நல்லதொரு நிர்வாகம் அமையலாம்..." - அவளே சிபார்சு செய்தாள்.

"நிச்சயமாக இது நடக்கும். ஆனால் ஊரில் இவர்களுக்குள்ள செல்வாக்கு எப்படி?"

“யாரும் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கமாட்டார்கள் - தர்மராஜனையும், வேணுகாந்தனையும் தவிர.” சுமந்தன் கூறினான்.

“எதிர்ப்பே இருக்காது...” நான் உறுதியளிக்கின்றேன்.

அவர்கள் இருவரும் வெளியேறுகின்றார்கள். மணியோடரும் மாற்றி ஒருவாறு ஒருவாரம் பிரச்சனையேதுமின்றி ஓடிவிட்டது.

கிளைக்குழுத் தேர்தல் பற்றி எவ்வித பரபரப்பும் ஏற்படாதவாறு போட்டித் தவிர்ப்பு வெற்றியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

வேணுகாந்தன், தர்மராஜன் - பெரும்பான்மையையும், நேர்த்திகா, சுமந்தன் - சிறுபான்மையும் ஒருங்கிணைத்து ஒருவாரத்தில் தீர்க்கமான முடிவு எடுக்கக்கூடியதாக அமைந்து விட்டது.

எல்லாமே சுலபமாக சுமுகமாக நடந்தேறிவிட்டது. கிளைக்குழு உறுப்பினர் தெரிவு, இயக்குனர் சபை உறுப்பினர் தெரிவு, தலைவர் தெரிவு, எல்லாமே திட்டமிட்டபடி எவ்வித பிரச்சனையுமில்லாமல் எதிர்பார்த்தபடியே நடந்து முடிந்தது.

போட்டித் தவிர்ப்பால் என்மீது ஒரு மதிப்பு உருவாகி விட்டது. சங்கச் சரித்திரத்திலேயே முதன் முறையாக இடம் பெற்ற சாதனை இது.

அர்ச்சனாவின் பொன்னாடை போர்ப்பு வைபவம் எனக்கு நல்லதொரு ‘இமேஜை’ ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதுவே எனது வார்த்தைகளை வசீகரிக்கச் செய்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் என்னால் பலரைக் கட்டுப்படுத்தவும் முடிந்தது.

எனது முதல் நடவடிக்கையே பலரினதும், பாராட்டைப் பெற்றது மட்டுமன்றி மிகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமைந்தது.

வீட்டுக்கு வீடு சென்று ஒவ்வொரு சங்க அங்கத்தவராகக் சலந்துரையாடி, அவர்களின் அபிலாஷைகளை

அறிந்ததுடன், அவர்களுக்கான கடமைகளையும் அவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தியதால் அவர்கள் சங்கத்துடனான தொடர்பைப் புதுப்பித்து வலுப்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள்.

எனது தொடர்ச்சியான மேற்குறித்த மூன்றுமாத முயற்சி கூட்டுறவுக்கே ஒரு பேரெழுச்சியாக அமைந்துவிட்டது. காணாமற்போன ஒரு சொந்தக்காரனை, இனம் கண்டு கொண்ட திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் அவர்களிடம் உருவாகத் தொடங்கிவிட்டது.

அவர்கள் அனைவரையும் பகுதி பகுதியாக ஒன்று திரட்டி எனது இலட்சியங்களையும், திட்டங்களையும் வெளிப்படுத்திய போது, அவர்கள் மேலும் உற்சாகம் காட்டத் தொடங்கினார்கள்.

“எங்களுக்காக எங்களால் உருவாக்கப்பட்டது தான் எங்கள் கூட்டுறவு” - என்ற எண்ணம், உணர்ச்சி வெள்ளமாகவே எல்லோர் உள்ளங்களிலும் உருவாகத் தொடங்கிவிட்டது.

தர்மராஜனும், வேணுகாந்தனும், தாங்கள் நினைத்தது நடக்காதது குறித்து என்மீது அவநம்பிக்கை கொள்ளத் தொடங்கியும் விட்டனர்.

அர்ச்சனாவின் சம்பளத்தை மட்டுமல்ல அனைவரினது சம்பளத்தையும் அதிகரிக்கச் சுற்றறிக்கைகள் இடம் தராத போதிலும். ஊக்குவிப்பு என்ற போர்வையில் அவர்களுக்கு திருப்திதரக்கூடிய அதிகரிப்பும் அறிமுகப்படுத்தியாகிவிட்டது.

அவர்களின் ஆர்வம் பன்மடங்கு அதிகரித்து, ... சங்கத்தின் மீதான அக்கறையும் முன்னெப்போதுமில்லாதவாறு முழுமை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

நேர்த்திகாவிற்சுச் சங்கத்தின் செயலாளர் பதவி. அப்பதவியை அனுபவத் திறமையால் அருமையாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தர்மராஜன் அன்று என்னை எனது குடிசையில் காண வந்தார். அவரிடம் பழைய துடிப்பு இல்லை.

“தம்பி! நீங்க எங்களை ஏமாற்றிப் போட்டீங்க...” மனம் வருந்தியபடி கூறினார்.

‘நிச்சயமாக இல்ல.. நீங்க கூறியபடி... சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரம் வரையலாம்.. என்ற கோட்பாட்டிற்கமைவாக... சுவரைத் தூய்மையுடன் கூடிய வெண்மையாக்கியிருக்கின்றேன்... அதில் நீங்கள் உங்கள் எண்ணப்படி சித்திரம்... வரையலாம்...’

‘நீங்கள் ஆக்கியுள்ள சுவரில்... எதை உபயோகித்தாலும் வழக்கத்தான் செய்கிறது... அதில் கொஞ்சமேனும் சொர சொரப்பாக இருந்தால் தான்... எங்களாலும் ஏதாவது வரைய முடியும்... இல்லாவிட்டால் நாங்க...’ - பெருமூச்சு விட்டார் அவர்.

‘ஒரு சிறு சீறு விழுந்தாலும் எல்லோருக்கும் தெரியும் படி சுவர் வெண்மைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதில் கரும்புள்ளிகள் பட்டால்... அவற்றைக் கழுவி விட... அங்கத்தவர்கள்... ஆர்வமாக இருக்கின்றார்கள்... ஆழமான பார்வையோடு இருக்கின்றார்கள்...’

அதால தான் தம்பி... இப்ப நான் கிளை முகாமை யாளர் பதவியைத் தொடர்ந்து வகிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன்... அதால் தயவு செய்து எனக்குக் கந்தோரில் ஒரு வேலை போட்டுத் தாங்க...’

‘ஏன்?’

‘இப்போ கிளைகளில் வருமானம் இல்ல...’

‘என்ன வருமானம்...’

‘சுரண்டல் வருமானம்...’

‘எத்தகைய சுரண்டல்...’

‘உங்கட போதனைகளால் மக்கள் விழிப்படைஞ்சி... தராசு முதல் பற்றுச் சீட்டுவரை... பரிசீலிச்சுத் தான் உணவு முத்திரைக்குரிய பொருட்களைக் கூட வாங்கிறுங்க’

‘நல்ல மாற்றம் தானே?’

‘எங்களுக்கெல்லோ சரியான ஏமாற்றமா இருக்கு...’

‘ஏன்?’

‘அந்த வருமானங்கள் நம்பித்தானே எலக்சனுக்குச் செலவழிச்ச நான்...சொந்த வாழ்க்கையிலயும் ‘தடல்புடலா’ வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டிற்றன்...’

‘நுளம்பின் வாழ்க்கை அஞ்சோ பத்து நிமிஷம் தான். ஏழைகளை உறிஞ்சி... நீண்டகாலம் உருப்படியா வாழ முடியாது...’

‘நீண்ட காலம் வாழ்ந்திற்றம்... அதால தான்...’

‘உங்க வாழ்க்கை அமைப்பை மாற்றுங்க...’

‘வருமானம் போதாது...’

‘வரையறுக்கப்பட்ட நிச்சயமான வருமானம், சம்பளம் நீங்க எவ்வளவு தூரம் ரொக்க விற்பனையைக் காட்டுறீங்களோ அவ்வளவிற்கு நாங்க ஊக்குவிப்பு வருமானமும் தாறம். அதாவது நீங்க பிழையான வழிகளில் பெற்றுக் கொண்ட வருமானங்களிலும் பார்க்க அதிகமாகப் பெறுவதற்கு... சரியான வழியில் பெறுவதற்கு வாய்ப்புக்களை நாங்க வழங்கியிருக்கிறம். அதை நீங்க நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்...’

‘விற்பனையைக் கூட்டுறது லேசான காரியமல்லத் தம்பி. வெளக்கடைகளில் கிலோவுக்கு விலை சொல்லி, ருத்தல் படியைப் போட்டுக் (மலிவு விலையில்) கொடுக்கிறதை வாங்கிப் போற சனம் உண்மை தெரியாம.. எங்களிட்ட விலைகூடவாம் எண்டு கூச்சல் போடுது.

50 கிராம் பேப்பரில் 100 கிராம் மிளகைப் போட்டுத் தனிக்கடைக்காரன் நிறுத்துக் கொடுத்தா பெருமையாக வாங்கிற்றுப் போரூங்க... நாங்க பேப்பரே போடாம சுத்தமாக நிறுத்துக் கொடுத்தும் எங்களிட்ட வாறூங்க இல்ல...’

'அதுக்குத் தான் நாங்க இப்ப எல்லாச் சாமான்களையும் பொதி செய்து, உரிய 'வேவல்' போட்டு வீற்பனை செய்யப் போறம் பொதியைத் தூக்கிப் பார்த்தவுடனே, வாங்கிறவனுக்கு எல்லாமே விளங்கக் கூடிய மாதிரித் தான் செய்திருக்கோம்... மக்களுக்கும் தெளிவுபடுத்தியிருக்கோம்... எங்கட மகளிர் குழுக்கள்... இவைகளை வீட்டுக்கு வீடு எடுத்துச் சென்று பிரசாரமும் செய்யப் போகுது...'

'எங்களில இன்றும் அவங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையே'

'நான் தனியார் வியாபாரிகளிடம் ஏமாந்து கதைகளையும் சொல்லியிருக்கன்... சாறன் ஒன்று வாங்க மீற்றருக்கு விலை சொல்லி யார்க்கோலால அளந்து தந்ததை.. ரெயிலரிட்ட கொண்டு போன பிறகு தான் அறிஞ்சன்.

குடிசைக்கு நிலத்துக்குச் சீமேந்து போட தனியார் கடையில் சீமேந்து வாங்கி வந்து நிறுத்துப் பார்த்தா இரண்டு கிலோ குறைவு.

இப்படி நமது கண்ணுக்குத் தெரியாமலே தனியார் கண்ணிவைக்கிறாங்க... இதையெல்லாம் நான் பலரிடமும் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறன்.

நாம் தனியாரைப் போல கொள்ளை வியாபாரம் செய்ய வரவில்லை. கொண்ட கூட்டுறவுக் கொள்கை அடிப்படையிலேயே வியாபாரம் செய்கிறோம். கொள்ளைகளுக்கு ஓய்வு நிச்சயம், ஆனால் கொள்கைகள் வாழும்...

'தம்பி நீங்க சொல்றதெல்லாம் சரிதான். இவன் வேணுகாந்தன் உங்கட வெற்றிக்காக ரஃப் பகலாக உழைச்சவன்...'

'அதுதானே வெற்றிக்கனி கிடைச்சிருக்கு..'

'அதில அவனும் வெட்டித் தின்னத்தானே வேணும்'

'கனி கைதவறினா தான் அது சாத்தியமாகும்...'

'என்ன தம்பி சொல்றீங்க...'

‘அர்ச்சனாவை நிப்பாட்டித்தானே வேணுகாந்தனுக்கு வேலை...’

‘அதுதானே நம்மட திட்டமும்...’

‘அர்ச்சனாவை நிப்பாட்ட எந்தக் காரணமும் இல்லை’

‘கூட்டுறவில கண்டுபிடிக்கிறதுதானா கஷ்டம். அதுவும் பொதுமுகாமையாளரை நிப்பாட்டிற்றுக்கு யார் பிழைவிட்டாலும்- பிழைக்குக் காரணமே ஜி. எம். தான் என்று எவ்வளவு லேசா ‘சார்ஜ் சீற்’ கொடுச்சுலாம். ‘சார்ஜ் சீற்’ இல்லாமலே எத்தனை பேரைவருஷக் கணக்காக ‘இன்ரடிற்’ பண்ணியிருக்காங்க-’

‘வருஷக் கணக்காக நிப்பாட்டி- வருஷக்கணக்காக கொடுத்த கதைகளும் இருக்கு-’

‘ஒரு நிருவாகம் வேலைக்கு எடுக்கும். இன்னொரு நிர்வாகம் நிற்பாட்டும்-’ இதுதானே நிலைமை.

‘நிர்வாகங்கள் மாறலாம். ஆனால் பொதுவான சுற்று நிருபங்கள் மாறுவதில்லை- அதைக் கொஞ்சம் மனசில பதிச்சிக் கொள்ளவேணும்-’

‘நீங்களும் ஆரம்பத்தில மனசில பதிச்சிருந்ததை இப்ப அடியேர்ட மறந்திற்றீங்களே-’

‘எதை?’

‘உங்களுடைய தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக அர்ச்சனாவைப் பழிவாங்க வேணுமென்று சொன்னீங்களே. ஆறு மாதங்களாகியும் இன்னும் வஞ்சம் தீர்க்கும் எண்ணம் வரவில்லையா?’

தர்மராஜனின் கேள்வி என்னைப் பல வருடங்கள் பின் நோக்கி நகர வைக்கின்றது.

என்னை வஞ்சம் தீர்த்த வனிதைதான் அர்ச்சனா. அந்த நாள் நினைவுகள் என்னை எப்படியெல்லாம் நிலைகுலைய வைத்தது.

பள்ளிப் பருவம். எதிர்ப்பாலாருடன் கூடிய உயர் வகுப்பு. ஏற்றப்மிக்க எதிர்காலம் பற்றிய எண்ணங்கள். 'கம்பசை'ப் பற்றிய கனவுகள்.

அது விளையாட்டுப் போட்டிக்காலம். அர்ச்சனா இல்லத் தலைவி. நான் இல்லத் தலைவன்.

வெற்றிவாய்ப்புக்காக எங்களுக்குள் எந்நேரமும் கூட்டுறவு. அந்தக் கூட்டுறவில் எமது இதயங்கள் கூட இளங்கண்டு, இதமான இறுக்கமான ஒரு உறவுக்கு, உடன்பாடு காண உவகை கொள்ளத்தான் செய்தன.

அர்ச்சனா அந்த உறவிற்கு அதிகளவு உற்சாகம் காட்டவே செய்தாள். எந்தநேரமும் அவள் இதயம் 'உசார் நிலையிலேயே இருந்தது.

அன்று விளையாட்டுப்போட்டி சம்பந்தமாக கலந்துரையாடிவிட்டு இருவரும் ஏக காலத்தில் வகுப்புக்குள் நுழைகின்றோம்.

வழக்கமாகப் புன்முறுவல் பூக்கும் ஆசிரியையின் முகத்தில் பூகம்பம். கலகலப்பாக இருக்கும் வகுப்பு மாணவர்களிடம் கலவரம். அவர்கள் பார்வையும் விரும்பும்படியாக இல்லை.

"அருள் நிலிலும்..." ஆசிரியை என்னைத் தடுக்கின்றார். வழித்தடுப்பு முகாமில் இருக்கும் இந்திய இராணுவ வீரரைப் பார்ப்பதுபோல் ரீச்சரைப் பார்க்கின்றேன் நான்.

"இந்தச் சஞ்சிகை உம்முடையதுதானே..." - அழகாக உறை போடப்பட்டிருந்த அந்தச் சஞ்சிகையை என்னிடம் நீட்டுகின்றார்.

அந்தச் சஞ்சிகையை வாங்கிப்புரட்டிப்பார்க்கின்றேன். அசிங்கமான பிறந்தமேனிப் படங்களுடன் கூடிய கீழ்த்தரமான சஞ்சிகை அது என்பதை அடையாளம் கண்டு கண்டளே கூசிக்கொள்கின்றன.

“இது உம்முடைய எழுத்துத்தானே?” - எனது முகத்திற்கு நேரே சஞ்சிகையை நீட்டியபடி கேட்கின்றாள் ரீச்சர்.

“என்னுடைய எழுத்துப்போலத்தான் இருக்கின்றது. இதை நான் எழுதவில்லை ”

“இப்படியான சஞ்சிகைகளைக் கொண்டு வந்து... ஒரு மாணவியின் புத்தகத்திற்குள் சொருகிவிடுவதற்கு உமக்கு என்ன துணிச்சல்?”

“எனக்கு இதைப்பற்றி எதுவுமே தெரியாது ரீச்சர் ..”

“உம்மை அர்ச்சனா விரும்ப வேண்டும் என்பதற்காக... இப்படியா நீர் நடந்து கொள்வது?”

“நான் எதுவுமே செய்யவில்லை ரீச்சர் ..”

“ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தைக் கொள்ளையடிக்க... இந்தச் சஞ்சிகையைத் துப்பாக்கி ஆக்கியிருக்கின்றீர்...”

“அபத்தமான குற்றச்சாட்டு ரீச்சர்...”

“நிரபராதி என்று உம்மால் நிரூபிக்க முடியுமா?”

“முடியும்?”

“எப்படி?”

“உயிரை விட்டு...”

“உங்க குடும்பப் பழக்கமாக்கும். அப்பன் ‘கோப்பிரட்டிவை’ கொள்ளை அடிச்சித் தற்கொலை செய்தார். அவர்கள், ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தைக் குறுக்குவழியில் கொள்ளையடிக்க முனைந்து... பிடிபட்டதால்... தற்கொலை செய்யப் போகின்றாராக்கும்...”

ரிச்சரை அறைந்துவிட்டு... அன்றுடன் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறியவனதான் நான்.

இப்படியான சதியை யார் செய்திருப்பார்கள் என்று நான் ஆராய்ந்ததில் முழுக்க, முழுக்க அர்ச்சனாவைச் சுற்றியே என் சந்தேகம் வலுப்பெற்றது.

அவள் பலதடவை நேரடியாகவே என்னிடம் விருப்பம் கேட்டிருக்கின்றாள்.

சரியாக எனது எழுத்துப் போலவே தன்னால் எழுத முடியும் எனப் பல தடவை எனது பெயரையே எழுதிக்காட்டி நிரூபித்தும் இருக்கின்றாள்.

சம்பவத்திற்கு முதல் நாள் கூட என்னிடம் விருப்பம் கேட்டு நிர்ப்பந்தித்தாள்.

“அட்வான்ஸ் லெவல்” பெறுபேறு நல்லபடியாக அமைந்தால் மட்டுமே வேறு எண்ணங்களுக்கு இடமளிக்க முடியுமென” - நான் தீர்க்கமாகவே கூறிவிட்டேன்.

அழகையால் என் முடிவுக்கு அதிருப்தி தெரிவித்துச் சென்றவள் அடுத்தநாளே இப்படியான ஒரு சதியில் ஈடுபட்டாளே என அவளை சபித்தேன். இன்னும் சபித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றேன்.

அசிங்கச் சஞ்சிகையில் எனது புனிதமான பெயரை எழுதிப் புண்படுத்தியவள் அவள். அவளை வஞ்சம் தீர்க்க

வேண்டுமென்ற எனது தீராத வைராக்கியத்தை நான் தர்மரூஜனிடம் எப்போதோ கூறியதை அவர் கடைசி ஆயுதமாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

“அவளைத் தனிப்பட்ட ரீதியில் எப்படியும் பழிவாங்கலாம். அப்படி ஒரு பழிவாங்கும் எண்ணம் எனக்கிருக்கின்றது என்பதை வெளிப்படுத்தினால் தான் எனக்கு பக்கபலமாக இருப்பீங்க... ஆனால் பதவி ரீதியாக யாரும் பழிவாங்கக் கூடாது என்பதற்காகவே நான்தலைவர் பதவிக்கு உங்களிடம் சம்மதம் தெரிவித்தேன்.

அர்ச்சனா பதவி ரீதியாக நல்ல பக்குவம் பெற்றிருப்பதையும், பெருமைப்படும்படியாகக் கருமமாற்றுவதையும், கஷ்டமான பணியை ஒரு பெண்ணாக இருந்தும் கச்சிதமாகச் செய்து முடிப்பதையும் கண்காணித்து, கருத்திற்கொண்டுதான் அவளுக்கு பூரண ஓததுழைப்புக் கொடுக்கக் கூடிய ஒரு தலைவர் வரவேண்டும் என்பதில் கண்ணாக இருந்தேன்.

“என் தனிப்பட்ட எதிரி என்பது வேறு விடயம். அவள் சமூக ரீதியாக எவ்வளவு பங்களிப்பைச் செய்கின்றாள். அதனால் சமூகம் எந்த அளவிற்குப் பயன்படுகின்றது..... பயன்பட்டிருக்கின்றது என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்து... அவளுக்கு மேலும் ஆதரவளித்து.. சமூகம் பூரண பயன்பெற ஆவன செய்வதற்கும்... தனிப்பட்ட கோபதாபங்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இருக்கக் கூடாது.. உங்களைப் போன்ற ஒரு கூட்டம் மறுதலையாத் தான் செயல்படுத்து... சமூகம் பாதிக்கப்பட்டாலும், தங்கட ‘செல்வாக்கை’ நிரூபிக்கிறதைத்தான் சாதனையாக் கருதுறாங்க. இவங்க எல்லாம் ஒரு நாள் சமூகத்தின் முன் நிற்க வேண்டித்தான் வரும்...

எனது சொந்தப் பிரச்சனை வேறு. சமூக நோக்கு வேறு. எது எப்படியிருப்பினும் அர்ச்சனா கடமை ரீதியில் புனிதமானவள். அவள் சேவை சமூக வளர்ச்சிக்கு ஆணியேவர்

போன்றிருக்கின்றது. ஆணிவேரை வெட்டிவிட்டு 'விருட்சம்' ஒன்றை வளர்க்க முடியும் என்ற உங்களைப் போன்ற குற்றவாளிகளின் பொறுப்பற்ற முடிவுகள்... அவளைப் பாதிக்குமென்பதால்தான்... அவளைப் பாதுகாக்கத்தான் இப்படியொரு நாடகமாடி... தலைவன் பதவியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டேன்.

தர்மராஜன் முகத்தில் மாஜரின் வழிந்தது. அவா மனதும் பொறியில்பட்ட எலிபோல் துடிக்கத்தான் செய்தது. அவர் இந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத வராகத் தத்தளிப்பது தெரிந்தது.

"தர்மராஜன்! தவறு செய்யாதவன் மனிதன் அல்ல. அதுக்காகத் தவறு செய்பவன்தான் மனிதன் என்ற நிலை உருவாகிவிடக் கூடாது. வேணுகாந்தனுக்கு வேலை வாய்ப்பு பெதுவுமில்லை என்பதை நான் உணர்கின்றேன், அவனும் இந்தச் சமூகத்தில் ஓர் அங்கம்தான். அவனும் இந்தச் சமூகத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டுமென்பதால்... அவன் தனது வழக்கமான வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்ற வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணமும் எனக்கிருப்பதால்... அவனும் பொறுப்புணர்ந்து திருந்துவதற்காக எங்கள் கந்தோரில் தற்காலிக பியோன் வேலை ஒன்று.. எனது சம்பளத்தில் போட்டுக் கொடுக்கின்றேன்..."

"தம்பி!... பொதுமுகாமையாளர் கதிரைக்கு .. ஆசைப்பட்டவனுக்கும் பொதுமுகாமையாளர் கதிரை துடைக்கும் வேலையா?" -தர்மராஜன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் கேட்டார்.

"பொறுக்கியாகத் திரிவதுதான் உங்களுக்கும், அவனுக்கும் பெருமையென்றால்... இது அவனுக்குப் பொருந்தாது தான்..."

"பிள்ள நம்மட ஊரில பென்னும் பெரிய 'சுப்பர் மாக்கர்' ஒண்டு நம்மட சங்கத்தால கட்டப் போருங்களாம்... அந்த இடத்தை வெளியாக்கிற துக்கு... நானைக்கு

எல்லாரும் சிரமதானம் செய்யிறதாம். பிள்ள நாமளும் போவம்..." பக்கத்து வீட்டுப்பாட்டி பேத்தியோடு கதைக்கின்றாள்.

"அதென்ன பாட்டி 'சுப்பர் மாக்கற்' எண்டா..."

"நம்மட செத்துப்போன சுப்பர் காணியில்தான் கட்டப் போரூங்களாம். அதால சுப்பர் மாக்கற் எண்டு சொல்லுங்களாக்கும்..." என்னையறியாமல் சிரிக்கின்றேன் நான். 'சுப்ப மாக்கற்றுக்கு' சுத்தமான தமிழ்ச்சொல்லக் கண்டு பிடிச்சி... விளம்பரப்படுத்தவேணும் இல்லாட்டி... 'மகா பொல்'... 'சதொச' மாதிரி 'சுப்பமாக்கற்றுட்' தமிழ்ச்சொல்லாப் போயிடும். பாட்டியின் வியாக்கியானம் தொடர்கின்றது.

"உப்புத் தொடக்கம் ஊட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் வாங்கிறதுக்கு வசதியாக மூண்டு மாடிக் கட்டிடமாம். நம்மட பக்கத்து வளவுத் தம்பி தலைவரா வந்த பிறகு சங்கம் தடபுடலா நடக்குது பிள்ள.. அது மட்டுமில்லயாம்.. இது முடிய நம்மட ஓடையில் மிதக்கிற 'ஹோட்டல்' கட்டி வெளிநாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகள் எல்லாம் இஞ்ச வந்து குவியப் போரூங்களாம்... இனி நானும் இங்கிலீஷ் படிக்கப்போறன்."

"ஏன் பாட்டி?" - பேத்தியும் உசாராகக் கேட்கின்றாள்.

"அப்பதானே வெளிநாட்டுக்காரனுகளிட்ட அவனு கள்ர ஊரைப்பற்றி விசாரிக்கலாம்... இனி நாம கூனியும் திண்டபாடில்ல"

"ஏன் பாட்டி?"

"அவனுகள் வந்து ருசி கண்டானுகள் எண்டா... பிறகு இப்ப நண்டு, ரூல், மட்டிரூல்... மாதிரி... அதுவும் நம்மட சட்டிகளை எட்டிப் பார்க்காது... அப்பிடிக்கு விலை ஏறிரும்... கூனியும் எண்ணித்தான் வாங்கிற காலம் வரும்..."

“அப்பிடி வந்தா நாமளும் கூனி வடிப்பம் பாட்டி...”
 பாட்டி பலமாகச் சிரிப்பது கேட்கின்றது. தர்மராஜனும் பக்கத்து வளவுப் பாட்டியின் சம்பாஷணையைச் செவிமடுத்தாராயினும், என்னைப் போல் அவள் இதயம் குளிர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

முப்பது வருஷத்துக்கு முந்திக் கழுவின முகம் மாதிரி இருந்தது தர்மராஜனின் முகம். அவர் எதிலும் திருப்திப்பட்டவராகத் தெரியவில்லை.

“அண்ண... எனக்கு முக்கியமான உபகுழுக் கூட்டம் ஒன்றிருக்கு நான் போகவேணும்...”

அவர் புறப்படத் தயாராகின்றார் “வேணுகாந்தன் விஷயமா யோசிச்சி வந்து சொல்லுங்க ..”

அவர் வாயே திறக்காமல் நழுவுகின்றார். நானும் அந்த உபகுழுக் கூட்டத்திற்குச் செல்லத் தயாராகின்றேன். சுமந்தன் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து நிற்கின்றார்.

“காசோலை கொஞ்சம் ‘சைன்’ பண்ண வேணுமாம் என்று அர்ச்சனா சொன்னாங்க ..”

கந்தோருக்குச் செல்கிறேன். அர்ச்சனா காசோலைப் புத்தகத்தோடு என் மேசைக்கு வருகின்றாள். சுமந்தன் உபகுழுக் கூட்ட ஒழுங்கிற்குச் சென்றுவிட்டான்.

நான் ஒவ்வொரு காசோலையாக ஒப்பமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன். அர்ச்சனா முன்னால் அமாந்து ஒவ்வொரு ‘வவுச்சராக’க் காண்பிக்கின்றாள்.

ஒரு வவுச்சர் மீது நீண்ட நேரம் நான் கண் புதைக்க, அவள் அதை விளங்கப்படுத்துகின்றாள்.

“என்ன பதிவாளர், சர்ட்சி இல்லாமலே பதிவுத் திருமண ஒத்திகையா நடக்குது? ..” - நேர்த்திகாவின் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்க்கின்றோம்.

‘நேர்த்திகா நீர் ‘பேர்சனல் மனேஜராக’ இருக்கலாம் அதுக்காக இஞ்ச ‘பேர்சனல்’ விஷயங்கள் பேசுவது சரியல்ல

தலைவர் 'ஜி. எம்.' க்குரிய மரியாதையை அந்த அந்த இடங்களில் கொடுக்க வேணும்...' அர்ச்சனா நேர்த்திகா வைக் கடிந்து கொண்டாள்.

'நேர்த்திகா! நீங்க 'ஓம்' எண்டு சொல்லுங்க... இந்த இடத்திலேயே பதிலாளரை அழைச்சி... உங்கள் திருமதி என். அருளாக்கிக் கொள்ளன்...'

'மன்னிக்க வேணும் தலைவர். மிஸ்ஸிஸ் A. அருள் என்பது பல வருடங்களுக்கு முன்னரே நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒன்று...'

'பல வருடங்களுக்கு முன் இந்த அருளை அரை உயிராக்கியதை அறியாமலா... நீ கூட இப்படிக்கதைக்கிறா?

'அந்தச் சஞ்சிகை விஷயம் தானே?

நான் எதுவும் பேசாமல் காசோலைகளின் மீது கவனத்தைத் திருப்புகின்றேன்.

'நீங்க நினைக்கிறது தப்பு..., நேர்த்திகாவின் குரல் மீண்டும் ஒலிக்கின்றது.

நான் அதற்கு எதுவும் பேசாமல் கடைசிக் காசோலையை ஒப்பமிட்டு விட்டு நிமிர்கின்றேன். முன்னாலிருந்த அர்ச்சனாவின் கண்களைக் காணவில்லை. அது கண்ணீரில் மூழ்கி விட்டது.

'அந்தச் சஞ்சிகை அர்ச்சனாவின் புத்தகத்துக்குள் எப்படி வந்தது என்பதை இன்னும் தான் எங்களால் அறியமுடியவில்லை.

'தற்செயலாக நடந்திருந்தால் ஒத்துக் கொள்ளலாம். திட்டமிட்டுச் செய்தவங்க எப்படி ஒப்புக் கொள்வாங்க...'

இதுவரை மௌனமாக இருந்த அர்ச்சனாவின் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது.

'அருள் சத்தியமா இன்றுவரை எனக்கு எதுவுமே தெரியாது... நம்மீது பொருமை கொண்ட யாரோ விஷமி தான் இதைச் செய்திருக்க வேணும்... ஒருவேளை

வினையாட்டுப்போட்டியில் நாம் இருவருமே முன்னணியில் நின்றதால்... எரிச்சல் கொண்ட... மற்ற இல்லத்தாக்களின் சூழ்ச்சியாகவும் இது இருந்திருக்கலாம் தானே?"

"விருப்பம் ஈடேறாவிட்டால் விஷமிகள் உருவாகிறது இயற்கைதானே?"

"அருள் தயவு செய்து மீண்டும்... மீண்டும் குத்தி... குத்திப் பேசாதீங்க..."

"ஆமாம் அருள் நீங்க அர்ச்சனாவைச் சந்தேகிக்கிறது நூறுவீதம் தப்பு. அர்ச்சனா தன்னைச் சுயமுயற்சியால் உயர்த்திக்கொண்டு... இன்று இந்த நிலையில் இருந்தாலும்... அவள் உள்ளம் என்றும் உங்களுக்காகவே ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது... நீங்கதானே அடிக்கடி சொல்வீங்க... தவறு செய்யாதவன் மனிதன் அல்ல என்று... ஆனால் அர்ச்சனா வீஷயத்தில மட்டும் இப்பிடி அடம் பிடிக்கிறீங்களே..." நேர்த்திகா அர்ச்சனாவிற்காக உண்மையான அக்கறையுடன் அனுதாபத்துடன் கூறினாள்.

"ஆனால் - என் இதயம் நேர்த்திகாவிற்காக மட்டுமே ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது..."

தலையில் விழுந்த 'ஷெல்' லாகியிருக்க வேண்டும் எனது வார்த்தைகள். எனினும் 'ஷெல்லை'க் கைகளால் தட்டி விட்டவள் போல் கேட்டாள்.

"மிஸ்ரர் அருள் உங்களுக்கு 'தமாஷா'க் கூடப் பேச வருமா?"

"நேர்த்திகா... நான் சீரியஸாகவே கேட்கிறேன்... உங்க இதயத்தில எனக்கு இடமேயில்ல என்று என்னை நேராகவே பார்த்துச் சொல்லுங்க... பார்ப்பம்..."

"இ... ல்... ல... 'லோட்' பண்ணிய துவக்குப்போல் அவள் முகம் நிமிர்ந்து... வார்த்தை புஸ்வானமாக வெளி வந்தது.

பார்த்திங்களா உங்களாலேயே ஒய்யடியாக அழுத தமாக 'இல்ல' என்று சொல்ல முடியலையே..."

சுமந்தன் அப்போது மீண்டும் வந்தான். “என்ன இஞ்ச வேற ‘சப் கொமிற்றி’ மீற்றிங்கா?”

“ஓம் மாலை யாருக்குப் போடுறதெண்டு.....” நான் ஏதோ நினைவில் நிஜமாகவே கூறுகின்றேன்.

“நானும் இதுபற்றி நீண்ட நேரமா யோசிச்சிப் பார்த்தன். அருள்! நம்மட கூட்டுறவு ஆஸ்பத்திரித் திறப்பு விழாவை ஒரு ஏழை நோயாளியைக் கொண்டுதான் திறக்க வேணும் .. ஆனபடியா நோயாளிக்கே மாலை போடுவம்...”

சூழ் நிலை மறந்து நால்வருமே சிரிக்கின்றோம். எனினும் சுமந்தன் முழுக்க முழுக்கச் சங்கம் பற்றிய சிந்தனையோடே செயல்படுவது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கின்றது.

“அருள்! உங்களைச் சந்திக்கவாம் எண்டு வேணுகாந்தன் வந்திருக்கான் ..” சுமந்தன் வந்த விடயத்தைக் கூறுகின்றான்.

“வரச் சொல்”

வேணுகாந்தன் என் முன்னால் வந்து நிற்கின்றான். முரட்டு மீசை, கையில் சிகரட், பக்கி சேட், றவுசர் அவை எல்லாமே அவனை விட்டு விலகிச் சென்று விட்ட அவனது கோலம் ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகின்றது.

வெண்ணிறச் சேட்டும், வேட்டியுமாக நெற்றியில் விபூ திக்கீற்றுமாக... கைகட்டி, தலை குனிந்தபடி நிற்பது வேணுகாந்தன்தானா என்பதை மீண்டும் ஆர்வத்துடன் பார்க்கிறேன்.

எனக்கு மாபெரும் வெற்றி ஒன்று கிடைத்துவிட்டது என்ற பூரிப்போடு... எழுந்து அவனை முதுகில் தட்டி என் மகிழ்ச்சியை அவனோடு பூரணமாகவே பகிர்ந்து கொள்ளுகின்றேன்.

அபிவிருத்தி... அபிவிருத்தி... அயராத உழைப்பினால் அது சாத்தியமானதாகிக் கொண்டே வந்தது.

ஒரு தலை நரகத்தின் வசதிகள் அனைத்தும் உள்ள ஒரு கூட்டுறவு நகரம். அதுவே என் இலட்சியம். அந்த இலட்சியம் மூன்றாண்டுக்குள் முற்றுப்பெற்றாக வேண்டும்.

சுதந்திர வர்த்தக வலயம் போல் இங்கேயும் கூட்டுறவு வலயம், அதற்சான தொழிற்சாலைகள். அந்தப்பாரிய திட்டமும், படிப்படியாக நிறைவேற அமைதியான சூழல் அரும்ப வேண்டும் என உள்ளம் மானசீகமாகப் பிரார்த்திக்கின்றது.

அர்ச்சுனா மீதுள்ள ஆத்திரம் அவள் ஆற்றலால் அருகிக் கொண்டே வந்தது.

முன்பு போல் நெருக்கமாகப் பழகும் சுபாவம் நேர்த்திகா விடம் இப்போ நிறைவாக இல்லை. குடிசைப் பக்கம் கூட அவள் அருமையாகவே வருவாள்.

காரியாலய அறையில் அப்போது தான் முக்கியமான ஒரு திட்டத்தைப் பரிசீலித்து விட்டு .. பக்கத்தில் சுழலும் மின்விசிறியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

வேணுகாந்தன், நேர்த்திகா என்னைக் காண வந்திருப்பதாக அடக்கமாக வந்து கூறுகின்றான். முறைப்படி அனுமதி பெற்று உள்ளே வருகின்றான். அமர்ந்து கொள்ளுகின்றான்.

“நான் அந்தச் சஞ்சிகை சம்பந்தமாகத் துப்புத் துலக்கப் போகிறேன்...” - நேர்த்திகா நேராகவே விடயத்தைத் தெரிவிக்கின்றாள்.

‘வீண் முயற்சி...’ நான் சிரித்தபடி கூறுகின்றேன்.

‘ஏன்?’

‘குற்றவாளியைப் பொக்கற்றில் வைத்துக் கொண்டு... குற்றவாளியைத் தேடி அலையப் போறீங்களா?’

‘நிச்சயமாக அர்ச்சனா குற்றவாளி அல்ல...’

‘கையெழுத்தே காட்டிக் கொடுக்குதே...’

‘கையெழுத்து அர்ச்சனாவுடையது தான்...’

‘எழுத்து அர்ச்சனாவுடையதுதான் ஆனால் அவளுக்கும் இதுக்கும் தொடர்பே இல்லை என்று தானே சொல்லப் போறீங்க’

‘பிளீஸ் என்னைக் கொஞ்சம் கதைக்க விடுங்க...’

‘எந்நேரம் பொன்னானது... அஞ்சி நிமிஷம் அவகாசம் தருகிறேன்...’

‘அர்ச்சனாவின் எண்ணமெல்லாம் எப்போதுமே உங்களைப் பற்றித்தான் இருந்தது. அவள் எதைக் கண்டாலும் உங்கள் பெயரெழுதி மகிழ்வது அவளது சுபாவம். அதுவும் ரைப்பிங் சிற்றைக் கண்டால்... அந்த வெள்ளைப் பேப்பரில்... எதுவுமே எழுதாமல் நடுப்பகுதியில் உங்கள் பெயரை உங்கள் எழுத்துப்போல் எழுதி... அதையே... தாய இதயத்தில் பெயரைப் பச்சை குத்திய திருப்தியோடு அதையே மணிக்கணக்காகப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளாம். அன்றும் அப்படித் தான் ஒரு ரைப்பிங் சிற்றில் உங்கள் பெயரை எழுதி முடிக்க விளையாட்டுத் திடலுக்கு அழைப்பு வர... அதைப் புத்தகத்துள் வைத்து விட்டுச் சென்று விட்டாளாம்.’

இதை யாரோ அவதானித்திருந்து... அந்தப் பேப்பரை எடுத்து அந்த அசிங்கமான சஞ்சிகைக்கு உறைபோட்டு அவளுடைய புத்தகத்துக்குள்ளேயே வைத்திருக்கின்றார்கள்.

அல்லது அந்த சஞ்சிகையின் அட்டைப் படத்தை மறைத்து வாசிப்பதற்காக யாரோ தற்செயலாக அந்தப் பேப்பரால் உறைபோட்டு வாசித்திருக்கக் கூடும்.

தற்செயலாக அர்ச்சனாவின் புத்தகங்களைப் பார்வையிட்ட ரீச்சர் அந்தச் சஞ்சிகையைக் கண்டெடுத்திருக்கின்றார்.

'அப்போ ரீச்சரிட்ட அர்ச்சனா உண்மையைச் சொல்லியிருக்கலாமே...'

'அவளுக்குத் தெரியாமலே நடந்த விடயம் இது. அதோடு அந்தச் சஞ்சிகையின் அசிங்கமான படங்களைக் கண்ணுற்று... அவளே பேரநிர்ச்சியடைந்து விட்டாள்... அவளால் எதுவுமே பேசமுடியாது போய்விட்டது.'

'அப்போ அந்தப் புத்தகம் அர்ச்சனாவின் புத்தகத்திற்குள் எப்படி வந்தது.'

'திருட்டுத்தனமாக வாசித்தவர் யாரோ... தற்பாது காப்பிற்காக அவளது புத்தகத்துக்குள் அதை வைத்திருக்கலாம். அல்லது குறும்புக்காகவும் அப்படிச் செய்திருக்கலாம். குறுகிய நோக்கங்களுக்காகவும் அப்படிச் செய்திருக்கலாம்... குட்டு அம்பலமானதால் எவருமே உரிமை கொண்டாடவில்லை... இது தான் உண்மை... இப்போ இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களைத் துப்பறிந்து பிடித்து உங்கள் முன் நிறுத்துவது எனது முக்கிய பணியாக இருக்கும்...'

'காலம் கடந்து விட்டது. சம்பந்தப்பட்டவர்களில் எத்தனைபேர் உயிரோடு இருக்கின்றார்களோ தெரியாது. உங்கள் பணியை இடைநிறுத்தி வையுங்கள்... நீங்க போகலாம்...'

தள்ளி வைத்த தீர்ப்பு வழங்கிய நீதிபதி போல் அவளோடு பேசிவிட்டு நேர்த்திகாவின் கூசற்றுக்களை கூர்மையாகப் பரிசீலிக்க ஆரம்பிக்கின்றேன்.

அர்ச்சனா இப்படியான கீழ்த்தரமான முயற்சிக்கு முயன்றிருக்கவே மாட்டாள் தானா? அப்போதிருந்த

ஆத்திரத்திலும், அவமானத்திலும் முழுப்பழியையும் நான் அவள் மீது போட்டு .. அவள் மீது பழியைப் பேடுவதற்கு, முதல் நான் அவன் தனது தீர்க்கமான முடிவை வெளியிட்டது தான் காரணமா? வெள்ளை உள்ளத்துடன் வெளிப்படையாக அவள் 'விருப்பம்' கேட்டது தவறு?

என் மனச்சாட்சி என்ற நீதிமன்றம் நேர்த்திகாவின்பு அப்பீல் மனுவை ஆழமாக அலச ஆரம்பிக்கின்றது.

அர்ச்சனா வசதியான குடும்பப் பெண் படித்தவள். அடக்கமான சபாவங்கள் அனைத்தினதும் அவதாரம்.

அவளைப் பொறுத்தவரையில் நான் பெரிதுபடுத்தக் கூடிய ஒருவனும்ல்லத் தான்.

அவள் நினைத்திருந்தால் இந்த நீண்ட பிரிவின் இடைவேளையில் யாருக்கும் கழுத்தை நீட்டியிருக்கலாம். பிரிவுக் காலத்திலும், இப்போதும் கூட துறவிபோல் எளிமையாகத்தனே அவள் வாழ்கின்றாள்.

அவள் கடமையிலும் எவ்வளவு தூரம் நேர்மையைக் கடைப்பிடிக்கின்றாள். கடமையில் 'கரூராய்' இருப்பவள் காதலில் பலவீனமாக இருந்திருப்பாளா?

அவள் என் காதலில் தீவிரமாக இருந்தாள் என்பதற்காகத் திட்டம் போட்டு இதைச் செய்திருப்பாள் என்று என்னால் திடீரெனத் திடமான ஒரு முடிவுக்கு வர முடிந்தது.

வகுப்பிலும் கூட எனக்கும் அவளுக்கும் தானே எப்போதுமே எல்லாவற்றிலும் போட்டி. ஒரு தடவை இருவருமே சம புள்ளிகள் பெற்று இருவருமே முதலாம் பிள்ளைகளாக வந்துகூட இருக்கின்றோம்.

நான் ஆத்திரத்தில் எடுத்த முடிவு... அவளையும் பாதிக்க வைத்து விட்டதா?

'சார் ஜி. எம். உங்களோட ஒரு 'பைல்' விஷயமாக கதைக்க வேணுமாம்...' - வேணுகாந்தன் கூறினான்.

'ரெலிபோனில் கதைக்கச் சொல்...' நான் அவனை அனுப்புகின்றேன்.

'குட் ஆப்ர நூன் சேர்...' - மென்மையான அர்ச்சனா வின் குரல் மேலும் மென்மையாக ரெலிபோனில் ஒலிக்கின்றது.

'குட் ஆப்ர நூன்' என்ன விஷயம்?

'சார் நான் மறந்து போய்... அந்த முக்கியமான 'போமில்' என்ற கையெழுத்துக்குப் பதிலாக... உங்கட கையெழுத்தை வைச்சிற்றன்...'

'என்ன மறுபடியும் சஞ்சிகை 'பிளக் மெயிறா?'

அவள் அழுவதைத் தெளிவாக றிசீவர் வாங்கித் தருகின்றது. அழுது கொண்டே இருக்கின்றாள். றிசீவரைப் படாரென வைக்கின்றேன்.

மீண்டும் 'ரெலிபோன்' அலறுகின்றது. 'சார் நான் வேணுமெண்டு அதைச் செய்யல்ல சார்... உங்கட நினைவில் அப்படி ஒப்பம் இட்டிற்றன்....' மூக்கை உறிஞ்சியபடி கூறி முடிக்கின்றாள்.

'நினைவிலேயே வாழ்ற நீங்க... எப்ப நிஜத்துக்கு வரப் போறீங்க...? - நான் ஆத்திரத்துடன் கேட்கின்றேன். பதில் இல்லை.

'அது வந்து சேர்...' அவகாசம் எடுத்து தொடர் கின்றாள்.

'டோண்ட் வேஸ்த ரைம் நேரில் வாரும்...'

மின்னல் வேகத்தில் அவள் வந்து நிற்கின்றாள். ஒரு கை 'பைலை' பற்றியிருக்க... மற்றக் கை முந்தானையைச் சுற்ற கலவரத்துடன் நிற்கின்றாள்.

'பயந்திட்மங்களா?' - நான் பரிவுடன் கேட்கின்றேன்.

'இல்ல...' - அவள் குனிந்தபடி கூறுகின்றாள்.

'ஏன்?' - நான் ஆத்திரப்பட்டுக் கேட்பவன் போல் கேட்கின்றேன்.

‘நீங்க பண்புள்ளவங்க ..’

‘பண்புள்ளவங்களுடைய கையெழுத்தெல்லாம் உங்களுக்கு அத்துப்படியா?’

‘சார் நான் இனி இப்படிக்கவலையினமாக இருக்க மாட்டன்...’

‘‘கவலையினத்திற்குக் காரணம்?’’

‘‘தெரியல...’’

‘‘நான்தான் என் பெயர்தான்... இல்லையா?’’

‘‘இல்ல...’’

‘‘அப்போ வேறு பெயரா?’’

‘‘இல்ல...’’ கூறிவிட்டு அவள் சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் சிரிக்கின்றாள் நானும் சேர்ந்து சிரிக்கின்றேன்.

இடைவெளி விட்டு விட்டு, இருவரும் மாறி, மாறிச் சிரிக்கின்றோம்.

அவசரமாக வந்த நேர்த்திகா... மின்னல்போல்... மின்னி... பின்வாங்கிவிட்டாள்.

‘‘அர்ச்சுனா- நீங்க ஒப்பமிட்ட ‘போமில்’ என்னுடைய ரபர் ஸ்ராம்ப் அடிச்சிவிடுங்க... ஓ. கே...’’

ஓ. கே. சேர்...’’

அவள் மெதுவாக நகர்கின்றாள். நேர்த்திகாவை ஒருக்கா அனுப்பிவிடுங்க...’’ நான் அவளிடம் கூறிவிடுகின்றேன்.

சொற்ப நேரத்தில் நேர்த்திகா எதிரே வந்து நின்றாள். அவளிடம் பழைய பொலிவு இல்லை.

‘‘எட்டிப் பார்த்து விட்டு எட்டச் சென்றதேன்...’’ நான் கொஞ்சம் கடுமையாகவே கேட்கின்றேன்.

‘‘நாகர்கம் தான் காரணம்...’’

‘‘அர்ச்சுனாவிற்கும் எனக்கும் நீங்க அன்னியவளாகி விட்டீங்களா?’’

“காரியாலய நேரத்தில் கண்டபடி தலையீடு செய்வ தில்லை என்று நான் தீர்மானிச்சிட்டன்...”

“நமக்குள்ள கூட்டுறவு குறைஞ்சி வருது...”

“இல்ல கூடித்தான் வருது...”

“உங்களுக்கும் அர்ச்சனாவிற்கும் எவ்வளவு காலமா சிநேகம்...”

“வேலைக்கு வந்ததிலிருந்து...”

“வெறும் காரியாலய நட்பா.. அல்லது நெருக்கமான சிநேகமா?”

“இணைபிரியாச் சிநேகிதிகள் எண்டும் சொல்லலாம்..”

“இறுதிவரை இணைபிரியாச் சிநேகிதிகளா?”

“அப்படித்தான் நினைக்கின்றேன்...”

“ஒருவர் வாழ்க்கையை, இன்னொருவருக்குத் தியாகம் செய்யுமளவிற்கு உங்கள் சிநேகம் உயர்ந்ததாக இருக்குமா?”

“சந்தர்ப்பங்கள் வந்தால் அறியலாம்...”

“தியாகம் எண்டு வந்தால் யார் முந்திக் கொள் வீங்க...”

“அது சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்தது...”

“நீங்க இருவருமே ஒருவனைக் காதலிக்கிறீங்க...”

“அப்படி இருக்க முடியாது...”

“அப்படி வைச்சிக் கொண்டு சொல்லுங்க பார்ப்பம்...”

“அப்படியான தர்மசங்கடமான நிலை வருவதற்கு.. நாங்க ஆனையாள் தெரியாமல் ஒருவரையும் விரும்பல.. அந்தளவிற்குப் புரிந்துணர்வு இல்லாதவர்களும் இல்ல அந்த ஒருவன் யாரை உண்மையாகவே விரும்புறானோ அதுதான் நடக்கும்...”

“அவனே இருவரையும் விரும்பினால்...”

“அவன் மோசக்காரனாகத்தான் இருப்பான்... இது இங்கிலாந்தல்ல...”

முருகன் மாதிரி ஒருவன் நடந்து கொள்ளக் கூடாதா?"

"தத்துவங்கள் வேறு... வாழ்கை வேறு..."

'வாழ்க்கையை யே தத்துவமாக்கினால்...?'

"தக்காது..."

"புரிந்துணர்வும் உண்மையான சிநேசமும் இருந்தால் கூடவா? இணைபிரியாச் சிநேகிதிகளாக இருந்தும் கூடவா..."

"சார்! ஒத்துவராத விஷயங்களுக்காக நாம நேரத்தை வீணடிச்சிக் கொண்டிருக்கிறோம். நான் வருகின்றேன்..." அவள் வேகமாக வெளியேறிவிட்டாள்.

"இன்று புதிய பால்மாத் தொழிற்சாலைக்கான இடத்தைத் தெரிவு செய்வதற்காகப் போக வேணும்" என்று நினைவூட்டிச் செல்கின்றான் சுமந்தன்.

வேகமாக நாட்கள் நகர்கின்றன. சங்க வேலைகளும் அதே வேகத்தில் தொடர்கின்றன.

நேர்த்திகாவின் திடீர் லீவு. இரு நாட்களாக அவள் வேலைக்கு வரவேயில்லை.

நேர்த்திகாவின் வீட்டில் விசாரித்த போதுதான் அவள் கொழும்பு சென்றதை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. அர்ச்சுனாவிடம் கூட இது பற்றித் தெரிவிக்கவில்லையாம்.

இது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், அந்தக் கடிதம் தபாலில் வந்து சேர்ந்தது. அருள்! அர்ச்சுனா! என்றே கடிதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது.

நான் சலுதி செல்ல தீர்மானித்தே கொழும்பு வந்து சேர்ந்தேன். இங்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

உழைக்கும் ஆசையால்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். அனேகமாக ஓரிரு நாட்களில் எனக்கு 'பிளேற்' கிடைக்கும்.

உங்கள் இருவருக்குமிடையே மனக்கசப்பு மங்கிவருவதையும்... புதியதொரு தென்றல் அரும்புவதையும் அவதானித்து அளவிலா மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

உங்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைக்கவேண்டிய பொறுப்பும் எனக்கிருந்தும் அவசர அவசரமாக நான் சலூதி செல்லவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது.

தயவு செய்து எனது தாயாருக்கு ஆறுதல் சொல்வதும், நான் சலூதி செல்லப் போவதைப் பக்குவமாக எடுத்துரைப்பதும் உங்கள் பொறுப்பு.

சுருக்கமாகக் கடிதத்தை எழுதி முடித்திருந்தாள் அவள். அர்ச்சனா எதையோ பறிகொடுத்தவள் மாதிரி பரிதாபமாக நின்றாள்.

“அர்ச்சனா! நேர்த்திகா சலூதி போக முடியாது. போகக்கூடாது.... அவகாசமும் போதாது வெளிக்கிடுங்க. உடனே கொழும்புக்குப் போகவேணும்...”

“எப்படிப் போறது?”

“சங்க ஜீப்பையே வாடகைக்கு அமர்த்திச் செல்வோம். இல்லாவிட்டால் நாம் அங்கே சென்று எதையும் சாதிக்க முடியாதுபோய்விடும்... நேர்த்திகா பறந்திடுவாள்...”

சுமந்தனிடம் சங்க அலுவல்களை ஒப்படைத்துவிட்டு இருவரும் ஜீப்பில் ஏறிக்கொள்ளுகின்றோம்.

ஜீப் என்றுமில்லாத வேகத்தோடு, சலூதி செல்லும் விமானம் என்ற நினைப்புடன் பறக்க ஆரம்பிக்கின்றது.

வந்தாறுமுலை வீதி தடுப்பு பரிசோதனை முகாமருகே நீண்ட நேரம் தரித்து... நீண்ட வாகன ‘கியூவில்’ நின்று... நகர ஆரம்பிக்கும்போது... எங்கள் இருவரினது கண்களும் அகல விரிகின்றன ஜீப் நகர மறுக்கின்றது.

ஜீப்பில் இருந்து அவசரமாக இறங்கிய அர்ச்சனா, வீசின கையும் வெறும் கையுமாக நேர்த்திகா வருகின்றாள்' என்று கூறியபடியே அவளை நோக்கி ஓடினாள்.

அவளும் எதிர்பாராத சந்திப்பால் ஆனந்த அதிர்ச்சி உடன் நின்றாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவி... குறுகிய காலப்பிரிவின் தாக்கத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

ஜீப்பைப் பின் நோக்கிச் செலுத்தித் திருப்பியெடுக்க அவர்களும் வந்து ஏறிக் கொள்கின்றார்கள்.

ஜீப் முன் கண்ணாடியூடாக நேர்த்திகாவை அவதானிக்கின்றேன். அவள் வதனத்தில் இதுவரை காணாத வாட்டம்.

'ஓவ்வொரு நாளும் இங்கிருந்தே சலுதிக்கு வேலைக்குப் போய் வாற உத்தேசமா?' - நான் நேர்த்திகாவிடம் கேட்கின்றேன்.

அர்ச்சனா பலமாகச் சிரித்தும், நேர்த்திகாவின் இதழ்கள் ஈரமாகவில்லை. இதழ்கள் கூடக் காய்ந்திருந்தன பிரமை பிடித்தவள் போல் அவள் இருந்தாள்.

'ஏன் நேர்த்திகா இந்த முடிவு எடுத்த நீ...' அர்ச்சனா அவளது தலையை வருடியபடி கேட்டாள்.

அவள் அழுதாள். மனம் விட்டு அழுது கொண்டே யிருந்தாள். அழுது தீர்க்கட்டும் என்று அவகாசமளித்தால்... அவளுக்கு அழுகையை நிப்பாட்டும் எண்ணமே இல்லை.

கைக் குட்டையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள் அர்ச்சனா.

“அருந்தப்புத் தப்பி வந்திருக்கிறேன் அர்ச்சனா...” அவள் அழுகையை நிறுத்தாமலே கூறினாள்.

‘அழாமல் சொல்லு நேர்த்திகா...’ - அவள் கரங்களைப் பற்றியபடி கேட்டாள் அர்ச்சனா.

‘நான் வெளிநாடு போறதுக்குப் பிடிச்ச ஏஜென்சிக் காரன் என்னை ஏமாற்றிப் போட்டான் அர்ச்சனா..’

‘எவ்வளவு நட்டம்? கஷ்டநிவாரண முற்பணம் ஒண்டு போட்டுச் சமாளிக்கலாம். அதைப் பற்றி யோசிக்காத...’

‘காசெண்டாலும் பரவாயில்ல... என்னையே நட்டப் படுத்தப் பார்த்தான்...’ - அவள் கதறி அழுதாள்.

நான் அதிர்ச்சியுடன் ‘நேர்த்திகா’ என்று கத்துகின்றேன்.

‘கடவுள் இருக்கார்...’ என் உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டவளாக என்னைச் சாந்தப்படுத்தினாள் அவள்.

என்ன ‘நடந்தது நேர்த்திகா?’ - நானே அனுதாபத் துடன் திரும்பி அவளைப் பார்த்துக் கேட்கின்றேன்.

‘நான் பேப்பர் விளம்பரம் ஒண்டைப் பார்த்துத்தான். நேரில் போனேன் .. இரண்டு நாளில் அனுப்புவதாகக் கூறி எல்லாப்படிவங்களையும் நிரப்பச் சொன்னாங்க... நிரப்பிக் கொடுத்தா...’ கூறிவிட்டு விம்மி விம்மி அழுதாள். அழுகையை நிறுத்திவிட்டுத் தொடர்ந்தாள்.

‘மெடிக்கல் செக் அப்’ - எண்டு, ஒருவன் ஒதுக்குப் புறமான இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஓட்டோவுக் கும்’ அவனே பணம் கொடுத்தான்.

அது ஒரு மாடிவீடு. சனநடமாட்டம் குறைந்ததாகவே இருந்தது. என்னை இரண்டாவது மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அறையொன்றைத் திறந்தான். அங்கே ஒரு கட்டில் இருந்தது.

கட்டிலில் அமரச் சொன்னான். சந்தேகத்தோடு 'டொக்டர்' என்று கேட்டேன்.

அவன் தனது சேட்டைக் கழட்டிவிட்டு, சிகரெட் ஒன்றைப் புகைத்தவாறு, 'நான் இதில் பிரபல டொக்டர். என்னை நெருங்கி வந்து நின்று சிகரெட்டை உறிஞ்சினான்.

நிலைமையை நிதானமாக ஊகித்துக் கொண்டேன். போராடி வெல்ல முடியாது. அவனோடு ஒத்துப் போவது என்று தீர்மானித்தேன்.

'நேர்த்திகா!' - நான் அதிர்ச்சியுடன் கத்தியறையும் பொருட்படுத்தாமல் அவள் கதை தொடர்கின்றது.

அவன் சொல்லுமுன்னே முந்தானையின் 'பின்னை' கழட்டி நழுவ விட்டேன்.

'அண்டஸ்ராண்டிங் கேள்' - இப்படித்தான் இருக்க வேணும்... நீ சலுதி சென்று கஷ்டப்பட வேண்டாம். உன்னை 'பரிசிக்கு அனுப்புறன்...' அவன் என்னை முட்டுவது போல் நெருங்கி நின்றான்.

நான் வெட்கத்தால் கண்களை மூடிக் கொண்டேன். அவன் என் கரங்களை மென்மையாகப் பிரித்தான்.

'பிளீஸ்... இப்ப நீங்க கண்ணை மூடுங்க.' நான் எனது 'பிளவுஸ்' பின்னை அகற்ற முனைந்து கொண்டிருந்தேன்.

அவன் சிகரெட்டைக் கட்டில் சட்டத்தில் வைத்து விட்டு கைகளைக் கட்டியபடி... கண்களால் காமக் கணைதொடுத்தான்.

'கண்களை மூடுங்க பிளீஸ்...' என்று நான் அவனை மீண்டும் செல்லமாகக் கெஞ்சினேன்.

'கெற் டவுன்' - ஜீப்பைச் சடுதியாக நிறுத்தி விட்டு, நேர்த்திகாவைப் பார்த்து அருவருப்புடன் கூறினான்.

'ஏன்?' - அர்ச்சனா ஆத்திரத்துடன் கேட்கின்றாள்.

'இரவு இராணியாகிவிட்டவளுடன் இனியென்னபேச்சு?'

'இடிவிழுந்து வந்தவளுக்கு இரக்கம் காட்டுறது தான் பண்பு...'

'அதுக்காக உங்க இவ்வாழ்க்கையை அவளுக்கு உங்களால் தானம் செய்ய முடியுமா?'

'எனக்கென்றொரு வாழ்க்கை அமைந்திருந்தால் .. அவளுக்காக அதைத்தானம் செய்யவும் தயங்க மாட்டேன்.'

'கணவனின் சம பங்கு வழங்கி அவளையும் உங்களால் வாழவைக்க முடியுமா?'

'அதுதான் உலகத்திலேயே உயர்ந்ததென்றால் .. என் ஆரூயர்ச் சிநேகிதிக்காக எதையும் செய்வேன்...'

'விட்டுக் கொடுப்பீர்களா? பங்கு கொடுப்பீங்களா?'

'விட்டுக் கொடுப்பதை விட பங்கு கொடுப்பது தான் சிறந்ததாக இருக்கும்.'

'என் கதையை முழுமையாக கேட்காம, முட்டாள்த் தனமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கீங்களே ..' - நேர்த்திகா கூற மீண்டும் ஜீப்பை இயக்குகின்றேன்.

நான் செல்லமாகக் கெஞ்ச, அவனும் அதை முழுமையாக நம்பி... கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

புசைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டை மின்னல் வேகத்தில் எடுத்து அதைவிட வேகமாக அவன் கண்களில் அதால் சுட்டேன்.

அவன் நிலைகுலைந்து வீழ்ந்தான். தாழிட்ட கதவைத் திறந்து கொண்டு, ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவந்து விட்டேன்.

“உண்மையா நேர்த்திகா?” - நான் ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்துக் கேட்கின்றேன். அவன் சாதனையால் பூரித்துப்போய் நிற்கின்றேன். அர்ச்சனா அவளுக்கு முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“சரியான தண்டனை, சாதாரியமாகச் செயற்பட்டதால் நீ இப்ப தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறா...” - அர்ச்சனா அவளை வாழ்த்தினாள்.

அதன் பின்னர் நேர்த்திகா வெளிநாட்டுக் கதையே கதைப்பதில்லை. முன்பைவிட உற்சாகமாகக் கடமை புரிந்தாள்.

நேர்த்திகா வெளிநாடு செல்ல முனைந்ததற்கான காரணத்தைக் காலப் போக்கில் உணர்ந்தும், அறிந்தும் அர்ச்சனா அடிக்கடி பெருமையாகப் பேசுவாள்.

மூன்று வருடங்கள் முழுமையான உழைப்பால் சங்கம் இலங்கையிலேயே முதற் தரச் சங்கமாக உயர்ந்துவிட்டது.

எனது எண்ணப்படி கூட்டுறவு நகரம் உருவாகிவிட்டது. தலை நகரில் இல்லாத நவீன வசதிகள் கூட இங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

கூட்டுறவு நகரத் திறப்பு விழாவிற்காக மாநில முதல்வர் முதல் முறையாக உத்தியோக ரீதியாக வருகை தருவதற்கான ஒழுங்குகள் அனைத்தும் பூர்த்தியாகி விட்டன.

சர்வதேசக் கூட்டுற அமைப்பின் பிரதிநிதிகள் கூட ஒரு வாரத்திற்கு முந்தியே விழாவில் கலந்து கொள்ள வந்து விட்டார்கள்.

ஓடையில் அமைந்து மிதக்கும் ஹோட்டல் அவர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது.

“நிரந்தரமாக இங்கேயே தங்கிவிடவேண்டும் போலிருக்கின்றது என்று அவர்கள் மனம்விட்டுச் சொல்லுமளவிற்குச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக அது அமைந்து விட்டது.

பிரமாண்டமான கூனி, நண்டு, றூல், வளர்ப்புத் திட்டங்கள் எல்லோரையுமே வெகுவாகக் கவர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளைப் பக்குவம் செய்து தகரத்தில் அடைக்கும் தொழிற்சாலைமுற்றிலும் நவீனமயப்படுத்தப்பட்டதைப் பலரும் பாராட்டினர்.

சங்கத்தால் உற்பத்தி செய்து பக்கற் செய்து விற்கப்படும் அரிசி இனங்கள் அனைத்தும் குறைந்த விலை, நல்ல தரம், என்றபெயரை எடுத்ததுமட்டுமன்றி .. மட்டக்களப்பு மாவட்டச் சங்கங்களின் அரிசித் தேவையை முழுமையாகப் பூர்த்தி செய்து, ஏனைய மாவட்ட சங்கங்களின் கேள்விகளைப் பரிசீலிக்குமளவிற்கு வரவேற்பைப் பெற்றுவிட்டன.

எவரும் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் நிர்வாக சபைக்கு வந்து எப்படியும் நடத்திவிட்டுப் போகலாம் என்ற மனப் பாங்கு நீங்கி... இவர் இவர்தான் நிர்வாகத்திற்குத் தகுதியானவர்கள், சங்கத்தை நிர்வகிக்க வேண்டும் என்ற பக்குவம் மக்களிடம் பரவலாக ஏற்பட்டு விட்டதால் "போலிகளுக்கு இனி இடமில்லை" என்பதை மக்களே தீர்மானித்துவிட்டனர்.

கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் வேலை செய்தால்தான் கௌரவம்..." என்ற வியத்தகு மாற்றம் பாடசாலை மாணவர்களிடையேயும், வேலை தேடுவோரிடையேயும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. "நாலுபணம் எண்டாலும் கொர்ணமேந்திலதான் வேலைபார்க்க வேணும்" என்ற பாட்டி கால எண்ணங்கள் கொச்சையாகிக் கொண்டே வந்துவிட்டது.

கூட்டுறவு நகரத் திறப்பு விழா திட்டமிட்டபடி வாகன அணிவகுப்புடன் ஆரம்பமாகியது.

கூட்டுறவு உதவி ஆணையாளரின் மகிழ்ச்சி அவருடைய கண்ணாடியையும் தாண்டி அவரது கண்களில் தெரிந்தது. மாநில முதல்வர் மிகவும் பெருமையுடன் விழாவில் கலந்து கொண்டிருந்தார்.

“நான் மாநில முதல்வராகியவுடன் கலந்து கொள்ளும் முதல் நிகழ்ச்சி இது. இவ்வாறு பிரமாண்டமான தாகவும், பிரமிக்கத் தக்கதாகவும் இருக்குமென நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மத்திய அரசில் பல மந்திரிகள் திட்டமிட்டு, கூட்டு முயற்சியில் செய்யமுடியாத இந்தப் பெரும் பணியை தனியொரு கூட்டுறவுச் சங்கம் தனித்து நின்று செய்து முடித்ததென்றால். அதன் நிர்வாகத்தையும் ஊழியர்களையும் எவ்வாறு பாராட்டுவதென்றே தெரியவில்லை.

எனது மாநில மந்திரிகள் சகிதம்தான் இந்தத் திறப்பு விழாவிற்கு வந்திருந்தேன். இங்கு வந்தபின்னர் தான் மாநில மந்திரிகள் தொகை அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணமே எனக்கு வந்தது.

ஏனெனில் எமது மந்திரிகள் ஒவ்வொருவரும் இங்கு இரண்டு, மூன்று நிலையங்களை, தொழிற்சாலைகளை திறக்க வேண்டியதாயிற்று. (கூட்டத்தில் ஒரே சிரிப்பொலி)

நானும் எனது மந்திரி சபையும்... இந்தச் சங்கத்தின் நிர்வாக சபையிடம் பயிற்சி பெற்றாலே... இந்த மாநிலத்தைத் துரிதமாக மேம்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஆப்போ ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

உண்மையில் ஒவ்வொரு கூட்டுறவுச் சங்கமும் அவ்வப்பகுதி அரசாங்கமாகவே இயங்குகின்றன என்று சொல்லலாம். ஏனெனில் மக்களின் உண்மையான தேவைகளையும் மக்கள் விருப்புணர்ந்து, திட்டமிட்டுச் செய்யும் உயர்ந்த அந்தஸ்துக்கு கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் உயர்ந்துவிட்டன என்பதை இந்தப் பெருவிழா உறுதிப்படுத்திவிட்டது.

அவர் சுருக்கமாகத் தனது உரையை முடித்து விட்டு என்னை அழைத்து, என்னை மேடையில் கட்டித் தழுவி... இப்படியான திறமைசாலிகள் நாணயமானவர்கள் தலைவராகத் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும்.... இப்படியானவர்

களுக்கு எனது மாநில அரசு தேவையான அனைத்தையும் துரிதமாகத் துடிப்புடன் செய்யும் என்று உறுதிகூறி விடை பெறுகிறேன்.

மேடையில் இருந்த அர்ச்சனாவின் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தன. நேர்த்திகாவின்கைகள் பலமாகக் கரகோஷம் செய்து கொண்டேயிருந்தன. அதற்குள் "அருள் வாழ்க" என்ற கோஷமும் கூட்டத்தில் புதிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

முதல்வரே என்னை மைக்கின் முன் நிறுத்தி பேசும்படி கூறிவிட்டார்.

கூட்டத்தைப் பார்க்க எனக்கு மெய் சிலிர்க்கின்றது. கண்கள் கலங்குகின்றன.

பெரியோர்களே, நண்பர்களே என்னைப் பலரும் பாராட்டிப் பேசினீர்கள். பாராட்டுக்கள் முழுக்க இச்சங்கத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தவருக்குமே உண்மையில் உரிமையானது.

உண்மையான அக்கறையுடன், கூட்டுறவுக் கொள்கையை உணர்ந்து... உறுப்பினர்களாகச் சேர்ந்து கொண்ட அங்கத்தவர்களின் சிந்தனையும், செயற்பாடும் தான் இன்று இந்தக் கூட்டுறவு 'நகராக' வடிவெடுதிருக்கின்றது. அதுதான் உண்மை. எனவே பாராட்டுக்கள் அனைத்தையும் எமது மஃச்சாட்சிப்படி மாணசீகமாக, கூட்டுறவுக் கொள்கை அடிப்படையில் நாம், நமக்குள்ளேயே பகிர்ந்து கொள்ளுவோம்.

இன்று மாநில முதல்வர் வந்தார். எமது பகுதிக்கு மாநில அந்தஸ்துக் கொடுத்து... எமது பகுதியைச் சேர்ந்த ஒருவரே மாநில முதல்வர் பதவியை அலங்கரிக்கிறாரென்றால் அது முழுமையான மகிழ்ச்சி தரும் விடயம்தான்.

ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சிக்குப் பின்னால்... மாநிலம் உருவாவதற்கு உயிர்களையே தியாகம் செய்த இளைஞர்

களும், காணாமல் போய்விட்ட இளைஞர்களும், ஊனமுற்ற இளைஞர்களும்... எம் மனக்கண் முன் தோன்றிக் கொண்டுதானே இருக்கின்றார்கள்.

இந்தக் கூட்டத்தைப் பார்த்ததும் எனக்கு கண்கலங்கி விட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட வயதையொத்த... என் வயதையொத்த ஆண்களை... இந்தக் கூட்டத்தில் காணவேயில்லை. இந்த இடைவெளி இன்னும் பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு அப்படியே தான் இருக்கப் போகின்றது. அதனால் ஒரு பரம்பரையே கருகிவிடும் அபாயம் நம்மை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது.

கூட்டத்தில் பாருங்கள். எத்தனை பெண்கள் கன்னிகளாகவே இக்கூட்டத்தில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களைக் கரை சேர்க்க எம்மிடம் இருக்கும் இளைஞர்கள் போதாது.

எனவே எஞ்சியிருக்கும் இளைஞர்களே, உங்கள் சிந்தனைகளில் நல்ல மாற்றம் தேவை. கல்யாணத்திற்காகக் காத்திருக்கும் கன்னிகளே உங்கள் மனதை விசாலமாக்கி ஒரே ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

ஒரு சிலர் மட்டும் சிறப்பாக வாழ... ஏனையோர் தவறி வாழ வேண்டிய ஒரு இக்கட்டான நிலையும் தோன்றலாம்.

முறைகேடாக வாழும் ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலை உருவாகாமல் இருக்க... எமது சந்ததிக்கான இடைவெளி ஒன்று ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க... நாம் ஒவ்வொருவரும் இதய சுத்தியோடு எமது வாழ்க்கை அமைப்பு பற்றி மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும். நாமே ஒரு முறையை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

முக்கியமான வயதை அடைந்தவர்களின் இழப்பு இப்போது வெளிப்படையாகத் தெரியாவிட்டாலும்... எதிர்காலத்தில் எமது சமூகம் ஒரு பாரிய தாக்கத்தைச் சந்திக்கத்தான் போகின்றது.

குடியேற்றங்கள் பற்றி குரல் கொடுத்தோம். ஆனால் குடியமர ஆட்கள் இல்லாத அபாயம் இன்று எம்மை எதிர் நோக்கி நிற்கின்றது. நிலம் கிடைத்தும் சந்ததிகள் இல்லாத ஒரு அவலம் எம்மை ஆட்கொள்ளப் போகின்றது.

இந்த மேடையில், இப்போதுள்ள சூழலின் பிரதிபலிப்பாக முற்போக்கு நடவடிக்கையாக, நானே ஒரு முன் உதாரணமாக நடந்து கொள்ளப் போகின்றேன்.

அதற்கு உங்கள் அங்கீகாரம் கிடைத்தால் மட்டுமே அதை என்னால் நிறைவேற்ற முடியும். ஏனெனில் நான் உங்களில் ஒருவன். எனது முடிவு எமது சமூக அமைப்பிற்கு முரணானது. அது தற்போதைய சூழலில் முரணானது அல்ல. முக்கியமானது என்று நீங்கள் திருத்தம் கொண்டுவந்தால் மட்டுமே, ஏற்றுக்கொண்டால் மட்டுமே அதைச் சாத்தியமாக்குவேன்,

எமது சங்கத்தின் சிறந்த ஊழியர்களான அர்ச்சனாவும், நேர்த்திகாவும் நல்ல சினேகிதிகள்' புரிந்துணர்வு மிக்கவர்கள் திருமணமாகாதவர்கள்.

நான் அவர்கள் இருவரையும் இந்த மேடையிலேயே திருமணம் செய்து கொள்ளத் தயாராக இருக்கின்றேன். நீங்கள் இதை அங்கீகரித்தால் எமது இனத்தின் முதல்வராக இங்கே வீற்றிருக்கும் மாநில முதல்வர் அவர்களே எங்கள் மூவரையும் இணைத்து வைக்கலாம்.

கூட்டத்தில் பலத்த ஆரவாரம், ஆசீர்வாதங்கள். முதல்வர் தடுமாறுகின்றார். ஒரு இனத்தின் முதல்வராக இருப்பவர் இத்தகைய வைபவம் ஒன்றை நடாத்தி வைப்பதா என்ற தயக்கத்துடன் அவர் கூட்டத்தைக் கூர்ந்து பார்க்கின்றார்.

“முதல்வரே இப் புரட்சித் திருமணத்தை நீங்களே நடாத்தி வையுங்கள்...”- மக்கள் ஆணை வாணைப் பிழக்கின்றது.

(முற்றும்)

(யாவும கற்பனை)

